

DE NACHTHAVIK

**VEEDIEVEN IN
DE BIG HORNS**

BILLY BRAND

Gregory

VEEDIEVEN IN DE BIG HORNS

Hij keek nieuwsgierig naar Carper, die half tegen de wand lag. (blz. 154)

VEEDIEVEN IN DE BIG HORNS

door

BILLY BRAND

Nachthavik-serie
WILD-WEST

Geïllustreerd door
GREGORY PETERS

UITGEVERIJ KLUITMAN ALKMAAR

HOOFDSTUK I

De Nachthavik aanvaardt een opdracht

„Steve, ik heb je hulp nodig!” Lee Martin, United States marshal van Bitter Creek District, Texas, plantte zijn ellebogen stevig op zijn bureau, leunde voorover en keek zijn bezoeker doordringend aan.

„Ik had er zo’n flauw vermoeden van, Lee.” De Nachthavik glimlachte een beetje spottend. „Toen m’n vader gistermorgen op de ranch verscheen en me vertelde, dat jij me dringend wilde spreken en meteen, langs zijn neus weg, te kennen gaf, dat hij maar zou blijven om de zaak een tijdje te runnen, wist ik al hoe laat het was!” „Heeft je vader je nog uitleg gegeven?”

„O, nee! Dat heeft hij niet gedaan en dat zal ook wel niet de bedoeling zijn geweest. Hij deed of het allemaal niets te betekenen had, maar hij kon mij

niets wijsmaken. All right, Lee, kom maar eens voor de dag met je moeilijkheden.”

De marshal streek bedachtzaam met de rug van zijn hand langs zijn kin en leek plotseling met de situatie verlegen. Zijn verweerde gezicht, dat de kleur had van oud leer, betrok en hij staarde enkele ogenblikken nadenkend voor zich uit.

„Nu het erop aankomt, vraag ik me af, of ik het recht heb een beroep op je te doen,” begon hij, maar de Nachthavik liet hem niet verder gaan.

„Wat is je probleem, Lee?” vroeg hij kortaf. „Is het iets wat jou persoonlijk aangaat?”

„Wat het laatste betreft, min of meer,” antwoordde de marshal aarzelend. „En het probleem is in feite cattle rustling...”

„Veediefstal?” De Nachthavik keek verbaasd. „Om daar een eind aan te maken, heb je betere lui tot je beschikking. En je kunt er zoveel op de been brengen als je nodig hebt!”

Lee Martin schudde langzaam het hoofd.

„Zo eenvoudig ligt het niet! Dit is geen gewoon geval van cattle rustling. Er zitten een aantal onbegrijpelijke kanten aan...” Hij zweeg en streek

opnieuw langs zijn kin, zijn ogen op de Nachthavik gericht. „En ook gevaarlijke kanten,” voegde hij er aan toe. „Daarom weet ik niet of ik jou voor dit karretje mag spannen, see.” De Nachthavik ging verzitten op de ongemakkelijke houten stoel en haalde zijn tabakszak te voorschijn.

„Je kunt het me maar beter vertellen, Lee,” nodigde hij uit, terwijl hij voorzichtig tabak op een vloeitje legde. „Dan zal ik zelf wel eert beslissing nemen. En maak je over mij geen zorgen. In alles wat je doet, schuilt gevaar. So what! Je moet het op de juiste manier benaderen.” Hij grinnikte zachtjes, terwijl hij een lucifer aanstreek langs de rand van het bureau. „En in King Colt heb ik altijd een goeie bondgenoot! Laat maar eens horen, old friend!”

De marshal haalde diep adem en vroeg: „Heb jij wel eens gehoord van de Big Horns?”

„No.”

„De naam Antelope zegt je ook niets?”

„Helemaal niets!”

„En de Washkita Trail?”

De Nachthavik blies langzaam een rookwolk uit, terwijl hij de vraag overwoog.

„Een veetransportweg ergens in het zuiden, niet? Ik heb daar eerder van gehoord, hoewel...”

„Well, look here.” De marshal kwam driftig overeind en liep naar de grote kaart, die aan een van de wanden hing.

„Kijk,” wees hij, terwijl zijn gestrekte wijsvinger een lange lijn op de kaart bestreek van west naar oost, „de Washkita Trail loopt van het uitgestrekte veegebied daar in het westen, naar Northern Bend dat daar ligt, waar de spoorlijn begint. Het is een lange route, waarlangs ieder jaar zo’n zes tot acht grote kudden vee gedreven worden naar Northern Bend om vandaar met treinen verder te worden getransporteerd. Hier,” en zijn vinger beschreef een cirkel op de kaart, „ligt het gebied van de Big Horns, een rotsachtig heuvelland... naar ik me heb laten vertellen een waar doolhof van canyons en ravijnen, hoewel er ook plaatsen zijn waar water is en gras groeit. Een ruig en ontoegankelijk terrein, behalve voor sommige lieden...”

„Een ideaal oord voor outlaws die zich met rustling bezighouden,” mompelde de Nachthavik.

„Yeah!” De marshal knikte nadrukkelijk. „En dat is

het inderdaad! Well, aan de noordelijke grens van de Big Horns, hier ongeveer, ligt een vallei, waarin, naar het schijnt, het beste gras groeit, dat er in heel Texas te vinden is. De Washkita Trail loopt er dwars doorheen.”

„Een goeie plaats om je kudde een dagje op verhaal te laten komen als je er zo’n duizend of meer mijlen mee aan de wandel bent geweest,” knikte de Nachthavik.

„That’s right. En daarginds, ongeveer vijftien mijlen naar het oosten, aan de rand van de vallei, vlak tegen de Big Horns aan, ligt Antelope, een klein stadje. De sheriff daar is Tom Grover. Ik ken hem en het is een heel geschikte kerel, die goed voor zijn taak berekend is.”

„Een wilde toestand daar?”

„Nee, niet wilder dan in andere nederzettingen van die aard. Geen moeilijkheden die Tom niet aan kan. Hij slaagt er heel aardig in om de wet te handhaven. Althans in Antelope zelf.”

„Zo lang hij zich niet met de Big Horns bemoeit,” opperde de Nachthavik met een flauwe glimlach.

De marshal liep, zonder daarop in te gaan, terug

naar de stoel achter zijn bureau, ging zitten en keek de Nachthavik onderzoekend aan.

„Dat is zowat de plaatselijke situatie, Steve,” zei hij. „En nu wil je vermoedelijk horen wat nu eigenlijk het probleem is.”

„Daar zit ik op te wachten,” knikte de Nachthavik. „Hoewel ik zo’n vermoeden heb, welke kant het uit zal gaan.”

„Luister dan. In de laatste zes maanden zijn drie kudden, die een nacht in de Big Horn Valley verbleven, op hol geslagen. Een plotselinge paniek, waarvan de oorzaak niet was te achterhalen. Ik moet erbij zeggen dat in het tweede geval er ’s nachts een onweersbui boven de vallei los barstte, maar dat was die kudde al enkele keren eerder op de tocht overkomen, en naar ze me verteld hebben kon dat niet de oorzaak zijn.”

„Dat kun je natuurlijk nooit met zekerheid zeggen,” merkte de Nachthavik op.

„Misschien niet, maar in de beide andere gevallen was er niets dergelijks aan de hand en het vee ging toch aan de haal. Well, in de daaropvolgende dagen trokken de drijvers erop uit om de dieren weer op te sporen en bij elkaar te krijgen. Dat lukte in alle

gevallen, in zoverre, dat ze een groot deel van de kudde weer konden verzamelen maar in alle drie gevallen bleken toch zo'n drie-, vierhonderd beesten verdwenen te zijn. Zonder enig spoor achter te laten! Wat zeg je daarvan?"

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Die zijn vermoedelijk aan het zwerven gegaan in de Big Horns,” opperde hij. „Misschien hebben de drijvers daar niet goed genoeg gezocht. Misschien was de leider, de trail boss, niet van de goede soort!”

„Dat dacht je!” stoof Lee Martin op en de Nachthavik trok verbaasd de wenkbrauwen op bij die woedende uitval. „In de vallei waren de sporen goed te volgen en ze liepen inderdaad voor een deel naar de Big Horns. Maar in alle kloven en canyons die ze doorzochten was geen spoor meer te bekennen. Geen enkele aanwijzing!”

„Well, I'm sorry, Lee,” zuchtte de Nachthavik fronsend, „maar die beesten moeten ergens gebleven zijn en de Big Horns is de meest voor de hand liggende plaats. Zeker als er vuil spel gespeeld is en er rustlers aan te pas gekomen zijn. Enkele honderden longhorns gaan niet op in rook en ze verdwijnen niet

zo maar van de aardbodem! Ik houd het erop, dat die kerels niet goed genoeg gezocht hebben. De oplossing van het mysterie moet in de Big Horns te vinden zijn geweest!”

De marshal haalde diep adem en zei toen met koppige nadruk: „En toch zit je ernaast, Steve, als je denkt dat die jongens niet het uiterste hebben gedaan om de ontbrekende dieren terug te vinden. Ik ben er niet alleen zeker van, ik wéét het! Ik ben het met je eens dat de Big Horns het gebied is, waar die beesten terecht gekomen zijn. Het staat ook vast dat veedieven de hand in de verdwijning hebben gehad maar hoe ze daar zijn verdwenen, zonder enig spoor achter te laten, is een raadsel! En even goed is het een raadsel hoe een kudde die half ligt te slapen, volkomen rustig is, plotseling in beweging komt en aan de haal gaat! Misschien weet jij er een verklaring voor, ik niet!”

„Werd er op de normale wijze gepatrouilleerd?”

„In alle gevallen door vrijwel de gehele ploeg!”

„En er is niets bijzonders gebeurd, behalve dan in dat ene geval die onweersbui? Geen vreemde ruiters... geen schoten?”

„Daar heeft niemand iets van gemerkt! En je moet niet denken, dat ze met hun ogen en oren dicht rondgereden hebben!” antwoordde de marshal fel.

„Dat beweer ik ook niet,” mompelde de Nachthavik verongelijkt.

Hij keek zijn oude vriend onderzoekend aan, terwijl hij zich afvroeg wat de woede van de oude baas kon hebben opgewekt.

„Vanwaar jouw belangstelling voor deze zaak, Lee? Het heeft zich allemaal ver buiten jouw ambtsgebied afgespeeld. Toch ben je blijkbaar volledig op de hoogte en... eh... je trekt het je nog al aan! Hoe ben je aan al die inlichtingen gekomen en hoe ben jij bij deze zaak betrokken geraakt?”

Lee Martin staarde enkele ogenblikken zwijgend voor zich uit.

„Het spijt me, Steve, dat ik zo juist wat uit m’n slof schoot...”

„Vergeet ’t maar,” bromde de Nachthavik. „Je zult er wel ’n reden voor hebben.”

De marshal knikte kort.

„Die heb ik, min of meer! You know, Steve, de laatste kudde, die in de Big Horn vallei aan de haal

ging, was van m'n broer Dave. Hij heeft een ranch in de buurt van Tulco. Alles wat ik je vertel, heb ik van hem gehoord en het is volkomen betrouwbaar. Het was een kudde van zo'n duizend stuks vee die naar Northern Bend moest worden gebracht. Er was een ploeg bij van tien man, allemaal cowhands van de goede soort die hun vak kenden en de trail boss was George, de oudste zoon van m'n broer, een kerel uit één stuk. Well..." Lee Martin zuchtte en kneep zijn ogen samen, „er was geen vuiltje aan de lucht tot ze de Big Horns bereikten. Ze besloten een nacht over te blijven in de vallei, om de beesten wat op adem te laten komen en ook zichzelf. Ze reden die nacht permanent met acht man wacht, omdat ze iets hadden opgevangen van wat er in eerdere gevallen was gebeurd.

Het was een rustige, nogal donkere nacht en er leek niets aan de hand. Maar op een gegeven moment raakte toch de hele kudde in beweging... ging er van door alsof de duivel erachteraan zat! De jongens hadden geluk dat er niemand onder de voet gelopen werd!"

„En hadden ze niets vreemds gemerkt?"

„Niets! Het gebeurde volkomen onverwachts!”

„Hoe is het mogelijk,” mompelde de Nachthavik voor zich heen.

„Yeah, hoe is 't mogelijk,” herhaalde de marshal. „Toen het licht werd, zijn de jongens op pad gegaan om de dieren op te sporen en na enkele dagen rond zwerven hadden ze er weer zo'n zeventhonderd bij elkaar gedreven, die in de vallei verspreid waren. Er ontbraken er toen nog een kleine driehonderd en er waren duidelijke sporen in de richting van de heuvels. Het grootste deel van de ploeg heeft toen de canyons, die de toegang naar dat gebied vormen, doorzocht. Uitgekamd mag ik wel zeggen. Op de rotsbodem waren alle sporen plotseling verdwenen en nergens was er nog maar de geringste aanwijzing te ontdekken. Het leek wel of de beesten in de hitte daar gesmolten waren!

George en ook de andere jongens hadden gruwelijk de smoor in, dat kan ik je verzekeren. Toen ze weer op weg waren naar de vallei, min of meer met de gedachte om het verlies maar te nemen, hield George plotseling zijn paard in, liet het keren en reed, zonder een woord te zeggen, een vrij brede canyon in. De

anderen bleven wat verbaasd achter. Het stof op de bodem was onberoerd en het was duidelijk dat daar geen koe gelopen kon hebben. Bovendien rees aan het eind van de kloof een hoge rotswand op...”

„Een dead end!” knikte de Nachthavik.

„Yeah. Heel veel van de canyons in dat gebied schijnen wel ergens dood te lopen. Het is daar een echt labyrint, een doolhof. Maar goed, na een honderd meter keerde George zich om in het zadel en wenkte zijn makkers en toen die aanstalten maakten om zich bij hem te voegen, viel er plotseling een schot... een gewerschot, en George tuimelde van zijn paard...”

„Dood?”

„Niet onmiddellijk! Maar hij was er erg aan toe. Hij was buiten bewustzijn en ze hebben hem zo snel mogelijk naar Antelope overgebracht. De dokter daar kon niets meer voor hem doen en de andere dag is hij gestorven, zonder nog bij bewustzijn te zijn gekomen.”

Lee Martin zweeg en streek met de hand over zijn gezicht.

„George was een fijne kerel,” zei hij toen op ietwat schorre toon.

„Het was een hele slag voor m'n broer... en ook voor mij. Ik mocht hem erg graag. Het heeft mij ook aangegrepen!”

„Dat kan ik me voorstellen,” mompelde de Nachthavik. Hij begreep nu waarom zijn oude vriend zo vinnig op zijn antwoorden gereageerd had.

„Werd het schot in de canyon gelost?” vroeg hij.

„Niemand weet precies vanwaar het kwam,” antwoordde Martin. „De kogelbaan wees alleen uit dat het van de bovenrand van de kloof moet zijn afgevuurd. Van zo'n veertig meter hoogte.”

De Nachthavik knikte fronsend.

„En niemand zal ooit weten, waarom George de kloof binnenreed en waarom hij zijn makkers wenkte om met hem verder te gaan,” zei hij peinzend.

„Heeft iemand daar nog een onderzoek ingesteld?”

„Mijn broer is er geweest met de sheriff en een kleine posse. Ze hebben niets kunnen ontdekken. De kloof liep inderdaad dood!”

„Had de sheriff verder nog bijzonderheden te vertellen? Het speelt zich allemaal in zijn gebied af maar hij schijnt er maar weinig aan te doen!”

„Het staat wel vast dat er zich een bende outlaws

in de heuvels schuilhoudt en volgens Grover schijnt ze onder leiding te staan van Joe Carper...”

„Big Joe! Ik geloof dat hij in vier staten gezocht wordt!”

„Er staat een prijs op zijn hoofd van vijfduizend dollar,” verzekerde de marshal.

„En Grover heeft nooit geprobeerd hem te pakken te krijgen?”

„Antelope ligt vlak tegen de Big Horns aan. Enkele mijlen van het stadje begint het heuvelland en er is daar maar één toegang. Een vrij smalle kloof. Na de eerste veediefstal heeft Grover met enkele deputies geprobeerd om langs die weg in de heuvels door te dringen om een onderzoek in te stellen. Ze kwamen niet ver, want toen ze er een paar honderd meter in waren doorgedrongen, vielen er enkele schoten en ze moesten haastig terug. Waar de sluipschutters zaten, konden ze niet te weten komen maar de kloof wordt kennelijk goed bewaakt. Toen hij het een tijd later nog eens probeerde, was het van hetzelfde laken een pak!”

„En er werd niemand getroffen?”

„Nee. Het was duidelijk bedoeld als waarschuwing

en Tom Grover is nuchter genoeg om te weten wat hij kan en wat hij niet kan. Dit is een karwei, dat hij niet kan klaren en hij doet er ook verder geen moeite voor. De Big Horns is een gebied, dat hij met rust laat en daar komt bij dat het hem ook met rust laat! Het is trouwens zo uitgestrekt en woest en ruig dat je een heel leger nodig zou hebben om het grondig te doorzoeken. En dan zou je vermoedelijk nog geen outlaws vinden. Daarvoor zijn er te veel schuilhoeken!

”

„Liggen er ranches in de omgeving?”

„Enkele, en zelfs vrij grote. Een ervan is de Lazy S van John Slade. John is een oude vriend van mijn broer Dave. Bij deze gelegenheid hebben ze elkaar weer eens ontmoet.”

„Verliezen zij vee, dat je weet?”

„Naar het schijnt niet meer dan normaal. In elk geval niet zoveel, dat ze er iets aan zouden willen doen. Wat zouden ze trouwens kunnen doen? Nee, de rustlers laten blijkbaar de ranches met rust, zolang ze zelf met rust gelaten worden!”

„Die kerels zullen ergens met het gestolen vee moeten blijven,” veronderstelde de Nachthavik. „Ze

zullen er geld van willen maken. Zou het kunnen zijn dat er ranches daar in de buurt zijn die het gestolen vee kopen?” Lee Martin haalde de schouders op.

„Dat weet ik niet. Ik kan me niet voorstellen, dat een man als Slade met die kerels zaken zou doen. De anderen ken ik niet.”

„Het is natuurlijk niet moeilijk om vee, dat op de juiste wijze is voorzien van een ander brandmerk, in een grote kudde onder te brengen zonder dat er een haan naar kraait!”

„Net wat je zegt,” gaf Lee Martin toe. „Je zou er niet achter kunnen komen als het gebeurde.”

De Nachthavik begon langzaam een sigaret te rollen, terwijl hij over de zaak nadacht. Toen vroeg hij: „Moeten die kerels niet in Antelope terecht voor het inslaan van voorraden, voedsel, drank, munitie en dat soort zaken?”

De marshal knikte.

„Yeah. Antelope is het enige stadje in de verre omtrek. En volgens Grover komen ze daar terecht voor hun spullen. Zo af en toe duiken er twijfelachtige figuren op die grote voorraden inslaan, een paar dagen blijven rondhangen en dan plotseling weer in de

heuvels verdwijnen. Daarvan is de sheriff overtuigd. Maar ze maken geen moeilijkheden en wanneer ze niet gezocht worden, kan hij er weinig aan doen.”

De Nachthavik trok bedachtzaam aan zijn sigaret en blies langzaam de rookwolk uit.

„Het betekent, dat er in feite niets zal gebeuren van de kant van de wet,” stelde hij vast.

„That’s right en dat is wat Dave moeilijk kan verkroppen... en ik ook,” bromde Martin, „’t Betekent dat iedere volgende kudde, die het ongeluk heeft in de vallei te overnachten, het gevaar loopt een gedeelte van het vee te verliezen en dan mogen ze blij zijn als het daarbij blijft. Ik vond, dat er iets moest gebeuren en toen dacht ik ’n ogenblik aan jou. Maar nu denk ik, dat we het maar beter kunnen vergeten.”

„Waarom?”

„Te gevaarlijk! De kans is te groot, dat je het hachje erbij inschiet, Steve! En dat zou me eeuwig spijten!”

„Mij ook,” zei de Nachthavik droog. „Maar als ik een dergelijk verhaal hoor, Lee, dan heb ik daar ook geen vrede mee en als iedereen het op zijn beloop laat, ben ik zo stom om te denken, dat ik zelf er

misschien iets aan kan doen!”

De marshal schudde langzaam het hoofd.

„Don’t do it, son. Het risico is te groot! En wat gebeurd is, kan toch niemand meer ongedaan maken!”

„Dat is geen reden om de zaak te laten rusten. Het kan zich opnieuw voordoen, zoals je net al zei en er kunnen nog meer slachtoffers vallen.”

„Overleg het dan eerst met je vader, Steve!”

De Nachthavik lachte smakelijk.

„Weet je wat mijn vader zei toen ik vertrok? ,Al wil die ouwe marshal dat je de duivel voor hem uit de hel haalt, laat hem niet in de steek.’ Dat zei hij.”

„Hij heeft een groot vertrouwen in jou, son.”

„Hij mag jou graag, Lee!”

„Yeah, dat geloof ik ook.” Lee Martin glimlachte voor zich heen en maakte toen een hulpeloos gebaar.

„Dan laat ik het maar aan jou over, Steve.”

„Dat zou ik maar doen! En maak je geen zorgen. Ik loop echt niet in zeven sloten tegelijk!”

„Eén kan al genoeg zijn, son,” mompelde de marshal, maar hij wist dat de Nachthavik zijn beslissing had genomen...

HOOFDSTUK II

Een kudde slaat op hol

In het vervagende licht van de vallende schemering vormde het front van de heuvels, de Big Horns, een onregelmatige grauwe lijn tegen de lichtere hemel, met hier en daar scherp oprijzende pieken en duistere plekken, waar de toegangen waren naar het achterliggende gebied.

Vanaf een hoog punt in de vallei liet de Nachthavik zijn blik rondgaan om de situatie op te nemen. Ver weg in het hoge gras was de runderkudde, een uitgestrekte, donkere massa. Hij kon nog enkele kleine, bewegende figuren onderscheiden: de cowboys die tot taak hadden de kudde te bewaken en rustig te houden.

Hij had aanvankelijk snel gereden, met de bedoeling die dag nog Antelope te bereiken, maar toen hij enkele uren geleden het spoor van de kudde

had ontdekt, was hij van gedachten veranderd. Het was een toeval waarop hij niet gerekend had. Hij vermoedde, dat de trail boss zou besluiten om zijn ploeg drijvers en het vee een poosje rust te gunnen in de vallei en in dat geval wilde hij graag in de buurt zijn.

Hij zette Blackie, zijn zwarte hengst, weer in beweging en reed langzaam aan door de vlakte. De hitte van de dag hing nog in de vallei maar hij bespeurde een lichte bries die spoedig de nodige koelte zou brengen. De hemel was bewolkt en het zou een donkere nacht worden zonder sterren. Een rustige nacht ook... als er zich geen bijzondere dingen zouden voordoen!

In een kleine laagte was een vuur aangelegd. Hij zag het schijnsel al van enige afstand. Het verlichtte de keukenwagen die er vlak bij stond en een aantal paarden die, vastgebonden aan lange lijnen, liepen te grazen. Op de achtergrond stonden een aantal struiken waartussen de lichte stammen van enkele berkenbomen oprezen.

Stapvoets reed hij in de richting van het vuur en de drie mannen, die eromheen zaten. Bij de wagen liet

hij zich langzaam uit het zadel glijden en liep met stramme benen, terwijl hij Blackie aan de teugel meevoerde, naar het kampvuur. Er hing een geur van gebakken spek, koffie en brandend hout. Hij zag de door het vuur beschenen gezichten van de mannen, die hem aandachtig opnamen en grijnsde breed.

„Howdy, folks,” groette hij opgewekt en snoof hoorbaar. „Dat ruikt hier goed!”

„Jullie cowboys weten altijd precies, wanneer het eten klaar is,” bromde een van de mannen. Het was een mager oud kereltje met een smal, gerimpeld gezicht, grijs haar en een grijze stoppelbaard. Hij maakte een hoofdbeweging naar de keukenwagen, waarvan de achterklep half was neergelaten. „Help jezelf!” en met een handbeweging naar de koffiepot, die in de hete as aan de rand van het vuur stond: „Daar is koffie, als je daar zin in hebt! Als 't niet goed is, kun je bij mij je centen terughalen!”

„Thanks! Maar laat ik eerst voor m'n cayuse zorgen!”

De kleine kok maakte een duimbeweging naar achter.

„Daarginds loopt een geul met helder water,” zei

hij.

„Thanks again!”

De Nachthavik zette Blackie vast aan zijn lasso, nam hem het bit uit en maakte de singel wat losser. Hij besloot om het paard nog niet af te zadelen.

Met zijn plunjezak liep hij naar het vuur terug en nadat hij zijn bord had gevuld met brood en gebakken spek ging hij bij het vuur zitten. Terwijl hij voorzichtig een blikken mok met koffie vulde, zei hij op onverschillige toon: „Als 't je mocht interesseren, mijn naam is Smith... Steve Smith!”

De kok grinnikte hoorbaar.

„Altijd plezierig als 't beestje een naam heeft,” zei hij. „En Smith is een naam, die ik nog nooit in m'n leven gehoord heb! Well, de mijne is Ben Johnson... Skinny noemen ze me soms en daar heb ik 'n hekel aan.” Hij grinnikte opnieuw. „Hij daar is Jim Dawson, de trail boss en deze hier,” en hij wees met zijn duim naar de jonge cowboy naast hem, „is Kid Curver.”

„Glad to know you,” bromde de Nachthavik, terwijl hij een stuk brood in de spekjus doopte en het in zijn mond stak. Hij at langzaam terwijl de kok voortging met zijn uiteenzetting. „En dan hebben we nog vier

man bij de kudde. Als je goed luistert kun je er een horen zingen. Da's Mike Logan... hoor je hem?"

Vanuit de verte kwam een schor, onmelodieus geluid van een van de wakers bij de kudde, bedoeld om de dieren rustig te houden.

„Hoor je hem?" drong de kok aan.

De Nachthavik slikte een hap door en zei: „Ik hoor hem!"

„Hoe vind je het?"

„Prachtig!" verzekerde de Nachthavik. „Als ik een koe was, zou ik beginnen te janken, iedere keer als ik Logan hoorde zingen!"

Johnson grinnikte.

„Dat is een goeie," zei hij. „Die zal ik 'm vertellen!" De Nachthavik nam een slok koffie en richtte zijn blik op de voorman. Dawson had nog geen woord gezegd maar zijn ogen, glanzend in het lichtschijnsel, lieten de Nachthavik geen ogenblik los. Hij meende er argwaan in te bespeuren. Misschien had de trail boss iets gehoord van de moeilijkheden die anderen vóór hem hier hadden ondervonden en was hij op zijn hoede voor vreemdelingen die aan zijn kampvuur neerstreken.

„We hebben al 'n hele tocht achter de rug, Smith,” ging Johnson verder. „Zo'n achthonderd mijl, en dat gaat de jongens niet in de kouwe kleren zitten. Heb jij wel 'ns vee gedreven...?”

„Meer dan eens,” verzekerde de Nachthavik, terwijl hij met het laatste stuk brood zijn bord schoonveegde. „En ik ben 't met je eens, it's a hell of a job!”

Hij stak het stuk brood in zijn mond, kauwde rustig en spoelde het weg met de laatste slok koffie.

Hij zuchtte voldaan.

„Dat smaakte!” zei hij, terwijl hij zich glimlachend naar de kok wendde. „Ik geloof niet dat ik m'n geld terug kom halen!”

„Zo mag ik het horen!”

„Jullie zijn op weg naar Northern Bend, veronderstel ik?”

„Yeah!” Johnson gaf het antwoord. „Met zo'n...”

Eer hij de zin af kon maken, viel Dawson hem in de rede.

„Je praat teveel, Ben!” zei de trail boss op rustige, besliste toon.

„Sorry, Jim!” De kleine kok trok een grimas en

krabbelde overeind.

„Ik zal je spullen even omwassen!”

„Dat zal ik zelf wel doen,” zei de Nachthavik.

„Nee, ik doe het!”

Hij nam bord, kroes en bestek mee en liep naar de wagen.

De Nachthavik begon een sigaret te rollen en bood de tabakszak aan.

Dawson weigerde, maar Kid Curver accepteerde het aanbod.

Ze rookten zwijgend, luisterend naar de kok die bij de keukenwagen bezig was en de geluiden die van de kant van de kudde tot hen doordrongen.

„Kom je uit deze omgeving, Smith?” kwam plotseling de stem van Dawson.

De Nachthavik smiet het eindje sigaret in het vuur, keek naar de koele, onderzoekende ogen van de trail boss en glimlachte.

„No! Nog nooit eerder hier geweest!”

„Waar kom je vandaan?”

Het was een vraag die als regel niet gesteld werd en de Nachthavik nam er de tijd voor.

„Uit het noorden,” antwoordde hij onverschillig.

„En jullie?”

„Langs de Washkita Trail!”

„Geen moeilijkheden gehad onderweg?”

„Geen moeilijkheden die we niet aankonden!”

Dawson schudde langzaam het hoofd zonder zijn blik van de Nachthavik af te wenden. „En als we ze hier zouden krijgen, zullen we ermee afrekenen!”

„Sure!”

„Zoek je 'n baantje?” Kid Curver stelde de vraag. De Nachthavik had al eerder opgemerkt dat hij twee pistolen droeg. Vermoedelijk was hij een man die er goed mee om kon gaan en was hij om die reden aan de ploeg toegevoegd.

„Nee!”

„Je zwerft zomaar wat rond?” De stem van Dawson had een minachtende toon.

„Net wat je zegt... just drifting along!”

„Eigenaardig... jij komt uit het noorden, wij uit het westen en hier ontmoeten we elkaar,” merkte Kid Curver op.

De Nachthavik wendde zijn blik naar de jonge cowboy.

„Wat is er zo eigenaardig aan?” vroeg hij.

Curver leek een ogenblik van zijn stuk gebracht.

„Oh... well... ik vind het grappig,” stotterde hij.

„Waarom?”

Curver haalde diep adem en was kennelijk om een antwoord verlegen.

„Oh... forget it!” bromde hij korzelig.

De kok voegde zich weer bij hen en ging zitten.

„Ben jij ook op weg naar Northern Bend, Smith?” vroeg hij.

„Antelope,” antwoordde de Nachthavik.

„Voor zaken?”

„Mister Smith zwerft zo maar wat rond,” kwam de sarcastische stem van Dawson.

De kleine kok scheen het sarcasme niet te merken.

„Heb ik ook lang gedaan, toen ik jonger was,” bekende hij. „’n Heerlijk leven, maar als je wat ouder wordt moet je vastigheid hebben!”

„Misschien heeft Smith ook wel iets wat hem bezighoudt,” bromde Curver veelbetekenend.

De Nachthavik glimlachte flauwtjes en wendde zich naar de trail boss.

„Heb je gehoord wat er gebeurd is met kudden die hier eerder in de vallei een nacht overbleven?” vroeg

hij.

De ogen van de trail boss knepen samen.

„Voor iemand die hier nooit eerder geweest is, ben je goed op de hoogte,” antwoordde hij scherp.

„Weet jij ervan?”

„Yeah!”

„En jij bent hier ook voor de eerste keer?” vroeg de Nachthavik droog.

Dawson zweeg en klemde zijn lippen op elkaar.

Toen viel hij uit: „Wat er met hen gebeurd is, zal mij niet overkomen! Wij zijn met achthonderd stuks vee op pad gegaan en we zullen met ongeveer dat aantal aankomen op de plaats van bestemming, dat kan ik je verzekeren!”

„Ik hoop het voor je!”

Er viel een stilte waarin ze snelle hoefslagen in hun richting hoorden komen.

„Larry wil afgelost worden,” bromde de kok.

Enkele ogenblikken later verscheen de ruiter in de lichtkring van het vuur en liet zich uit het zadel glijden. Hij wierp een vluchtige blik op de Nachthavik en blies langzaam zijn adem uit.

„’t Is zo vervloekte donker daarginds, dat je die

troep koeien alleen maar kunt horen,” bromde hij.

„Is alles rustig?” vroeg Dawson.

„Sure, zelfs die ouwe stieren, die de hele dag hebben lopen donderjagen, zijn erbij gaan liggen. Yeah, alles is rustig, tot nu toe. Is er nog wat te bikken, Skinny?” „Dat weet je wel!” snauwde de kok.

„En noem me geen Skinny!”

„Zal 't nooit meer doen,” grinnikte Larry terwijl hij naar de keukenwagen liep.

Kid Curver kwam overeind.

„Dan is het nou mijn beurt,” zei hij.

„Ik wil ook wel 'n hand toesteken...,” begon de Nachthavik, maar Curver viel hem onmiddellijk in de rede.

„Jij blijft maar zitten waar je zit, mister,” zei hij kort. „Wij zullen onze eigen boontjes wel doppen!”

Hij keek met een strak gezicht op de Nachthavik neer, zijn handen op de kolven van zijn pistolen.

De Nachthavik haalde de schouders op en Curver wendde zich om en liep naar de plaats waar de paarden stonden.

Even later reed hij van het kamp weg en ze luisterden naar de hoefslagen die langzaam

wegstierven.

De Nachthavik wreef met zijn hand over zijn voorhoofd en keek naar de lucht. Er was geen ster te zien en hij kon zich voorstellen dat het in de vlakke aardedonker zou zijn. Een ideale situatie voor veedieven. Hij vroeg zich af of ze deze nacht in actie zouden komen. Als het zou gebeuren, zou het niet lang meer duren, meende hij. Er was voor de rustlers geen enkele reden om een deel van de nacht te laten verstrijken. Integendeel. Ze zouden de tijd hard nodig hebben om een deel van de kudde bij elkaar te brengen en de heuvels in te drijven. En het wegwissen van de sporen zou ook de nodige tijd vergen. Hoe ze daarin konden slagen, zó dat er geen enkele aanwijzing overbleef, was een raadsel waarvoor hij geen oplossing kon bedenken.

Hij staarde nadenkend in het vuur en haalde werktuigelijk zijn tabakszak te voorschijn.

Hij hoorde de stem van de kleine kok: „Een stuiver voor je gedachten, Smith!”

Ben Johnson had niets van de gespannen verhouding tussen de mannen aan het kampvuur gemerkt en probeerde het gesprek opgewekt te houden.

„Ze zouden mij meer waard zijn,” bromde Dawson.
„Je zou je bekocht voelen, allebei,” verzekerde de Nachthavik met een vaag glimlachje.

Dawson gromde zachtjes voor zich heen om zijn ongeloof uit te drukken en de kok schoof met veel vertoon een paar houtblokken in het vuur.

Larry kwam bij hen zitten en vulde een mok met koffie. Hij nam een flinke teug, trok een pijnlijk gezicht en spuwde het bruine vocht haastig uit.

„Bah, da's vervloekte heet!” bromde hij met afkeer. Hij zette de mok voor zich op de grond, zuchtte diep en zei: „Ik wou dat we wat uren verder waren, Jim!” „Jullie hebben toch niets bijzonders gemerkt?”

„Tot dusverre niet, maar de nacht is nog lang!”

„Er zal niets gebeuren!” verzekerde Dawson met een overtuiging die hij nauwelijks voelde.

Er viel opnieuw een stilte. Zelfs de kleine kok, de meest spraakzame in het gezelschap, zweeg. Hij had zijn ogen gesloten en scheen half ingedut te zijn...

Ze hoorden het tegelijkertijd... een zacht gerommel, als van een ver verwijderd onweer, dat snel aanzwol en even later voelden ze de grond onder zich zachtjes trillen! Daarna de verre knal van een

pistoolschot en een ogenblik later een tweede schot uit een andere richting. Schoten van de beide flankrijders die hun leven in gevaar zagen en hulp vroegen.

Jim Dawsons gezicht, hel verlicht door het hoog opblaaierende vuur, drukte verbijstering uit terwijl hij zich snel overeind werkte.

„Ze zijn op de loop!” schreeuwde hij ongelovig. „Hoe is het mogelijk! Come on, Larry, erachteraan!”

Larry noch de Nachthavik had aanmoediging nodig.

Ze renden met zijn drieën naar de paarden. De Nachthavik rukte de lasso los, duwde het zwarte paard het bit in, haalde de singel aan en slingerde zich in het zadel.

Achter de beide anderen aan galoppeerde hij de vlakte in. Hij verloor hen in de diepe duisternis vrijwel onmiddellijk uit het oog en raasde verder in de richting van de heuvels, de richting die ook de kudde genomen had. Voor hem uit klonk het doffe, onheilspellende gerommel van de duizenden hoeven van de op hol geslagen runderen.

Hij had enkele mijlen in razende galop afgelegd toen hij de donkere massa van bewegende lichamen in

het oog kreeg. Hij week uit naar rechts en even later reed hij in roekeloze vaart langs de flank van de kudde, in een oorverdovend lawaai van dreunende hoeven en het geratel en gekletter van hoorns tegen hoorns.

Met een sprong overbrugde de hengst een smalle geul in het terrein die de Nachthavik niet eens gezien had. Het was zaak de dieren bijeen te houden; des te eerder zouden ze vermoeid raken en zou de paniek uit de kudde verdwijnen.

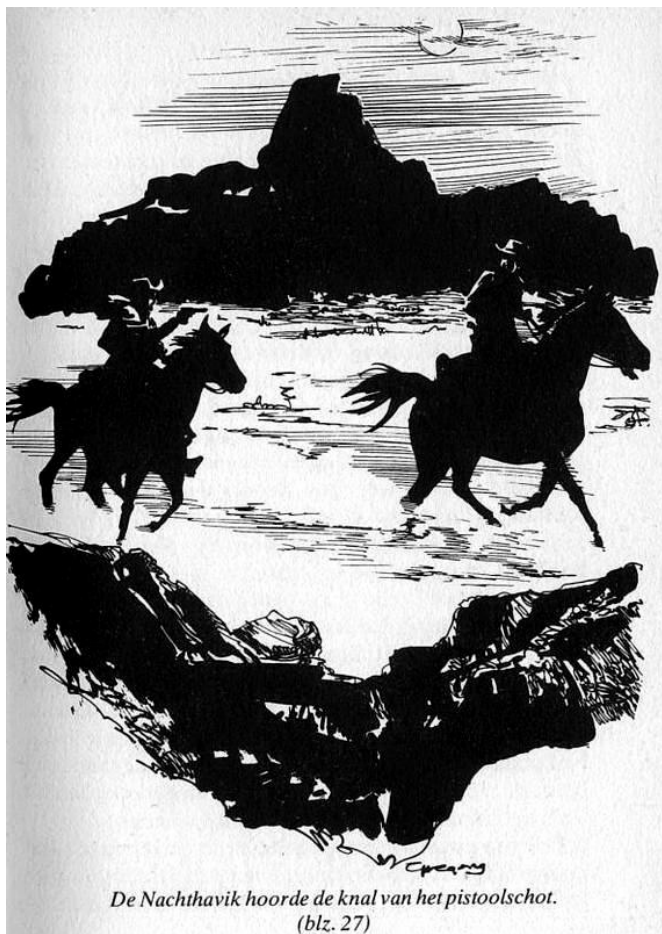
Een van de koeien, schuin voor hem, maakte een misstap, buitelde over de kop en het zware, donkere lichaam plofte bijna vlak voor het paard tegen de grond.

Blackie deed een verschrikte zijsprong om het opstakel te vermijden, raakte het koebeest nog half met een van de voorbenen, rende half struikelend verder en wierp de Nachthavik bijna uit het zadel.

Achter hem was er een tumult van over elkaar heen vallende dieren en de Nachthavik rukte zijn rijdier opzij om de afstand tot de kudde wat groter te maken, in het grimmige besef dat de dood in zijn onmiddellijke nabijheid was.

Hij hoorde in het helse lawaai dat hem omringde, voor hem uit vaag de knallen van enkele schoten... ze moesten van de ruiters zijn die aan het hoofd van de kudde reden en op die wijze probeerden de ren van de dieren te vertragen.

Rechts van hem doemde een van de rijders uit het duister op. Hoewel het niet meer was dan een donkere schim, wist hij dat het Kid Curver moest zijn. Hij zag een flauwe beweging van de arm, er volgde een korte vuurflits en terwijl hij onwillekeurig in elkaar dook, hoorde hij de knal van het pistoolschot! Hij was er vrijwel zeker van dat het schot voor hem of zijn paard bedoeld was en in beide gevallen zou het voor hen het einde zijn geweest!

De Nachthavik hoorde de knal van het pistoolschot.

(blz. 27)

De ruiter verdween in het duister en de Nachthavik verbeet zijn woede terwijl hij langs de flank van de

kudde verder galoppeerde.

Hij had met Curver nog een appeltje te schillen!

Geleidelijk deed de vermoeidheid zich gelden en het tempo waarin de dieren over de vlakke raasden werd lager. De kudde boog langzaam af naar het oosten en het zag er naar uit dat de panische angst die de dieren bevangen had, zou verdwijnen en de dieren vrij spoedig tot rust zouden komen.

De Nachthavik boog verder weg van de kudde en liet zijn paard in draf overgaan. Hij haalde diep adem terwijl hij luisterde naar het langzaam wegstervende gerommel van de runderhoeven. Ondanks de avondkoelte liep het zweet van zijn gezicht. Hij veegde het met een vermoeid gebaar weg met de rug van zijn hand en wendde de teugel.

Hij moest terug naar het kamp om zijn plunjezak op te halen en daarna wilde hij maar zo snel mogelijk vertrekken.

Er was werk aan de winkel! Hij had het nu zelf van dichtbij meegemaakt. Toen Lee Martin hem het verhaal vertelde, had hij er wat ongelovig naar geluisterd maar hij had nu ondervonden hoe een kudde vee, in een rustige nacht, zonder aanwijsbare

oorzaak plotseling in paniek raakte en er vandoor ging. Er moest, dacht hij, een oorzaak zijn, maar voorlopig was het nog een raadsel waarvan hij de oplossing moest zien te vinden.

Dawson en zijn mannen zouden de eerste dagen het nodige te doen hebben om de verspreide dieren op te sporen en de kudde, althans wat er van over was, weer bij elkaar te drijven. Hij was benieuwd hoeveel dieren eraan zouden ontbreken. Een aantal zou verdwenen zijn, daarvan was hij overtuigd. En als hij Lee Martin moest geloven, zouden ze verdwenen zijn zonder een spoor achter te laten.

Wel, daarover, zou hij zelf zekerheid zien te krijgen!

In een rustige draf reed hij in de diepe duisternis terug naar het kamp.

Hij zag het vuur al van verre. De kleine kok had het gaande gehouden en hij kwam nieuwsgierig naar voren toen de Nachthavik zich uit het zadel liet glijden.

„Zijn ze tot staan gebracht?” vroeg hij.

„Yeah!”

„Zonder ongelukken?”

„Niet dat ik weet!”

„Good!” Ben Johnson zuchtte tevreden en keek de Nachthavik onderzoekend aan.

„Heb jij er enig idee van, Smith, wat de reden kan zijn dat ze aan het rennen zijn gegaan?”

„Geen enkel!”

„Ik geloof dat Jim denkt dat jij er iets mee uit te staan hebt... dat jij er meer van weet!” De ogen van de kok, half dichtgeknepen, waren op de Nachthavik gericht, alsof hij diens gedachten probeerde te lezen.

„Niets!” zei deze kortaf. „Het is voor mij een even groot raadsel als voor jullie!”

Johnson knikte langzaam voor zich heen. Toen gleed er een glimlach over zijn gezicht.

„Ik ben een ouwe kerel,” zei hij, „en ik heb al heel wat mensen in m’n leven ontmoet. Leugenaars waren daar ook bij. Ik geloof dat ik dat soort ken en jij behoort er niet toe, als ik het goed zie!”

De Nachthavik grinnikte zachtjes. De kleine man had heel wat woorden gebruikt om te vertellen dat hij hem geloofde.

„Thanks,” mompelde hij. „Ik kan je verzekeren, Ben, dat je ’t bij het rechte eind hebt!”

„Waarom ben je teruggekomen?”

„Om m'n spullen op te halen.” De Nachthavik maakte een hoofdbeweging naar de plunjezak die bij het vuur lag. „En daarna wou ik maar vertrekken. Het zal beter zijn voor jullie gemoedsrust... en ook voor de mijne!”

Hij liep naar de plaats waar zijn lasso was achtergebleven, rolde hem op en liep terug naar het vuur. Hij hing de lasso om de zadelknop en vroeg terloops: „Wat is Curver voor iemand?”

„De Kid...” Johnson wreef nadenkend langs zijn stoppelbaard. „Geen kwaje kerel... 'n beetje 'n blaaskaak, als je begrijpt wat ik bedoel. Vlug met die pistolen van hem en daar gaat-ie prat op. Hij is met deze outfit meegestuurd voor het geval er moeilijkheden zouden komen, zogezegd.”

„Moeilijkheden waar 'n gun aan te pas zou moeten komen?”

De kok knikte.

„Zo iets,” gaf hij toe. „Als drijver is hij niet veel waard!”

„Hij schoot op mij!”

„Niet om je te raken!” verzekerde Johnson.

„Anders had je hier niet gestaan!”

„Het beviel me niet erg!” zei de Nachthavik grimmig. Ze luisterden beiden naar de opklinkende hoefslagen van enkele ruiters die naar het kamp terugkeerden. De Nachthavik liep fronsend naar zijn plunjezak en bond hem vast achter het zadel. Hij had een verdere ontmoeting met Dawson willen vermijden, maar daar was het nu te laat voor.

Enkele ogenblikken later reden ze het kamp binnen. De trail boss en twee van zijn mannen die de Nachthavik nog niet eerder ontmoet had. Blijkbaar waren er drie, waaronder Curver, achtergebleven om wacht te rijden bij de kudde, die zich nu veel verder weg in de vallei bevond. Er was niet veel kans dat de dieren een tweede maal tot een stampede zouden komen, maar bewaking moest er zijn.

Jim Dawson steeg af en wendde zich tot de Nachthavik.

„Jij nog steeds hier?” vroeg hij kortaf.

„Yeah! Kwam m’n spullen ophalen!” antwoordde de Nachthavik luchtig. „Daarna wou ik wegrijden.”

De trail boss maakte een handgebaar.

„Niemand houdt je tegen!” zei hij.

De Nachthavik deed een stap naar hem toe.

„Ik weet niet wat voor gedachten er in jouw hoofd rondspoken, Dawson,” zei hij op afgemeten toon, „maar als je denkt dat ik met dit zaakje iets te maken heb gehad, zit je er helemaal naast!”

De trail boss keek hem strak aan.

„Misschien,” zei hij. „Ik weet ’t niet! Ik weet niet wie je bent. Ik weet niet of je naam Smith is. Ik weet alleen wat er gebeurd is en ik heb er zo m’n gedachten over. Ik kan niet bewijzen dat jij er bij betrokken bent...” Hij haalde de schouders op. „Maar het lijkt me toch beter dat je je heil ergens anders gaat zoeken!”

„Oké, als je er zo over denkt!”

„Zo denk ik er over!”

De Nachthavik knikte en wendde zich toen tot een van de drijvers.

„Hoe kwam het?” vroeg hij.

Dawson opende zijn mond om iets te zeggen maar bedacht zich en zweeg.

„Hoe het kwam, mister?” herhaalde de cowpuncher op verontwaardigde toon. „Da’s nou net de vraag waar ik geen antwoord op weet! Er gebeurde niks.

Alles was rustig, er was niks aan de hand. Het grootste deel van de kudde lag te herkauwen! Zelfs de stieren, waar we overdag de nodige troubles mee gehad hadden, hielden zich koest! En toen was erachter wat opschudding en een moment later was de hele troep in beweging alsof de duivel erachteraan zat! En deze jongen mocht van geluk spreken dat-ie aan de flank reed en net op tijd kon uitwijken; anders was er nou niks meer van over!”

„Zijn er geen andere ruiters in de buurt geweest?”

„Wij hebben er geen kunnen ontdekken. En als dat zo was, hoe hebben ze dan die koeien op gang gekregen? Het was zo donker als in 'n zak, dus veel zien konden we niet maar we hadden ze wel kunnen horen!

En er viel niks bijzonders te horen!”

Hij zweeg een ogenblik en slikte na de woordenstroom.

Toen zei hij vol afkeer: „Je weet nooit wat er in die koeienkoppen omgaat en het interesseert me gewoonlijk ook niet, maar deze keer zou ik 't toch willen weten!”

„Ik ook,” mompelde de Nachthavik. „Well, that's

it!”

Hij glimlachte tegen de kok en zei: „Thanks for the meal, Ben,” en met een kort knikje naar de anderen liep hij naar zijn paard.

Hij hield zijn schreden in toen plotseling de luide hoefslagen van een galopperend paard opklonken. Hij zag het gezicht van Dawson betrekken toen enkele ogenblikken later Kid Curver het terrein opreed en uit het zadel sprong.

„Waarom ben je niet bij het vee gebleven?” vroeg Dawson geërgerd.

Curver lachte geruststellend.

„Larrie en Will konden het samen wel af, Jim,” zei hij. „Alles is rustig en de koeien zijn zo moe dat ze nauwelijks nog op hun poten kunnen staan. Zelfs de duivel zou ze niet meer in beweging kunnen krijgen!” Hij richtte zijn ogen op de Nachthavik en op zijn gezicht verscheen een honend lachje. „Ik dacht dat je me hier beter zou kunnen gebruiken,” voegde hij er veelbetekenend aan toe.

De trail boss begreep de opmerking en zei haastig: „Nee, alles is hier oké! Je had mijn orders beter op kunnen volgen!”

„Dat zal ik 'n andere keer zeker doen, Jim,” zei Curver luchtig, zonder zijn blik van de Nachthavik af te wenden.

Deze deed een stap in de richting van Curver en vroeg op scherpe toon: „Waarom stuurde je daarginds een kogel in mijn richting?”

„Wat zeg je me nou?” vroeg Curver met goed gespeelde verontwaardiging.

Het ontging Dawson blijkbaar niet want hij vroeg bits: „Heb je dat gedaan, Kid?”

„Natuurlijk niet! Ik probeerde op mijn manier te helpen om de kudde tot staan te brengen! Je gelooft hem toch zeker niet?”

Hij keek de Nachthavik met samengeknepen ogen aan.

„Wou je er soms nog iets aan doen, cowboy?”

„Da's genoeg!” snauwde Dawson die het gevaar zag aankomen.

De Nachthavik glimlachte.

„Als je zegt dat ik het bij het verkeerde eind heb, kan ik er weinig aan doen!” antwoordde hij. „Wel, Dawson, misschien blijf ik toch nog even in de buurt om 'ns te horen hoeveel stuks vee je kwijt bent

geraakt en 'ns na te gaan waar ze gebleven kunnen zijn!”

„Ik denk dat je de weg niet hoeft te zoeken!”
grijnslachte Curver.

Met één stap stond de Nachthavik voor hem en eer Kid Curver er op bedacht was, dreunde een vuist als een hamer neer op zijn kin!

Hij tuimelde achterover, bleef enkele ogenblikken liggen en krabbelde toen overeind.

Zijn gezicht stond strak van woede en zijn ogen, glanzend in het schijnsel van het vuur, waren vol haat op de Nachthavik gericht.

Zijn lichaam spande zich en Jim Dawson, die voelde wat er ging komen, schreeuwde in paniek: „Rustig, Kid! Take it easy!”

Zijn woorden drongen nauwelijks tot Curver door.

Met een stem vol opgekropte woede zei hij: „Als je denkt dat je er zo afkomt, mister...” en toen dook zijn hand omlaag!

De zware Colt verscheen als bij toverslag in de hand van de Nachthavik. Curver huiverde en trok verschrikt zijn hand terug toen de kogel een stuk leer rukte uit de holster, waarin zijn pistool stak.

Hij stond plotseling roerloos, zijn armen verkramppt langs zijn lichaam, zijn ogen wijd open, starend naar de kleine rookpluim die uit het pistool voor hem opkringelde. Zijn gezicht was vertrokken tot een grimas van ongeloof en verbijstering.

„Ik zou hem maar in toom zien te houden, Dawson,” zei de Nachthavik rustig, zonder zijn blik van Curver af te wenden. „Hij is niet zo goed als hij denkt en hij is nog te jong om nu al 't hoekje om te gaan!”

Dawson slikte met een gevoel van opluchting de zenuwen weg die in zijn keel zaten.

„Je kunt nu maar beter gaan, Smith,” zei hij schor. „De Kid heeft zijn les gehad.” Hij aarzelde even en voegde er toen, nauwelijks hoorbaar, aan toe: „En... bedankt!”

Hij liep langzaam op Curver toe. De Nachthavik liet zijn pistool in de holster glijden, draaide zich om, steeg in het zadel en reed de donkere vlakke in...

HOOFDSTUK III

Op zoek naar sporen

De Nachthavik was enkele mijlen naar het zuiden gereden en had de rest van de nacht doorgebracht in een smalle terreinplooi, waardoor een greppel liep die water bevatte, in de beschutting van een klein bos van mesquitestruiken en espen. Het had hem een eind dichterbij de heuvels gebracht en bij de plaats waar de kudde tot rust was gekomen. Ze hadden allebei zijn belangstelling!

Toen het eerste morgenlicht doorbrak rolde hij zich uit zijn deken en eer de zon aan de hemel verschenen was, zat hij al in het zadel.

Hij reed in kalme draf verder in zuidelijke richting, de kant van de heuvels op, waarvan de contouren zich in het schemerige ochtendlicht grijs aftekenden.

Nadat hij opnieuw enkele mijlen had afgelegd, hield hij op een wat hoger gelegen punt in de licht golvende

vlakke zijn rijdier in en haalde zijn kijker te voorschijn.

De eerste zonnestralen gleden langs de onregelmatige heuvellijn en hij liet er, door de kijker, zijn blik langs glijden. Hij stelde vast dat de heuvelketen maar op enkele plaatsen onderbroken was door kloven, die naar het achtergelegen gebied konden leiden, als ze tenminste niet doodliepen. Hier en daar waren smallere spleten die misschien ook een doorgang vormden, maar ze leken hem niet breed genoeg om er een kudde van enkele honderden beesten doorheen te voeren.

Hij richtte zijn kijker op de vlakte die zich in westelijke richting uitstrekte. Daar liep een deel van de kudde, vrij dicht bijeen te grazen. Nauwelijks de helft van de achthonderd beesten waarmee Dawson in de vallei was aangekomen. Verder weg in de vlakte liepen nog een aantal dieren verspreid, alleen of in kleine groepjes. Daartussendoor reden een aantal ruiters. Dawson en zijn ploeg waren ook al in actie gekomen. Ze zouden heel wat tijd nodig hebben om de beesten in de vallei op te sporen en bij elkaar te drijven. En na de round up zouden ze tot de conclusie

komen dat een behoorlijk deel van de kudde ontbrak. Verdwenen in de heuvels zonder een spoor achter te laten!

De Nachthavik borg de kijker weg en zette zijn zwarte hengst weer in beweging. Hier in het hoge gras zou het spoor van de geroofde dieren in elk geval nog te vinden moeten zijn.

Hij volgde een lijn door de vlakte die vrijwel evenwijdig liep aan de heuvellijn. Op die wijze zou hij ergens het spoor van het vee dat in die richting gedreven was, moeten kruisen.

Hij ontdekte het nadat hij opnieuw enkele mijlen had afgelegd.

Een baan van platgereden gras, dat hier en daar al weer bezig was zich op te richten. Over enkele uren zou er nauwelijks nog iets van te bespeuren zijn.

Het spoor liep in een vrijwel rechte lijn naar de Big Horns en hij volgde het in draf. Het gras werd geleidelijk aan schaarser en toen ging het zand over in rotsbodem en zat hij in de uitlopers van de heuvels.

Grijze en roodbruine steenmassa's, ruw en ongenaakbaar, hier en daar bekroond met grillig gevormde pieken, vormden een lange barrière, zover

het oog reikte.

Op de stoffige, met kleine stenen bezaaide bodem was het spoor van de kudde nog duidelijk zichtbaar. Het boog af naar rechts en de Nachthavik volgde het stapvoets. Hij had zijn Winchester voor zich in het zadel genomen en was op zijn hoede. Zijn grijze ogen speurden de rotsklippen af, uitkijkend naar mogelijk gevaar, met het grimmige besef dat hij desondanks de kogel van een sluipschutter toch vermoedelijk niet zou kunnen ontlopen.

Voorbij een uitstekende rotspartij bereikte hij een brede canyon die een toegang naar de heuvels scheen te vormen. De onregelmatig gevormde rotswanden aan weerszijden rezen vrijwel loodrecht omhoog. Een halve mijl verder maakte de canyon een bocht en leek daar dood te lopen tegen een rotsmuur, waarvan hij een gedeelte kon waarnemen.

De Nachthavik vroeg zich af of dit de kloof kon zijn waar George Martin de dodelijke kogel had opgevangen. Met samengeknepen ogen nam hij de situatie op. Hij kon geen enkele bijzonderheid ontdekken. En het stond voor hem vast dat de geroofde kudde niet door deze canyon gedreven was.

Op de ruwe, verweerde bodem lagen brede stroken zand en stof en dat was onberoerd. Hij dreef Blackie over een gedeelte van de bodem en zag de duidelijke hoefindrukken die het paard achterliet. Hij bedacht plotseling, fronsend, dat hij in het spoor van de kudde niets had kunnen ontdekken van de hoefafdrukken die de paarden van de rustlers moesten hebben gemaakt.

Hij haalde de schouders op en reed langzaam verder. Hier en daar werden de sporen minder duidelijk maar zelfs voor een man die geen expert was in het spoorzoeken, bleven ze goed te volgen.

Na een halve mijl boog het spoor af naar een smalle kloof tussen twee hoge rotsformaties. De Nachthavik reed er binnen met het gevoel dat hij nu op gevaarlijk terrein begon te komen.

De bodem van de kloof tussen de hoog oprijzende rotsmuren liep zacht glooiend naar beneden en verwijdde zich hier en daar tot kleine ingesloten valleien, waar gras groeide en water was. Op enkele plaatsen waren er zijcanyons, sommige half versperd door neergekomen rotsblokken.

Met koppige vasthoudendheid bleef de Nachthavik het spoor van de geroofde kudde volgen. Nu en dan

verloor hij hem uit het oog in de wirwar van korte canyons en kloven die, scherp afbuigend en elkaar kruisend, onderbroken door kleine komvormige valleien, als een vreemd, onregelmatig netwerk het gebied doorsneden. Dan keerde hij terug, zoekend naar aanwijzingen, om tot de ontdekking te komen dat de kudde plotseling een andere richting was ingedreven.

Het was taai, vermoeiend en tijdrovend werk in deze stenen doolhof waarboven de zon hardnekkig brandde en de hitte van de hoge rotswanden scheen terug te kaatsen.

Maar de Nachthavik had het geduld en de volharding van een Indiaan en hij was niet gauw geneigd zich bij een nederlaag neer te leggen.

Toen kwam het ogenblik dat hij toch het spoor bijster raakte!

Het boog af naar een smalle diepe kloof, duidelijk zichtbaar, en de Nachthavik volgde stapvoets. Zijn scherpe ogen namen de omgeving nauwlettend op. Hij reed in de schaduw van een van de hoge rotswanden, zijn ogen gericht op de bovenzijde van de andere wand. Het was een ideale plaats om van boven af

door een sluipschutter onder vuur te worden genomen.

Nadat hij een honderd meter had afgelegd, ontdekte hij tot zijn verbazing dat het spoor plotseling verdwenen was. Achter hem waren de kleine zanderige plekken, die in de holten in de rotsbodem waren ontstaan, omgewoeld. Maar voor hem uit waren de plaatsen waar zand en stof lag, onberoerd en dat was onmogelijk als ook daar koeien gelopen hadden.

Fronsend en met een gevoel van onbehagen liet hij zich uit het zadel glijden, veegde het zweet van zijn gezicht en onderzocht de bodem nauwkeurig. Met stijgende verbazing stelde hij vast dat er geen sprake van kon zijn dat sporen waren uitgewist. Hij liet zijn ogen langs de rotswanden glijden, uitkijkend naar een opening waardoor het vee verdwenen kon zijn. Maar de wanden vormden een ononderbroken geheel, bijna loodrecht oprijzend, de bovenranden scherp afstekend tegen de staalblauwe hemel.

Het leek erop dat hier, in deze kloof, de gestolen kudde in rook was opgegaan!

Wel, het had geen zin om terug te keren. De sporen

achter hem waren duidelijk en de mogelijkheid van een oplossing van het raadsel kon alleen maar voor hem uit liggen.

Hij steeg weer in het zadel en reed langzaam verder, terwijl hij zijn ogen goed de kost gaf. Maar hij kon geen enkele aanwijzing ontdekken.

Na zo'n honderd meter maakte de canyon een bocht naar rechts en liep even verder uit in een kleine vallei, gedeeltelijk met gras begroeid, laag gelegen. De omliggende rotswanden waren op vier, vijf plaatsen onderbroken door smalle openingen, die de toegang vormden tot canyons die verder doordrongen in het omringende heuvelland.

Hier had hij keus, dacht hij, terwijl hij zijn vermoeide blik liet rondgaan. Aan één zijde, vlak bij de rotswand, stonden een aantal struiken en hij vermoedde dat daar water zou zijn. Hij reed er langzaam heen, zijn ogen op de bodem gericht, hoewel hij wist dat hij geen sporen meer zou ontdekken.

Bij de struiken steeg hij af. Er liep een smal waterstroompje, dat ergens verder weg uit de rotsmuur te voorschijn kwam en zich met groot

verval een weg naar beneden baande. Terwijl Blackie het heldere koele water opslurpte, verfriste de Nachthavik zich, vulde zijn veldfles en ging in de schaduw van de struiken zitten om wat te eten.

Uit de stand van de zon leidde hij af dat hij al heel wat uren in dit labirint had rondgedoold. Hoever hij in de Big Horns was doorgedrongen, kon hij met geen mogelijkheid bepalen.

Hij voelde zich verslagen en het beviel hem niet!

De manier waarop het veespoor plotseling van de aardbodem verdwenen was, leek op een goocheltruc. Misschien was de oplossing eenvoudig, maar hij had er geen flauw idee van hoe de zaak in elkaar kon zitten.

Het had geen zin om in deze doolhof verder te speuren. Hij zou het probleem op een andere manier moeten aanpakken...

Terwijl hij een stuk brood in zijn mond stak, ving zijn oog plotseling een lichtflits op aan de bovenrand van de rotsmuur, recht tegenover hem... een felle lichtglans, een onderdeel van een seconde en onmiddellijk weer verdwenen. Maar hij wist dat hij zich niet vergist had! Op de plek aan de bovenzijde

van de rotswand stond, eenzaam, een bosje lage struiken. Daar lag iemand verdekt opgesteld, iemand met een kijker. Wat hij gezien had was het zonlicht dat een kort ogenblik weerkaatst was in de lenzen!

Hij at rustig verder, maar het was een rust die hij inwendig niet voelde. De kerel die daar de wacht hield, zou vermoedelijk ook een geweer hebben. En zoals hij hier zat, vormde hij een prachtig doelwit!

Hij nam een slok uit zijn veldfles, want zijn mond was plotseling droog, en hij overwoog de situatie.

Het feit dat de man daar zat, betekende waarschijnlijk dat dit een belangrijk strategisch punt was. Hij moest deze plaats in elk geval in gedachten houden voor een nadere speurtocht in de omgeving. Maar die zou niet door Steve Smith maar door de Nachthavik moeten worden uitgevoerd! In een nacht die niet al te donker was!

Misschien was hier vlakbij de oplossing te vinden van het raadsel van de verdwenen koeien!

Voorlopig was het zaak om hier heelhuids weg te komen.

Hij haalde zijn tabakszak te voorschijn en begon een sigaret te rollen. Hij stak ze aan en rookte

ontspannen, zijn ogen op Blackie gericht die liep te grazen, terwijl zijn gedachten koortsachtig werkten.

Vermoedelijk zou de man hem met rust laten, tenzij hij de verkeerde richting nam. Als er gevaar bestond dat hij geheimen zou ontdekken, die verborgen moesten blijven, zou de kerel daarboven onmiddellijk in actie komen! En hij zou er weinig tegen kunnen doen. Het zou ongetwijfeld iemand zijn die voortreffelijk met een geweer wist om te gaan!

Hij liet zijn ogen langzaam over de omgeving dwalen en keek tersluiks naar de plek waar de man zich moest bevinden. Er was niets van hem te bespeuren, maar de Nachthavik was er van overtuigd dat hij er was en hem nauwlettend in het oog hield, wachtend op zijn volgende stappen.

Bedachtzaam woog hij de mogelijkheden af, in welke richting hij zou kunnen gaan.

Naar de zonnestand te oordelen liep de canyon, waarvan de opening rechts van hem lag, in noordelijke richting. Als hij die richting uit zou gaan, zou hij in de vallei moeten uitkomen. Hij was er vrijwel zeker van dat het gestolen vee niet die kant op gedreven was. Eerder in de canyon, die schuin

achter hem lag of de kloof die begon vlak bij de plaats waar de wachtpost zich bevond.

De kloof rechts van hem leek de beste keus. Het kon een misgreep zijn, maar hij moest het er op wagen.

Hij doofde het eindje sigaret, krabbelde overeind en floot zachtjes. Blackie hief het hoofd op en kwam met enige tegenzin naar hem toe. Hij overwoog een ogenblik of hij op zou stijgen en naar de canyon zou lopen met het paard als dekking, maar hij verwierp die gedachte onmiddellijk. Het zou bij de kerel argwaan kunnen wekken en hem er juist toe kunnen verleiden om geen risico te lopen en van zijn geweer gebruik te maken.

Hij klopte het zwarte paard liefkozend op de hals, als om zijn spijt te betuigen voor die plotselinge onzinnige gedachte en slingerde zich in het zadel.

In lichte draf reed hij door de kleine vallei, hopen de dat zijn keuze de juiste was geweest. Hij had het onplezierige gevoel dat er ieder ogenblik een schot zou opklinken en een kogel zijn richting uit zou komen!

Maar er gebeurde niets en met een gevoel van

opluchting bereikte hij de canyon en ontspande zich toen hij binnen de beschutting van de hoge rotswanden was.

Na ongeveer een uur rijden door een opeenvolging van brede en smalle kloven, lagen de Big Horns achter hem en stond hij aan de rand van de vallei.

Hij reed een eindweegs de vlakte in en op een hoog punt bracht hij Blackie tot staan om zich te oriënteren.

De plaats waar hij de heuvels verlaten had zou hij ook in het duister gemakkelijk kunnen terugvinden. Er stonden een drietal hoge rotspieken dicht bij elkaar, die een goed herkenningspunt vormden.

Hij legde de kijker aan en liet zijn blik over de vlakte gaan.

Van de kudde van Jim Dawson was geen spoor te bekennen. Dat gedeelte van de vlakte moest veel noordelijker liggen.

Meer naar het zuiden zag hij kleine groepjes vee grazen. Daar lag vermoedelijk een van de ranches, waarvan Lee Martin hem verteld had.

Hij besloot daar een bezoek te gaan brengen. Misschien leverde het informatie op die hij kon

gebruiken. Bovendien was zijn rijdier aan de nodige rust toe.

In een langzaam tempo reed hij in zuidelijke richting. Hij passeerde enkele koeien dicht genoeg om het brandmerk te kunnen zien.

Lazy S... LS... Vee van John Slade's ranch. Hij reed verder en het aantal stuks vee dat daar rondliep nam toe. Toen kreeg hij de groep ranchgebouwen in het oog. De ranch lag in een laagte van het terrein, aan de voet van een lange, zacht glooiende helling.

Hij reed naar het hoofdgebouw en daar liet hij zich uit het zadel glijden.

Een man verscheen in de deuropening van het ranchhuis. Een fors gebouwde, al wat oudere man, met grijs haar en een gebruind, verweerd gezicht, die hem fronsend opnam.

Vanuit zijn ooghoek zag de Nachthavik uit de schuur een tweetal cowhands te voorschijn komen. Ze bleven naast de deur staan, leunend tegen de wand, de handen in de zij.

De Lazy S nam geen risico wanneer er vreemdelingen verschenen, dacht de Nachthavik.

Hij glimlachte.

„You’re John Slade?” informeerde hij voor alle zekerheid.

„That’s me!” beaamde de rancher.

„Ik ben Steve Smith!”

Slade trok de wenkbrauwen op.

„Smith, eh! Moet die naam me iets zeggen?”

De Nachthavik grinnikte zachtjes.

„Ik vermoed van niet. Well, ik ben ’n vriend van Lee Martin.”

Slade kneep zijn ogen samen.

„De marshal?”

„De marshal van Bitter Creek... de broer van Dave Martin!”

„Heeft hij je hier naartoe gestuurd?”

„Lee vroeg me om hier in de buurt ’ns... rond te kijken,” antwoordde de Nachthavik.

„I see.”

Het gezicht van John Slade ontspande zich, hij deed een stap naar voren en stak zijn hand uit.

„Glad to meet you, Smith,” zei hij glimlachend, „’n Vriend van de Martins is ook ’n vriend van mij!”

Hij wenkte een van de cowhands en zei: „Jim, wil je dit paard afzadelen en zorgen dat het niets tekort

komt,” en daarna tot de Nachthavik: „Come right in, Smith, m'n vrouw heeft de koffie klaar, maar je zult je eerst wel wat willen opknappen, neem ik aan. Je ziet er uit of je 'n lange stoffige rit achter de rug hebt!”

„Dat heb ik ook,” verzekerde de Nachthavik met een grijns. „En dat van die koffie klinkt goed. Maar ik wil me eerst graag wat opfrissen.”

Korte tijd later zat hij, fris en monter, achter een kop dampende zwarte koffie in de zitkamer tegenover John Slade.

„Dus die ouwe marshal heeft je gevraagd om hier 'ns rond te neuzen,” stelde de rancher vast.

„Yeah. Eerst vroeg hij het, maar toen puntje bij paaltje kwam, raadde hij het me af en probeerde me tegen te houden!”

Slade trok vragend de wenkbrauwen op.

„Hij vond het 'n te gevaarlijke onderneming,” legde de Nachthavik uit.

„Well, hij heeft gelijk!” bromde de rancher. „Heeft hij je verteld...?”

„Hij heeft me uitvoerig verteld wat er met enkele kudden in de vallei is gebeurd... hoe de dieren op raadselachtige wijze aan de haal gaan en hoe een deel

van de kudde niet meer kon worden opgespoord omdat de sporen op een even vreemde wijze verdwijnen! Yeah, dat heeft hij me allemaal uitgelegd... ook hoe George Martin op 'n verraderlijke manier aan zijn einde gekomen is toen hij op zoek was naar zijn afgedwaalde beesten.”

„Zeg maar gestolen!” bromde Slade. „Je hebt 't verhaal zeker nauwelijks geloofd, maar toch is het zo!”

„Dat weet ik. Ik heb het vannacht zelf meegemaakt!”

„Wat! Is er vannacht weer 'n kudde op hol geslagen?” riep Slade uit.

„Yeah! 'n Stampede, zonder dat er tevoren iets aan de hand was!”

„Rustlers, maar ik heb er geen idee van hoe ze het klaar spelen!” bromde Slade.

„Ik evenmin! En het is inderdaad veediefstal! Ik heb 't spoor van het gestolen vee gevolgd en heb de hele morgen door de Big Horns gezworven, achter dat spoor aan! Tot het plotseling in rook opging, om zo te zeggen!”

Slade kneepte zijn ogen samen.

„Jij hebt de hele morgen in de Big Horns rondgereden?” vroeg hij ongelovig. „Dan heb je heel wat risico gelopen!”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Ik wilde zekerheid hebben,” zei hij kortaf.

Hij nam een slok koffie en grinnikte zachtjes. „Niemand heeft me een strobreed in de weg gelegd,” zei hij toen en hij vertelde wat hem in de kleine vallei was overkomen.

„Ik heb ’t gevoel dat ik toen, wat je noemt, warm was. Dat de oplossing van het raadsel van de verdwenen sporen daar vlakbij te vinden is.”

„Maar goed dat je niet verder gezocht hebt,” bromde Slade. „Je zou het er niet levend afgebracht hebben. Je hebt meer geluk gehad dan George Martin!”

De Nachthavik knikte.

„Dat geloof ik ook! Ik vraag me nog af waarom die kerel me ongehinderd heeft laten vertrekken.” „Misschien zag hij je voor ’n outlaw aan!” opperde Slade met een half lachje.

De Nachthavik begon langzaam een sigaret te rollen en staarde enkele ogenblikken nadenkend voor zich

uit.

„Ik geloof waarachtig, John, dat je me 'n idee aan de hand hebt gedaan,” zei hij toen. „Ik moet er nogeens over nadenken!”

„Wou je dit zaakje alleen zien te klaren?”

„Het is 'n karwei voor 'n man alleen,” verzekerde de Nachthavik.

„Voorlopig tenminste. Misschien dat ik later toch wel hulp zal kunnen gebruiken. Het zal er van afhangen hoe het uitpakt!”

„Je kunt op mij altijd rekenen!” verzekerde Slade. „Hoeveel mensen heb je in dienst?”

„'n Dozijn! 'n Goeie ploeg. Ik kan ook 'n beroep doen op hun pistolen, als de nood aan de man komt!”

De Nachthavik knikte en blies langzaam een rookwolk uit.

„Verlies jij ook vee?”

„Ja. Niet zo heel veel, maar toch meer dan me lief is! Bij de laatste round up kwamen we er volgens berekening zo'n driehonderd tekort!”

„Niet geprobeerd erachter te komen waar ze gebleven zijn?”

„Heeft geen zin!” bromde de rancher.

„Misschien niet! Liggen er nog meer ranches in de buurt?”

„Mijn gebied grenst aan twee. In het noordwesten ligt de ranch van Jack Starewood... de Star X en naar het zuiden ligt de Cirkel 8, de ranch van Buck Roscoe. De Star X is klein. Starewood heeft maar twee mensen in dienst. Roscoe's ranch is veel groter... groter dan de mijne!”

„Verliezen zij vee?”

„Starewood heeft er nooit over geklaagd. Hij heeft trouwens niet veel te verliezen. Roscoe beweert van wel, maar ik weet 't niet.”

De Nachthavik doofde zijn sigaret en keek Slade onderzoekend aan.

„Jij bent geen vriend van Roscoe, zo te horen,” opperde hij.

„Nee, wij zijn niet bepaald vrienden,” gaf Slade toe. „Ook geen vijanden, wat dat betreft. Maar Buck Roscoe is eerzuchtig. Hij wil groeien en de laatste keren dat ik hem ontmoette, kwam hij telkens, in bedekte termen met de vraag of ik niet zou willen verkopen! De laatste keer heb ik hem duidelijk gemaakt dat ik daar niet over dacht en sindsdien

mijden we elkaar!”

„En heb je daarna nog vee verloren?”

„Denk je dat Roscoe...?” begon Slade, maar de Nachthavik schudde het hoofd.

„Ik wil hem niet beschuldigen,” zei hij. „Maar het is wel zo, dat de rustlers met het gestolen vee ergens zullen moeten blijven. En als er dan een eierzuchtige man in de omgeving is...”

„Er is in de heuvels gras genoeg om de dieren daar een tijdlang te houden,” merkte Slade op.

„Dat zal ook nodig zijn. Ze moeten van een ander brandmerk worden voorzien, lijkt me, en dat heeft dan weer zijn tijd nodig! Maar daarna zullen ze de dieren kwijt moeten. Ze zullen geld willen zien! Heb jij er enig idee van wie de afnemers zouden kunnen zijn?”

Slade haalde de schouders op.

„Ik zou het niet weten!”

„Heeft Roscoe veel vee?”

„Het is 'n grote ranch! Vier-, vijfduizend, schat ik. Hij heeft 'n ploeg van zo'n vijftwintig man!”

„Zoveel?”

„Yeah. Hij zegt dat hij extra mannen in dienst heeft

om zich de rustlers van het lijf te houden!”
„Gunfighters?”

„Sommigen wel!” Slade keek de Nachthavik onderzoekend aan. „Hoe denk je ’t aan te pakken?”

„Well...” De Nachthavik streek nadenkend langs zijn kin. „Ik geloof niet dat ik veel wijzer word door hier in de buurt te blijven rondscharrelen. Als ik de zaak goed aan wil pakken, zal ik op een of andere manier in de heuvels terecht moeten komen... in het hol van de leeuw zagezegd!”

„’n Gevaarlijke onderneming, met weinig kans van slagen,” bromde de rancher. „Je zult ’n tweede keer niet ver komen, Steve. Je hebt één keer veel geluk gehad!” De Nachthavik knikte.

„Yeah! Maar ik zit te denken aan ’n andere mogelijkheid. Jij hebt me zo’n beetje op het idee gebracht, John. Als ik ’n outlaw was, ’n kerel die op de vlucht is en in de heuvels een schuilplaats zoekt, dan zou de bende daar me vermoedelijk accepteren!”

„Misschien wel. Maar hoe zou je dat willen aanleggen?”

„Ik zou in korte tijd een reputatie moeten opbouwen,” antwoordde de Nachthavik met een

scheef lachje. „Ik zou het in Antelope kunnen proberen. Ik heb begrepen dat die kerels in Antelope hun voorraden komen inslaan!” „That’s right,” beaamde Slade. „Dat is algemeen bekend en sheriff Grover weet ervan. Er komen daar kerels met wagens die mondvoorraad, munitie, tabak, drank en andere benodigdheden inslaan en dan in de heuvels verdwijnen. Iedereen weet ’t maar Grover kan er weinig tegen doen. Het is niet in strijd met de wet. Het zijn altijd kerels die niet in het boekje van de sheriff staan en ze maken geen moeilijkheden! Grover heeft er geen vat op en dat vindt hij niet erg! Hij heeft ’n paar keer geprobeerd in de heuvels een onderzoek in te stellen, maar dat is hem slecht gekomen.”

„Dat heeft Lee Martin me verteld! Zijn er andere plaatsen waar die kerels komen? Waar ze hun vermaak zoeken en zich vrijer kunnen bewegen?”

John Slade dacht enkele ogenblikken na.

„’n Eind ten zuiden van hier ligt ’n gehucht, Pine Wood heet ’t, dat een slechte naam heeft. Er is ’n saloon en wat daar komt, schijnt niet veel zaaks te zijn. Een paar van mijn mensen zijn er eens uit

nieuwsgierigheid een kijkje gaan nemen. Well, ze waren blij dat ze er zonder kleerscheuren vandaan konden komen!”

„Waar ligt het precies?”

„Tegen de heuvels aan... op 'n mijl of vijftien afstand hier vandaan!”

„I see.” De Nachthavik grinnikte. „Dat is misschien de juiste plaats om te proberen m'n nieuwe loopbaan te beginnen!”

„Hou er rekening mee dat je daar gemakkelijk tegen 'n paar kogels aan kunt lopen,” zei Slade ernstig.

„Dat zijn de plaatsen waar je 'n reputatie kunt opbouwen!” verzekerde de Nachthavik. Hij schonk zich nog een kop koffie in en dronk bedachtzaam. „Ja, ik denk dat ik daar 'ns een bezoek ga brengen!”

„Toch niet vandaag?”

„Nee, morgen! Ik weet niet hoelang m'n bezoek daar zal duren, maar ik kom in elk geval hierlangs om je het resultaat te vertellen. Hoe het dan verder gespeeld moet worden... well, daar wil ik graag nog eens een nachtje over slapen. Ik weet niet, John, of je me kunt herbergen?”

„Natuurlijk! En het zal me 'n genoeg zijn!”

HOOFDSTUK IV

Kruitdamp in Pine Wood

Nadat hij een tijdlang een vrij diepe terreinplooi had gevolgd, die in zuidoostelijke richting liep, stuurde de Nachthavik zijn zwarte hengst een lange, zacht glooiende helling op tot hij de vlakte weer bereikte. De zon stond al hoog aan de hemel maar een lichte bries nam de grootste hitte weg.

Links van hem, op verscheidene mijlen afstand, tekende zich de brokkelige heuvellijn af van de Big Horns. Rechts van hem strekte zich het golvende grasland uit, de hoge pluimen buigend in de wind.

Een eindeloze vlakte, hier en daar onderbroken door kleine bosjes struikgewas en enkele boomgroepen.

In de verte liep vee te grazen, en het leek een grote kudde. Tussen het vee zag hij ruiters rijden, die blijkbaar toezicht hielden.

Het moest vee zijn van de Cirkel 8, de ranch van

Buck Roscoe en hij besloot het eens van meer dichtbij te bekijken. Van het vee zou hij niet veel wijzer worden, maar zijn aanwezigheid zou ongetwijfeld de aandacht van de ruiters trekken en hij was geïnteresseerd in hun reacties als hij de juiste opmerkingen zou laten vallen!

Bij een klein groepje langhoorns hield hij zijn paard in. De beesten droegen inderdaad het Cirkel 8 brandmerk en er was niets bijzonders aan te ontdekken.

Gemakkelijk in het zadel zittend, haalde hij zijn tabakszak te voorschijn en begon rustig een sigaret te rollen, terwijl hij zijn blik over de omgeving liet gaan. Er liep heel wat vee bij elkaar, zover het oog reikte.

Hij zag hoe twee ruiters hun paarden aanzetten en in draf naar hem toe kwamen rijden. Hij ging rustig door met het draaien van zijn sigaret, likte langs het bruine vloeitje en stak ze in zijn mondhoek. Hij streek een lucifer aan langs zijn broek en bracht het vlammetje naar zijn sigaret, zijn ogen gericht op de naderende ruiters.

Ze hielden op enkele meters afstand hun paarden

in. Twee jonge kerels, die hem enkele ogenblikken onderzoekend bekeken met argwanende ogen die tenslotte bleven rusten op de beide pistolen.

De Nachthavik blies langzaam een rookwolk uit en een flauwe grijns trok over zijn gezicht.

„Howdy,” groette hij.

„Nieuwsgierig, vreemdeling?” vroeg een van de mannen met harde stem zonder de groet te beantwoorden.

De Nachthavik deed een bedachtzame trek en liet de rook wegkringelen.

„Well, yes and no!” antwoordde hij lijsig. „Niet nieuwsgierig in de zin dat ik ergens achter wil komen, als je dat bedoelt!”

„Er valt hier nergens achter te komen!”

„Dat wou ik nou net zeggen,” betoogde de Nachthavik, maar de grijns op zijn gezicht was veelbetekenend. „Nee, de kwestie is meer dat, wanneer ik zo’n kudde vee zie grazen, ik ze graag ’ns van dichtbij mag bekijken. Zien hoe ze gebrandmerkt zijn, see!”

Hij richtte zijn samengeknepen ogen op een van de runderen.

„Cirkel 8,” las hij en knikte waardierend. „Da’s een goed brandmerk. Zo te zien heeft er nooit een ander gezeten. Da’s goed vakwerk!”

Hij knikte opnieuw en zag de gezichten voor hem verstrakken.

„Moet die opmerking iets betekenen?” vroeg een van de mannen op dreigende toon.

„Waarom zou je dat denken?” vroeg de Nachthavik op onschuldige toon. „Van wie is dit vee?”

Het leek een ogenblik dat het antwoord uit zou blijven maar toen antwoordde de man onwillig: „Buck Roscoe!”

„Buck Roscoe, eh... Cirkel 8.” De Nachthavik keek peinzend over de vlakte. „Ik heb die naam al eens eerder horen noemen!”

„Waar?”

„Oh, I don’t know! Waar ik vandaan kom.” Hij maakte een vaag gebaar. „Ergens in het westen.”

„Jij bent nieuw hier, hè?”

„Yeah! Nooit eerder hier geweest!”

„Drifter?”

„Zo zou je ’t kunnen noemen,” beaamde de Nachthavik, terwijl hij na een laatste trek het eindje

sigaret doofde op de zadelknop en het in het gras liet vallen, „’n zwerver, net wat je zegt. Als ’t me ergens bevalt, blijf ik wat langer, en anders stap ik op.” Hij grinnikte zachtjes voor zich heen. „Waar ik het laatste was, beviel het me wel, maar er liepen ’n paar kerels rond die me niet mochten! En daar was toevallig de sheriff bij! Dat kun je ook treffen!” Hij maakte een berustend gebaar. „En zo ben ik maar deze kant uitgekomen!”

„Wat zoek je hier? ’n Baantje?”

De Nachthavik lachte.

„Nou... nee! Niet dit soort baantje!”

„Niet goed genoeg voor je?” vroeg de tweede man scherp.

De Nachthavik maakte een bezwerend gebaar.

„Wait a moment,” zei hij. „Ik wou je niet beledigen, mister! Jouw soort baan is te goed voor mij! Ik heb ’t werk vroeger gedaan!

Het werken met ’n brandijzer was mijn specialiteit als ik ’t zo mag noemen! Ik was er erg goed in! ’n Keertje te goed en toen deugde het ook weer niet! Toen ben ik maar... eh... vertrokken!”

„Ze joegen je weg of je bent op de loop gegaan,”

verbeterde de eerste man op smalende toon.

„Laten we er maar niet meer over praten!” mompelde de Nachthavik. Hij keek de mannen met samengeknepen ogen aan. „Ik ben op zoek naar 'n gehucht dat Pine Wood schijnt te heten, 'n Gat dat hier ergens in de vlakte moet liggen! Hebben jullie enig idee...”

„Wat zoek je daar?”

„Dat weet ik nog niet! 'n Vriend vertelde me ervan en de ene plaats is soms net zo goed als de andere!”

„Je zult daar niet welkom zijn!”

„Waarom niet?” deed de Nachthavik verbaasd.

„Je kunt me maar beter geloven!”

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Je weet soms nooit waar je vrienden vindt!” zei hij. „Ik wou 't toch maar proberen!”

„Dan doe je maar wat je niet laten kunt! 't Is jouw begrafenis!”

„Dat hoop ik niet,” mompelde de Nachthavik. „Welke richting moet ik aanhouden?”

„Oostelijk naar de heuvels en dan afbuigen naar het zuiden,” antwoordde een van de cowhands met tegenzin.

„Ik zou dus ook zuidoostelijk kunnen rijden!” opperde de Nachthavik.

„Je doet maar wat je niet laten kunt!” bromde de man.

„Ik zal toch maar rijden volgens jouw aanwijzing,” gaf de Nachthavik toe. Er moest een reden zijn voor de omweg, dacht hij, en daar wou hij graag achter komen.

„De beste manier om het niet te missen!”

„Well... thanks!” De Nachthavik knikte vriendelijk en wendde de teugel.

Hij reed in oostelijke richting en toen hij na een tijd zijn kijker aanlegde en zijn blik over de vlakte liet gaan, zag hij een ruiter die in snelle galop over de vlakte raasde, in zuidoostelijke richting.

Hij was er zeker van dat de man de kortste weg nam naar Pine Wood en hij was er van overtuigd dat hij daar niet welkom zou zijn...!

Pine Wood lag in de schaduw van de Big Horns en de Nachthavik die er, vanaf de kam van een lage heuvel, op neerkeek, kwam tot de conclusie dat het maar een pover geheel vormde. Een kleine, armzalige

verzameling van adobe hutten, ordeloos neergeplant aan de rand van de vlakte. Aan één zijde liep een smalle beek, waarover een primitieve brug was gebouwd, zodat wagens langs die kant het gehucht konden binnenkomen en verlaten.

Hij reed langzaam de met gras begroeide helling af en het gehucht binnen. Het was in elk geval bewoond. Er zaten kinderen te spelen in het gelige zand dat doorploegd was met diepe karrensporen en omgewoeld door paardenhoeven. Een paar magere honden blaften hem achterna terwijl hij, gemakkelijk zittend in het zadel, stapvoets zijn weg zocht naar de saloon.

Vanuit deuopeningen werd hij met wantrouwige blikken bekeken door enkele mannelijke bewoners van Pine Wood. Het kwam niet elke dag voor dat vreemdelingen het gehucht bezochten en de bewoners waren inderdaad niet erg gesteld op vreemdelingen. Je wist nooit wat ze kwamen doen maar de kans op troubles was groot, vooral als het kerels waren die twee pistolen droegen!

De Nachthavik reed onbekommerd verder, een flauwe uitdagende grijns op zijn gezicht en er ontging

niets aan zijn scherpe ogen.

De saloon stond aan het eind van het gehucht, aan de rand van de bebouwing. Het was een vrij groot, enigszins scheefgezakt gebouw, ten dele van hout opgetrokken. Het was ooit geverfd geweest, maar de verf was op de meeste plaatsen afgebladderd.

Op de voorgevel stond in scheve letters de naam: Palace! Hij moest zijn aangebracht door een grappenmaker die eerst een tijdlang aan de tapkast had gezeten en toen, half dronken, aan het karwei begonnen was.

Aan het rek voor het gebouw stonden een drietal paarden gebonden.

De Nachthavik liet zich uit het zadel glijden en sloeg de teugel alleen maar één keer om de dwarsbalk van het rek. Zijn paard zou op die manier zelf los kunnen komen en in elk geval zou hij snel kunnen vertrekken als de nood aan de man kwam!

Hij zag met een half oog hoe door een van de smerige vensters een gezicht naar hem gluurde terwijl hij zijn gordel rechte trok en rustig om zich heen keek.

Hij fronste een ogenblik toen hij het brandmerk zag

op de flanken van twee van de paarden. Het was het merk van de Cirkel 8. Twee van de bezoekers waren cowhands van Buck Roscoe's ranch.

Toen stapte hij door de halve deuren naar binnen en bleef een ogenblik staan om zijn ogen te laten wennen aan het schemerige licht.

Er waren drie gasten. Twee kerels die zaten te eten aan een tafeltje langs de wand. De Nachthavik vermoedde dat ze de cowhands waren van de Cirkel 8. Aan de tapkast stond een lange, magere kerel met een glas in de hand. Hij droeg geen wapens. De man achter de tapkast was een zwaargebouwde figuur met een korte nek en een dik, papperig gezicht met nauwelijks zichtbare ogen, en hij was nagenoeg kaal.

De Nachthavik vermoedde dat hij de beste klant van de zaak was!

Hij liep langzaam naar de tapkast toe en ging zó staan dat hij de beide cowpunchers in het oog kon houden. Hij wist dat zijn komst was aangekondigd en dat hij niet welkom was. Hij zag het aan de kille, afwijzende blikken waarmee hij door de vier mannen werd gadegeslagen.

Hij glimlachte ontwapenend, maar het was een

bedrieglijke glimlach.

„Zou ik 'n borrel mogen hebben, please?” vroeg hij overdreven vriendelijk.

De kastelein haalde nauwelijks merkbaar de schouders op en deed zwijgend een greep achter zich naar een van de flessen. Met een achteloos gebaar liet hij de fles en een glas over de tapkast in de richting van zijn bezoeker glijden. Ze kwamen vlak voor de Nachthavik tot stilstand en deze knikte waardierend.

„Heel goed,” verzekerde hij. „Precies op maat!”

Hij schonk met vaste hand het glas vol en schoof de fles terug naar de kastelein.

„Neem er een van mij,” nodigde hij uit.

„Ik drink niet!”

„Hij is je van harte gegund,” verzekerde de Nachthavik beminnelijk.

Hij hief het glas en nam een voorzichtige teug. Hij wist wat hem te wachten stond maar het overtrof zijn stoutste verwachtingen. Het was het gemeenste bocht dat hij ooit gedronken had.

Hij slikte met moeite en slaagde erin zijn gezicht in een opgewekte plooi te houden.

„Je bent 'n kenner,” prees hij. „Jij weet precies wanneer je in zo'n geval nee moet zeggen!”

„Je kunt hem opdrinken of je kunt hem laten staan!” bromde de kastelein knorrig. „Als je er maar aan denkt, dat je hem wel zult moeten betalen!”

„Zo is 't precies!” beaamde de Nachthavik. „Wel, als je het niet erg vindt, zal ik hem maar laten staan!”

Hij schoof zijn hoed naar achter en veegde zijn voorhoofd af met de rug van zijn hand.

„'t Is heet buiten, vind je niet?”

De kastelein liet een onbestemd gegrom horen en de Nachthavik knikte goedkeurend.

„Heel juist,” zei hij. „Ik zou het zelf niet beter kunnen uitleggen!”

De kastelein blies met bolle wangen de adem uit en zijn gezicht gaf aan dat het gesprek hem mijlenver de keel uithing. Dat was ook met de Nachthavik het geval. Die vroeg zich af hoe lang het nog zou duren eer hij van gedaante zou kunnen veranderen. Het zou niet lang meer duren, dacht hij.

Hij zag de twee cowboys een blik wisselen en een van hen grijnslachte smalend, schoof zijn stoel

achteruit en kwam overeind.

De Nachthavik maakte zich nauwelijks merkbaar los van de tapkast, om de nodige bewegingsvrijheid te krijgen.

„Listen, Luke,” zei de cowboy op verveelde, lijzige toon, „vertel die grappenmaker dat we lang genoeg naar zijn praatjes geluisterd hebben en vraag hem om zo vlug mogelijk op te hoepelen! We worden doodziek van z’n gezwets!”

„Niet doen, Luke,” verzocht de Nachthavik haastig. „You know, ik wou hier ook nog ’n stukje eten!”

„Er is niets te eten!” bromde de kastelein. „En ik zou de goeie raad...”

In de achterwand van het vertrek ging een deur open en een rond, rood hoofd keek naar binnen. Tegelijkertijd dreef een aangename etensgeur het vertrek binnen.

„Het eten is klaar, Luke,” zei het hoofd.

„Wat zeg je me daarvan!” riep de Nachthavik op verraste toon.

„Zo zie je dat de grootste deskundigen zich kunnen vergissen, Luke!

Jij zegt dat er geen eten is en zie, daar komt een

eenvoudige kok vertellen dat het klaar is! „Dien het maar op, vriend!”

„Da's mijn eten!” snauwde de kastelein en de cowboy deed nog een stap naar voren.

„Je hebt 't gehoord, vreemdeling!” zei hij scherp. „Er is geen eten hier voor jou! Smeer 'm! We hebben lang genoeg van jouw gezelschap genoten!”

„Is er 'n sheriff hier in dit...” begon de Nachthavik, maar de puncher viel hem onmiddellijk in de rede.

„Er is er geen en we hebben hem niet nodig ook! Wij doppen onze eigen boontjes!”

„Good,” knikte de Nachthavik. „Ik heb er ook 'n hekel aan als die kerels tussenbeide komen!”

„Hou op met praten en maak dat je wegkomt,” bromde de puncher op gemelijke toon. „En anders wil ik je hiermee wel 'n handje helpen!” Hij maakte een handbeweging naar zijn holster.

De Nachthavik keek hem een ogenblik aan en er verscheen een grijns op zijn gezicht.

„Heeft iemand jou wel 'ns verteld dat je naar de hel kon lopen?”

„Wat zei je?”

De man keek hem aan alsof hij plotseling een konijn

in een ratelslang had zien veranderen.

„Je hebt me wel verstaan!” antwoordde de Nachthavik luchtig. „Ik zei dat je wat mij betreft naar de hel kon lopen!”

„Ik zal jou daar eerst naartoe brengen!” schreeuwde de cowboy en zijn hand gleed naar zijn pistool.

Hij was snel, maar niet snel genoeg!

Eer hij het wapen vrij had uit de holster, werd het uit zijn hand gesleurd en kletterde tegen de grond. De knal van de zware Colt vulde het vertrek en de cowpuncher stond als versteend met open mond en glazige ogen. Hij drukte zijn arm krampachtig tegen zijn lichaam en van de hand, die nog als een klauw was samengetrokken, vielen plotseling kleine bloeddruppels naar beneden.

„Jij houdt je er buiten, cowboy!” riep de Nachthavik naar de andere kerel die een beweging maakte, „en dat geldt ook voor jou, Luke. Hou je handen waar ik ze zien kan!”

Zonder hen uit het oog te verliezen, bewoog de Nachthavik zich naar een van de tafels en ging zitten.

„Jij daar!” en het pistool richtte zich op de lange

schrاله kerel, die tegen de tapkast stond aangedrukt alsof hij die van zijn plaats wilde duwen, „zamel jij alle schietijzers maar in en breng ze hier! En maak geen vergissingen!”

Toen de pistolen op de tafel lagen, knikte de Nachthavik goedkeurend, en de luchthartige grijns verscheen weer op zijn gezicht.

„Mooi! En nu ga je daar bij elkaar aan tafel zitten, waar ik jullie zien kan! En Luke, je zult wel iets hebben om de hand van die jongen te verbinden!” Hij schudde meewarig het hoofd. „Het is te gek dat ze kinderen al zo vroeg ’n vuurwapen in handen geven! Daar komen als regel ongelukken van!”

Met een spottend grijnslachje zag hij de kerels hun plaatsen innemen en hij genoot van de giftige blikken en de binnensmonds gemompelde verwensingen.

„En nu het eten!” bromde hij en hij riep met luide stem: „Kok!”

Het hoofd van de kok verscheen in de deuropening en de man keek zijn baas vragend aan.

„Kijk niet naar hem, kijk naar mij!” zei de Nachthavik verwijtend. „Ik ben de man die wil eten! Je kunt opdienen en zorg dat het goed is!”

„Yes sir!” Het hoofd verdween en de Nachthavik grinnikte toen hem een gedachte te binnen schoot.

Even later kwam de kok binnen met het eten en het zag er goed uit.

Hij knikte tevreden en vroeg: „Heb je ook eten voor 'n cayuse?”

De kok keek hem met open mond aan.

„For a cayuse...” herhaalde hij. „Voor 'n paard?”
„That's right!”

„Yes sir! Hooi... in de schuur!”

„Prachtig! Breng maar een hoeveelheid naar binnen!” Hij spreidde zijn armen om de hoeveelheid aan te geven.

De kok slikte krampachtig.

„Hier?” vroeg hij op een toon of hij zijn oren niet kon geloven.

„Hier!” De Nachthavik wees naar de grond. „Hier, vlak naast mij.

En als het kan graag vlug, want ik heb er een hekel aan om alleen te eten!”

De kok maakte een hulpeloos gebaar en keek naar zijn baas alsof hij van hem uitkomst verwachtte. Maar Luke keek somber voor zich uit en de kok

verdween hoofdschuddend.

Even later kwam hij terug met een tas hooi, die zijn armen nauwelijks konden omspannen.

„Leg het daar maar neer,” nodigde de Nachthavik uit en hij floot schel.

Hij wachtte tot het hoofd van Blackie boven de klapdeurtjes verscheen.

„Kom maar binnen, old boy,” verzocht hij. „Het eten staat klaar!”

Het zwarte paard had het al ontdekt, duwde de deurtjes met zijn machtige lichaam open en stapte klossend naar binnen. Goed hooi was iets wat niet elke dag op het menu stond!

Terwijl ze zaten te eten, merkte de Nachthavik op: „Het is ’n rare wereld, old boy! Ze sturen me naar dit nest omdat een man die de wet achter zich aan heeft, hier vrienden zou kunnen vinden. In plaats daarvan loop ik tegen ’n stel kerels aan die me als oud vuil behandelen! Wat zeg je daarvan?”

Blackie keerde zijn hoofd een ogenblik naar zijn baas, liet een snuivend geluid horen en begroef het toen weer in de hooiberg.

De Nachthavik knikte begrijpend.

„Je hebt gelijk,” zei hij. „Net wat je zegt. Je kunt niet alles hebben. Tenslotte zitten we hier toch maar gezellig te eten in deze sjieke tent!”

Hij grinnikte naar de vier mannen die machteloos, met gemelijke strakke gezichten zwijgend naar hem staarden.

Toen zijn bord leeg was, legde hij met een tevreden, voldaan gevoel mes en vork neer.

„Dat heeft gemaakt, Luke, ” zei hij opgewekt en hij zag het gezicht van de kastelein rood worden van woede en ergernis. „Zo, en nu nog iets te drinken! Kok!”

Die had blijkbaar achter de deur staan wachten, want hij verscheen onmiddellijk.

„Dat was een goed maal,” zei hij waardierend. „Je kunt er wat van.

En nu nog graag een borrel. Maar niet het bocht uit die fles daar!”

Hij griste zijn pistool van de tafel en vuurde in dezelfde richting. De fles, waaruit hij eerder een glas had gedronken, vloog aan diggelen. „Dat was de fles die ik bedoelde,” mompelde hij, toen het geluid van de knal was weggestorven.

Met handen die lichtelijk beefden, zette de kok een fles en een glas voor hem neer. Dit was een dag om nooit te vergeten! De Nachthavik zou de voorkeur hebben gegeven aan zwarte koffie. Maar die ene fles zat hem dwars en het was een goeie manier om indruk te maken!

Hij schonk het glas half vol, leegde het in één teug en schoof zijn stoel achteruit.

„En hoe staat het met jou, Black? Ik geloof dat jij je portie ook wel gehad hebt!”

Hij liet zijn pistool in de holster glijden, pakte de andere wapens bij elkaar, liep naar de uitgang en slingerde ze de straat op.

Toen wierp hij enkele geldstukken op tafel en nam Blackie bij de teugel.

„Well, folks, het was me een bijzonder genoegen! En laat 't een les zijn, voor het geval er weer eens een vreemdeling dit gehucht komt binnenrijden. Behandel hem goed want misschien is hij vlugger met een pistool dan je denkt!”

Grijnzend steeg hij in het zadel. Hij moest zich bukken om het lokaal te kunnen verlaten. Hij kneep zijn ogen samen toen hij in het helle zonlicht kwam en

keek oplettend rond, maar er was geen enkel gevaar te bespeuren. Het was siëstatijd en de straat was verlaten. De schoten hadden kennelijk geen aandacht getrokken. Misschien was het in de Palace iets heel gewoons waar niemand belangstelling voor had.

In draf reed hij door het plaatsje en toen hij de vlakke bereikte liet hij zijn paard in galop overgaan, op weg naar de ranch van John Slade...

„Je hebt die kerels wel behoorlijk te grazen genomen,” grinnikte Slade nadat de Nachthavik hem het verhaal van zijn belevenissen in Pine Wood had verteld. „Ze zullen het niet gauw vergeten... en ook niet vergeven!”

„De gebeurtenis zal ongetwijfeld de ronde doen, ook al zullen die kerels er niet mee te koop lopen,” verzekerde de Nachthavik. „En als ze in contact staan met de bende veedieven in de heuvels, zullen die er wel iets van horen. Dat er een vent rondloopt, die zich gedraagt als een idioot, vlug is met zijn pistool en op de loop is voor de wet!

Dat is om te beginnen voldoende! ”

Hij begon een sigaret te rollen en Slade vroeg: „Denk je dat de Cirkel 8 in verbinding staat met de

rustlers?”

„Het zou me niet verbazen als die kudde van Roscoe voor een deel bestaat uit gestolen beesten! Het is heel gemakkelijk, John, om enkele honderden dieren in zo’n grote kudde te laten opgaan. Als ze vakkundig zijn overgemerkt en de brandwond is goed geheeld, dan kraait er geen haan naar! Het lijkt me ook de enige plaats waar de veedieven het vee kwijt kunnen. Daar zullen we ook zekerheid over moeten krijgen.”

„Wat zijn nu je verdere plannen, Steve?”

De Nachthavik blies langzaam een rookwolk uit. „Antelope! Vandaar moet ik de heuvels in zien te komen! Als het kan met de sheriff achter mij aan!” „Hoe wil je dat aanleggen?” vroeg Slade nieuwsgierig.

De Nachthavik lachte.

„Daar zijn vele mogelijkheden voor, maar het moet een beetje natuurlijk gespeeld worden, anders zou het argwaan kunnen wekken!”

Hij staarde enkele ogenblikken voor zich uit en trok peinzend aan zijn sigaret.

„Ik zou er wel ’n beetje hulp bij kunnen gebruiken, John,” zei hij toen. „Heb jij ’n paar cowhands in jouw outfit die het spelletje mee zouden kunnen spelen? ’n

Paar handige jongens die er plezier in zouden hebben om 'n stukje komedie op te voeren?"

John Slade knikte langzaam.

„Dat geloof ik wel. Als ze weten wat er van hen verwacht wordt.”

„Zijn ze bij de hand?"

„Yeah.” Slade kwam overeind. „Wil je hebben dat ik ze hierheen laat komen!"

„Ja, doe dat. Dan zullen we samen het plan eens doornemen en dan zal ik hun precies vertellen wat de bedoeling is..."

HOOFDSTUK V

Vlucht naar de heuvels

Antelope was maar een klein veestadje. Het bestond uit niet meer dan twee stoffige straten die elkaar kruisten en die uitliepen in de vlakte. De heuvels lagen er maar op enkele mijlen afstand vandaan. De vaste bewoners waren maar klein in aantal, maar de gunstige ligging aan het veespoor en het feit dat het vrijwel het enige stadje was in de verre omtrek, maakten dat het er, op ieder uur van de dag, een drukte was van gaande en komende lieden. Sommigen kwamen maar heel kort. Ze waren weer heel snel verdwenen en in de tussentijd zorgden ze dat ze uit de buurt van de sheriff bleven!

Op die drukte was het stadje afgestemd. Er waren heel wat saloons en speelholen, met daartussen hotels en stores, waar van alles en nog wat te krijgen was en huizen, de meeste klein en verveloot.

De Nachthavik had zijn intrek genomen in een hotel en had een dag in het stadje rondgezworven. Hij droeg twee pistolen en op de plaatsen waar hij zich vertoond had, was hij er in geslaagd de indruk te wekken van een wat chagrijnige, kort aangebonden kerel met wie je zonder veel moeite ruzie zou kunnen krijgen.

In de saloons waar hij binnenging om een glas bier of een kop koffie te drinken, maakten de mensen plaats voor hem en bleven op een afstand.

Het was hem gelukt ook de aandacht van de sheriff te trekken.

Tom Grover was een grote, stevig gebouwde kerel van middelbare leeftijd met een vierkant gezicht en helblauwe ogen, waaraan niet veel ontging van wat er in de omgeving gebeurde. Hij was regelmatig op pad, alleen of vergezeld van een deputy, een geweer in de hand. De Nachthavik had hem ontmoet in een van de saloons. Grover had hem nauwlettend bekeken, gewogen en te licht bevonden. Een zwerver met twee pistolen die in het stadje rondhing zonder doel en waar je alleen maar geduvel mee zou kunnen krijgen. De Nachthavik had de doordringende blik van de

sheriff beantwoord met een schaamteloos lachje en dat had er niet toe bijgedragen om het oordeel van de sheriff te verzachten.

Na die eerste keer had Grover nog enkele keren zijn weg gekruist en het was duidelijk dat de sheriff hem in het oog hield en onmiddellijk zou ingrijpen zodra hij een stap verkeerd zou zetten...

De Nachthavik had die morgen zijn hotel verlaten, na de rekening te hebben betaald, had Blackie gezadeld en was neergestreken in een saloon die de mooie naam ‚Purple Sage’ droeg, maar die in feite maar een tweederangs tent was. Maar ze lag gunstig voor zijn doel en ze was hem aanbevolen door John Slade. Ze lag aan het eind van het stadje waar de weg uitliep in de vlakte die zich uitstreckte tot de Big Horns, op enkele mijlen afstand; een lange onregelmatige rotswand, alleen onderbroken door de brede gapende opening van de canyon, die de toegang tot de heuvels vormde.

Hij had Blackie vastgezet aan het eind van het rek, de teugels losjes om de dwarsbalk geslagen, zodat hij geen tijd zou verliezen bij een haastig vertrek. Zelf was hij gaan zitten bij een van de vensters, vlak bij

de open deur en nu wachtte hij af hoe de zaken zich verder zouden ontwikkelen.

Rustig dronk hij een slok bier en begon een sigaret te rollen, zijn ogen gericht op de zonovergoten vlakte van geligbruin zand, met hier en daar wat stenen en dorre struiken, terwijl hij luisterde naar het geroezemoes van de stemmen van de bezoekers die bij de tapkast stonden.

Hij was aan zijn tweede sigaret bezig toen hij twee ruiters zag komen aanrijden. Twee forsgebouwde kerels met grote hoeden en donkere gezichten. Ze stegen af, bonden hun paarden vast aan het rek en kwamen even later met veel gestamp van laarzen de gelagkamer binnen. Na een vluchtige blik op de Nachthavik gingen ze zitten aan een tafel, schuin tegenover hem en bestelden bier.

Ze begonnen een zacht gesprek en de Nachthavik schonk hun nauwelijks aandacht.

Enkele minuten later zag hij de rijzige gestalte van sheriff Grover langs het venster passeren en de gelagkamer binnenstappen. Hij bleef staan voor het tafeltje van de Nachthavik en keek met broedende blik op hem neer.

„Is your name Smith?” vroeg hij.

De Nachthavik keek vanonder gefronste wenkbrauwen naar hem op en zijn mond vertrok in een schamper lachje.

„En wat dan nog?” vroeg hij op zijn beurt.

„Is it?” hield Grover aan.

De Nachthavik zag een van de twee cowboys overeind komen, zijn gezicht strak en zijn ogen samengeknepen.

„Zijn naam is Smith, sheriff,” zei hij met harde stem. „Daar kun je vergif op innemen! Ik dacht zojuist al dat het gezicht me bekend voorkwam maar nou weet ik ’t zeker!” Hij stak zijn woedende gezicht naar voren. „Je herinnert je mij niet meer, mister, maar ik ken jou nog wel! Het is niet jouw verdienste dat ik hier nog levend sta! Ik kan je ’t litteken laten zien van de kogel die jij op me afvuurde toen je ertussenuit trok na die bankoverval in Saranto!”

„Je bent stapelgek!” snauwde de Nachthavik. Zijn ogen gingen schichtig rond en hij zag de lieden die aan de tapkast hadden gestaan dichterbij komen om niets van het gesprek te missen. „Ik ben nog nooit in Saranto geweest! Ik weet niet eens waar het ligt!”

„Stapelgek hè!” schreeuwde de cowboy. „Nooit in Saranto geweest, hè! Je bent ’n schurk en ’n leugenaar, maar deze keer hebben ze je te grazen! Er staat een beloning op jouw lelijke kop en die wil ik hebben!”

„Je ziet me voor iemand anders aan!” betoogde de Nachthavik, maar het was duidelijk dat niemand van de aanwezigen hem geloofde.

„Saranto ligt in deze staat!” bromde Grover.

„Daarom heb ik het recht om jou vast te houden, Smith... jij heet Smith, hè?”

„Dat zegt niks! Duizenden mensen heten Smith! Je breekt er je nek over!” snauwde de Nachthavik.

„Ik hou je zolang vast, Smith, en ik zal informatie in winnen in Saranto! Als het klopt wat deze cowboy zegt...”

„Je kunt mij niet opbergen omdat een of andere crazy puncher mij beschuldigt van iets wat ik niet gedaan heb!” schreeuwde de Nachthavik.

Hij kwam half overeind en zijn hand gleed onwillekeurig naar een van zijn pistolen.

De lange loop van het geweer van Grover wees plotseling naar zijn borst en het gezicht van de sheriff

spande zich.

„Hou je handen uit de buurt van je pistolen, Smith,” zei Grover op afgemeten toon. „Ik geloof dat je schuldig bent, maar ik zal me zekerheid verschaffen. Tot zolang zet ik je in de cel!”

„Er waren nog meer getuigen!” verzekerde de lange cowboy. „Zij zullen hem ook herkennen, daarvan ben ik zo zeker als wat!”

„All right, Smith, laten we maar gaan!” nodigde de sheriff uit met een korte beweging van zijn geweer.

„Oké,” bromde de Nachthavik somber, „maar je begaat een grote vergissing, sheriff...”

Toen speelde het zich in enkele seconden af!

*Toen speelde het zich in enkele seconden af. De tafel
schoot plotseling met kracht omhoog. (blz. 75)*

De tafel schoot plotseling met kracht omhoog en
trof de sheriff vlak onder zijn kin! Ook de lange

cowboy scheen er door te worden geraakt want hij struikelde opzij en nam de sheriff verder mee in zijn val en ook nog twee omstanders. Zijn makker deed een poging om de Nachthavik te grijpen, maar die mislukte en hij kwam alleen maar in botsing met nog een bezoeker, waarna ze beiden tegen de grond gingen...!

De Nachthavik rende met lange stappen naar buiten, rukte de teugel los en slingerde zich op zijn zwarte paard. Hij liet het de sporen voelen en raasde in dolle galop de vlakte in. Achter hem klonken even later de daverende knallen van pistoolschoten, die de lange cowboy hem achternazond. Hij leek door het dolle heen en bleef de trekker van zijn Colt overhalen, ook toen het pistool allang leeg was, de deuropening volledig blokkerend, terwijl de sheriff vloekend aan het zoeken was naar zijn geweer dat op onverklaarbare wijze in het tumult was zoekgeraakt!

„Achter hem aan!” schreeuwde de cowboy woest.
„Hij mag niet ontsnappen!”

Een eindweegs in de vlakte hield de Nachthavik zijn paard wat in en keek achter zich. Hij zag zes ruiters op zijn spoor zitten en ze joegen hun paarden aan tot

het uiterste. Het zou hem geen moeite kosten om hen ver achter zich te houden, maar hij moest hun de indruk geven dat ze hem nog te pakken zouden kunnen krijgen. Daarom hield hij een snelheid aan die de achtervolgers iets dichterbij kon laten komen. Hij hoorde vaag de knal van een gewerschot maar de kogel miste volkomen. Hij trok zijn Winchester uit het foedraal en zich half omwendend, vuurde hij in het wilde weg een kogel af in de richting van zijn achtervolgers. Het was niet de bedoeling iemand te treffen maar hij zag hoe de kleine posse uiteenweek, zonder de achtervolging op te geven. Maar ze slaagden er nauwelijks in de afstand kleiner te maken.

De mond van de canyon lag voor hem en even later denderden de hoeven van het zwarte paard over de rotsbodem en echoden tegen de hoge rotswanden van de kloof, die hem aan weerszijden insloten. De canyon maakte een scherpe bocht naar rechts en na een kwart mijl volgde een afbuiging naar links.

Toen, terwijl hij Blackie in een langzamer tempo liet overgaan en het geweer in het foedraal terugstopte, viel er plotseling een schot!

Het kwam van links, hoog boven hem en hij hoorde de kogel over hem heen janken en tegen de rots te pletter slaan.

Haastig stak hij zijn handen op en onmiddellijk daarna volgden er enkele schoten maar die kwamen niet zijn richting uit. Ze waren vermoedelijk bedoeld voor de posse die zich ook in de canyon had gewaagd en die nu door de onzichtbare schutter werd teruggedreven.

Opnieuw had sheriff Grover hier zijn nederlaag moeten erkennen.

De Nachthavik reed stapvoets verder, zijn handen nog steeds langs zijn schouders.

Toen hoorde hij een scherpe stem: „Rij langzaam verder. Niemand volgt je meer. Hou je handen weg van je schietijzers en doe geen gekke dingen als je in leven wilt blijven!”

De Nachthavik gehoorzaamde en vervolgde stapvoets zijn weg door de kloof.

Op enkele zanderige gedeelten ontdekte hij de sporen van wagenwielen.

De kloof maakte opnieuw een bocht en de wanden kwamen dicht bij elkaar. De bodem begon te stijgen

en toen hij de top van de helling bereikt had, hoorde hij opnieuw een stem: „All right, klim van je cayuse en laat je schietijzers maar vallen. En doe het voorzichtig en zonder om te kijken!”

De Nachthavik volgde de bevelen nauwkeurig op. Er was geen enkele reden om enig risico te nemen. De onzichtbare sprekers hadden alle troeven in handen.

Hij liet zijn patroongordel vallen en deed enkele passen voorwaarts.

Toen hoorde hij vlugge voetstappen en een stem die zei: „All right, nou mag je je omdraaien!”

De Nachthavik wendde zich om. Hij zag een jonge kerel met een mager gezicht, waarop een grijns lag, maar zijn ogen stonden waakzaam.

In zijn ene hand hield hij de patroongordel met de beide pistolen, zijn andere hand rustte op de kolf van zijn eigen revolver.

„Wat kom je hier doen?” vroeg hij.

„Well, ik zocht een plekje om te schuilen en dit was het dichtstbijgelegen. Ik had niet veel keus, want de sheriff en zijn makkers zaten vlak achter me aan!”

„I see!” De waker keek hem een ogenblik onderzoekend aan, liep toen naar het zwarte paard en

trok de Winchester uit het foedraal. „All right, klim maar weer op je cayuse en volg het wagenspoor. Je komt dan wel in het kamp terecht en wat daar gebeurt, zul je zelf moeten uitvinden!”

„Je gelooft me toch wel, hè?”

„Sure!” De man lachte kort. „Je zou niet levend langs Mike gekomen zijn als de sheriff je niet op de hielen had gezeten!” Hij maakte een uitnodigend gebaar. „Get going!”

„Kan ik m’n pistolen niet terugkrijgen? Een man zonder schietijzers is...”

„Voorlopig zal ik ze houden. Misschien krijg je ze terug... misschien niet! Daar kom je wel achter!”

„Oké,” zuchtte de Nachthavik met een berustend gebaar.

Hij liep naar Blackie, zette zijn voet in de stijgbeugel en wilde zich in het zadel werpen. Maar plotseling gleed zijn voet uit de beugel en hij viel. Hij probeerde overeind te komen maar zakte kreunend, met een van pijn vertrokken gezicht, terug.

De waker kwam bezorgd naar hem toe.

„Wat heb je?” vroeg hij.

„Ik geloof dat ik m’n been gebroken heb!”

„Wat! Hoe kun je zo vervloekte stom zijn! Let me see...”

Hij boog zich voorover en de Nachthavik veerde overeind. Zijn vuist trof de waker precies onder de kin en de man tuimelde languit tegen de grond. Toen hij weer op zijn benen stond, keek hij in de loop van een zware Colt.

„Sorry,” mompelde de Nachthavik met een half glimlachje, „maar ik ben m’n pistolen één keer kwijtgeraakt en ik kon er niet van slapen! Well, dan zal ik nu dat wagenspoor maar volgen. Maar eerst graag jouw pistool.”

De waker wreef zijn pijnlijke kin terwijl de Nachthavik zich van het pistool meester maakte.

„Je kunt het een eind verder terugvinden,” zei hij.

De man richtte zijn sombere blik op de Nachthavik.

„Als je met die schietijzers het kamp binnenrijdt, zitten we allebei tot aan onze nek in de moeilijkheden,” zei hij.

„Is that so?” De Nachthavik staarde een ogenblik voor zich uit.

Toen schoot hem een gedachte te binnen en hij glimlachte.

„Hoe heet jij?” vroeg hij.

„Ze kennen me hier als Bronco.”

„Waar was je 't laatst, voor je hier terechtkwam?”

„Wyoming.”

„Nou ken ik je weer!” grinnikte de Nachthavik.

„Bronco, je weet 't misschien niet, maar wij zijn lang goeie vrienden geweest. We hebben samen in Wyoming 'n paar zaakjes opgeknapt. Toen zijn we elkaar uit het oog verloren en nu vinden we elkaar hier weer terug! Twee ouwe vrienden! En daarom heb je mij m'n schietwaar laten houden, see! Er was voor jou geen enkele reden om een vent die je heel goed kende zijn spullen af te nemen! Tussen twee haakjes, mijn naam is Smith, alleen maar Smith!”

Bronco bekeek hem met duistere blik en hij scheen de kansen af te wegen.

„Wat voor spel speel jij eigenlijk?” vroeg hij toen achterdochtig.

„Geen spel! Maar een paar dagen geleden was ik in Pine Wood en daar was ik niet welkom en vanmorgen moest ik Antelope heel snel verlaten omdat de sheriff me niet erg mocht. Als het hier van hetzelfde laken een pak is, dan wil ik in staat zijn om er iets aan te

doen,” antwoordde de Nachthavik grimmig.

Bronco knikte nadenkend.

„Goed, laten we 't er dan maar op houden dat we goeie vrienden zijn uit Wyoming,” zei hij. En op dreigende toon voegde hij er aan toe: „Als ik merk dat je 'n smerig spelletje speelt, Smith, zal ik je te grazen nemen.”

„Ik zal er rekening mee houden,” verzekerde de Nachthavik luchtig, „Well, be seeing you! Je schietijzer ligt 'n eindje verder op je te wachten!”

Bronco gaf geen antwoord, maar keerde zich om en liep naar zijn wachtpost terug.

De Nachthavik volgde stapvoets en waakzaam de bochtige canyon die steeds verder het heuvelland binnendrong. Er waren verschillende zijkloven maar hij hield het wagenspoor in het oog.

Nadat hij een half uur gereden had, zag hij voor zich uit plotseling een hoge rotsmuur oprijzen die de verdere doorgang leek te versperren. Hij had een ogenblik het gevoel dat hij in een val gelopen was, maar toen hij dichterbij kwam, ontdekte hij in de rotsen links van hem een opening, juist breed genoeg om een wagen door te laten.

Hij ging verder door de smalle kloof waarvan de bodem zacht glooiend afliep en na een kwart mijl bereikte hij de uitgang en hield verrast zijn paard in.

Voor hem, in een laagte, lag een uitgestrekte vallei, geheel omsloten door hoog oprijzende rotspieken. Er waren vermoedelijk nog andere toegangen, maar die kon hij vanaf de plaats waar hij stond niet zien.

Recht vooruit stonden onder een overhangende rots twee grote blokhutten. Daarnaast liepen in een omrasterd stuk grasveld een aantal paarden te grazen. Dwars door de vallei liep een kleine beek die uit een brede rotsspleet te voorschijn kwam. Aan de overzijde in een uitgestrekt weiland liepen een groot aantal runderen. Er brandde een vuur en enkele mannen waren daar bezig met het brandmerken van vee.

De Nachthavik vermoedde dat het een gedeelte was van de kudde van Jim Dawson.

Langzaam reed hij de helling af en de vallei in, gemakkelijk zittend in het zadel, een opgewekte grijns op zijn gezicht, alsof hij zich volkomen op zijn gemak voelde.

Een smalle rookpluim steeg op toen het brandijzer zijn merk drukte in de huid van een van de koeien en de drie mannen die het beest tegen de grond gedrukt hielden, sprongen haastig opzij toen het dier opkrabbelde en zich met sprongen bij de andere dieren voegde.

De man met het brandijzer legde het voorzichtig in het vuur en wendde zich naar zijn makkers.

Hij kreeg de Nachthavik in het oog, schreeuwde een korte waarschuwing en trok zijn pistool uit de holster. De anderen volgden zijn voorbeeld en met dreigende, achterdochtige gezichten bekeken ze de naderende ruiter.

De Nachthavik reed zonder aarzeling naar hen toe en hield op enkele meters afstand van het groepje stil.

„Howdy, folks,” zei hij opgewekt. Hij richtte zijn blik op de pistolen die op hem gericht waren en grinnikte. „Bronco vertelde me dat jullie niet zouden staan te juichen, maar dit is weer een heel andere zaak!”

„Wie ben jij en waar kom je vandaan?” snauwde een van de mannen.

„De naam is Smith en ik kom van Antelope. De sheriff heeft me deze richting ingejaagd en gelukkig stopte hij de achtervolging toen ik hier in de heuvels belandde. Toen liep ik m'n ouwe vriend Bronco tegen het lijf. Hij vertelde me dat hij bij 'n hele goeie ploeg was en zei dat ik maar verder moest rijden, al moest ik niet verwachten dat ik met open armen zou worden ontvangen! Wat dat betreft, had hij gelijk!”

„Dus jij bent een vriend van Bronco. Waar heb je hem ontmoet?” wilde de man weten.

„In Wyoming. We hebben samen een tijdlang opgetrokken. Zo 't een en ander samen opgeknapt!” De Nachthavik grijnsde veelbetekenend.

„En waarom moest je weg uit Antelope?”

„Een of andere gekke cowpuncher had de sheriff verteld dat hij mij herkende van een bankoverval in Saranto en die wou me zolang vastzetten om de zaak eens te onderzoeken! Toen vond ik 't tijd worden om de benen te nemen!”

„Had die puncher het bij het rechte eind?”

De Nachthavik trok smalend de wenkbrauwen op. „Ik ben wel eens in Saranto geweest,” antwoordde hij.

„Bankroof, hè,” bromde zijn ondervrager.

De Nachthavik keek naar het kleine vuur en liet toen zijn blik over de vijf mannen gaan.

„Ik kan ook heel aardig overweg met een brandijzer,” zei hij. „En ik zou best wat eten lusten! Daarna wil ik graag ’n handje helpen!”

„’t Is voor vandaag genoeg geweest,” bromde de man die de vragen gesteld had, terwijl hij zijn pistool in de holster liet glijden, een voorbeeld dat door de anderen gevolgd werd. „’t Is voor ons ook tijd om wat naar binnen te werken!” Hij likte met zijn tong langs zijn lippen en keek de Nachthavik met halfgesloten ogen aan.

„Je kunt met ons mee-eten, Smith,” zei hij. „Misschien is ’t je laatste maaltijd. Big Joe moet maar uitmaken wat er met jou moet gebeuren! En wat Big Joe zegt, gebeurt hier als regel!”

„Bedoel je Big Joe Carper?” vroeg de Nachthavik nieuwsgierig.

„Heb je wel ’ns van hem gehoord?”

„Wie niet?” grinnikte de Nachthavik.

De mannen haalden hun paarden op en even later reden ze tezamen door de vallei naar een van de

gebouwen.

„Eten klaar, Will?” schreeuwde een van de mannen terwijl ze afstegen.

„Yeah!”

Even later zaten ze aan een maaltijd van spek met bonen, maïskoeken en koffie. De Nachthavik kreeg de namen te horen van de anderen.

Ze zeiden hem niets.

Ze waren halverwege de maaltijd gevorderd toen plotseling hoefslagen opdreunden en de man die naast de Nachthavik zat bromde: „Daar komt de boss aan! Zet je maar schrap, Smith!”

De Nachthavik glimlachte en kwam overeind. Hij moest wat ruimte hebben voor het geval het nodig mocht blijken.

De ruiters hielden hun paarden in en een stem riep: „Die zwarte hengst is nieuw hier, Joe!”

Het antwoord van Carper was onverstaanbaar maar ze hoorden driftige voetstappen en gerinkel van sporen en een ogenblik later vulde de gestalte van Big Joe Carper de deuropening.

Hij deed zijn naam eer aan. Big Joe was meer dan zes voet lang en stevig maar soepel gebouwd. Hij had

een gebruind gezicht, donkere, ver uiteenstaande ogen en een korte, zwarte baard. Hij dankte zijn leiderschap voornamelijk aan het feit dat hij iemand was die van geen wijken wist en razend snel was met zijn pistool.

Hij bleef in de deuropening staan, zijn samengeknepen ogen op de Nachthavik gericht, zijn hand aan de kolf van zijn pistool.

„Wie ben jij?” vroeg hij scherp en toen tot de mannen: „en waarom draagt hij nog twee schietijzers?”

„Hij heet Smith en hij is ’n vriend van Bronco...,” legde een van de mannen uit, maar Carper legde hem met een kort gebaar het zwijgen op.

„Hij kan zelf praten, niet?” snauwde hij. „Wel, laat maar eens horen en ’t is voor jou te hopen dat ’t goed klinkt!”

De Nachthavik draaide nogmaals het verhaal af dat hij al eerder had verteld en terwijl hij sprak, hield Big Joe hem nauwlettend in het oog.

„Hoeveel heeft die bankoverval je opgeleverd?” vroeg hij plotseling.

De Nachthavik haalde schouders op.

„Niet de moeite waard om over te praten!” antwoordde hij.

Het gezicht van Carper betrok alsof het antwoord hem niet erg aanstond. Toen trok hij zijn wenkbrauwen samen, alsof hem iets te binnen schoot.

„Ben jij wel eens in Pine Wood geweest!”

De Nachthavik grinnikte zachtjes voor zich heen.

„Yeah! Een paar dagen geleden. Ik kan niet zeggen dat ik daar welkom was!”

De schaduw van een glimlach gleed over het donkere gezicht van Carper en de Nachthavik wist dat hij op de hoogte was van de gebeurtenis in Pine Wood.

„All right. Je kunt hier blijven! Als mocht blijken dat je hier onder valse voorwendsels gekomen bent, dan breng je 't er niet levend af! Bronco zal je de eerste dagen op sleeptouw nemen om je 't klappen van de zweep te leren. Een paar dingen moet je onthouden. Er wordt hier niet gevochten! Als je toch wilt vechten, kom dan maar bij mij...” Hij lachte spottend en het pistool scheen in zijn hand te springen, draaide enkele malen aan de beugel om zijn vinger en verdween weer als bij toverslag in de holster. „Verder doe je precies wat je gezegd wordt

en je gaat niet alleen op stap, als je daar geen toestemming voor hebt! Dat allemaal duidelijk?”

„Heel duidelijk!” verzekerde de Nachthavik.

„Good!” Carper kwam verder het vertrek in, gevolgd door nog drie van zijn mannen, die de Nachthavik vluchtig bekeken en zich aan de tafel zetten.

Even later ging de maaltijd door, onder druk gepraat, en de Nachthavik loosde heimelijk een zucht van verlichting.

Tot zover was hij er zonder kleerscheuren afgekomen!

HOOFDSTUK VI

Geheimen van de heuvels

Toen de Nachthavik de volgende morgen wakker werd, bevond hij zich alleen in de slaapruijnte. Hij had niets gemerkt van het vertrek van de anderen. Ergens in de nabijheid hoorde hij vage stemgeluiden en hij bleef ontspannen liggen terwijl hij in gedachten de situatie nog eens naliep. Hij was erin geslaagd in de heuvels binnen te dringen en aansluiting te krijgen met de bende van Joe Carper. Dat was heel vlot gegaan maar het was nog maar het begin. Het doel dat hij zich gesteld had, Joe Carper en zijn bende veedieven onschadelijk te maken, lag nog ver weg. Daarvoor zou hij hulp nodig hebben en die zou hij ook krijgen. John Slade zou daarvoor zorgen, zoals afgesproken was. Maar hij zou eerst het gebied van de heuvels goed moeten leren kennen en het vertrouwen van de bende moeten winnen. Dat zou

enige tijd vergen.

Hij dacht aan de waker die hem enige dagen tevoren in de kleine vallei had gadegeslagen. Ze hadden elkaar vermoedelijk nog niet ontmoet, maar de man zou hem zeker herkennen en het aan de anderen vertellen. Dan zouden er wel eens moeilijkheden kunnen ontstaan, misschien meer dan hij aankon. Er zou niet veel nodig zijn om de argwaan bij Carper en zijn outlaws aan te wakkeren en de bandiet zou geen enkel risico nemen!

Hij zuchtte en staaarde naar de houten zoldering. Hij zou er zich wel op een of andere manier uit zien te redden en er was tijd genoeg om daarover te piekeren als het zover was.

Voorlopig zou hij het spel zo goed mogelijk meespelen en op zijn hoede zijn.

Hij ging op de rand van het veldbed zitten en nam zijn patroongordel van de haak. Zorgvuldig inspecteerde hij de patronen en daarna ook de beide Colts. Hij kwam tot de conclusie dat er niet mee geknoeid was terwijl hij sliep en dat was een goed teken.

Terwijl hij bezig was zijn laarzen aan te trekken,

ging de deur open en Bronco stapte binnen.

„Eindelijk wakker!” stelde hij vast.

„Yeah. Waarom hebben de anderen me niet wakker gemaakt? Ze hoeven me geen gunsten te verlenen!”

„Dat zijn ze ook niet van plan,” antwoordde Bronco koel. „Ze hadden je nog niet nodig. Maar als we gegeten hebben, kun je mee aan het werk. Je hebt de mannen blijkbaar verteld dat je nogal goed met een brandijzer kunt omgaan. Dat zul je dan kunnen bewijzen!” „Yeah!” De Nachthavik knikte terwijl hij zijn gordel aangespte.

Hij trok hem recht en bewoog de beide pistolen in de holsters.

„Je moet van goede huize zijn om het tegen Big Joe te kunnen opnemen,” merkte Bronco op terwijl hij iedere beweging volgde. „Je zou geen schijn van kans hebben!”

„Daar ben ik van overtuigd! Ik zal het ook niet proberen! Hoe kom je op het idee?”

„Een stille wenk,” antwoordde Bronco luchtig. „Er is niet veel nodig om Joe kwaad te maken. En dan zou je er misschien aan denken om het uit te vechten. Vergeet 't maar als je in leven wilt blijven! Als je

klaar bent, gaan we eten!”

„Je eet met mij mee?”

Bronco glimlachte spottend.

„Natuurlijk! ’t Is al zo lang geleden dat ik met m’n goede vriend Smith gegeten heb!”

De Nachthavik grinnikte zachtjes terwijl hij achter Bronco aan liep naar de keuken. Ze aten vrijwel zwijgend, met de kok voortdurend in de buurt, en toen ze het laatste stukje naar binnen hadden gewerkt, schoof Bronco zijn stoel achteruit en stond op.

„En nu is er ander werk aan de winkel, amigo,” zei hij.

In het gedeelte van de vallei waar de kudde liep, waren twee vuren aangelegd, waarin de brandijzers werden heet gemaakt. De dieren waren in twee groepen verdeeld, en een tweetal ruiters zonderde telkens twee beesten af van de groep die nog gemerkt moest worden, joeg ze in de richting van de vuren en als ze dicht genoeg bij waren, werden ze met de lasso gevangen waarna enkele mannen toeschoten, de dieren omtrokken en in bedwang hielden, de koppen met de lange hoorns tegen de grond gedrukt en de

poten bij elkaar, zodat ze nauwelijks een beweging konden maken.

Daarna kwamen de mannen in actie met de lange, rechte roodgloeiende brandijzers.

Heel de omgeving stonk naar de smerige lucht van brandend haar en vlees en nadat het merk was aangebracht, lieten de mannen hun slachtoffer los en maakten zich haastig uit de voeten terwijl het dier met logge sprongen wegvluchtte en naar de groep gedreven werd, die al behandeld was.

De mannen werkten rustig en efficiënt, ieder voor zijn taak berekend. Vóór de dieren werden losgelaten, werd het nieuwe brandmerk door een van hen nauwkeurig bekeken. Als er een tijd verstreken was en de brandwond was geheeld, mocht er op geen enkele wijze te ontdekken zijn dat het rund was overgemerkt.

Het verbaasde de Nachthavik niet dat het nieuwe brandmerk de C 8 weergaf, het merk van Buck Roscoe's ranch.

Nadat hij enige tijd het werk had gadegeslagen, gaf een van de mannen hem een sein.

„Oké, Smith, neem jij de ijzers maar 'ns en laat

maar eens zien wat je ermee kunt doen!”

Het was al geruime tijd geleden dat de Nachthavik met een brandijzer gewerkt had, maar al spoedig had hij de handigheid weer te pakken.

Het werk ging de hele morgen door en werd, na een korte eetpauze, weer hervat. Niemand bood aan om de taak van de Nachthavik over te nemen en deze dacht er niet aan om erom te vragen.

Laat in de namiddag was het laatste beest gemerkt en met een vermoeid gebaar smeed de Nachthavik het zware ijzer in het gras, veegde het zweet van zijn gezicht en ging zitten.

„Moe, Smith?”

De Nachthavik keek op naar het donkere gezicht van Big Joe. Blijkbaar had de bandiet al een tijdje staan toekijken, zonder dat hij het bemerkte had.

„Yeah,” antwoordde hij terwijl hij zijn tabakszak te voorschijn haalde. „Het is al weer ’n tijd geleden dat ik dit werk gedaan heb!”

„Het ging je nog goed af. Je hebt ons in elk geval niks wijsgemaakt... wat dit betreft!”

De Nachthavik gaf geen antwoord maar rolde rustig zijn sigaret.

„Well, morgen kun je 't rustiger aan doen. Je krijgt de kans om de Big Horns wat beter te leren kennen! Bronco zal je gids zijn.

Terwijl je onderweg bent, moet je maar eens rondkijken of je nog verdwaalde dieren kunt ontdekken. Neem maar eten mee voor 'n paar dagen!”

„Oké!” De Nachthavik knikte. „Vertel jij het Bronco?”

„I will!”

De andere morgen reden ze zij aan zij door de vallei naar een van de zuidelijke uitgangen. De Nachthavik, die zijn blik rond liet gaan, ontdekte dat er nog twee waren, waardoor men de vallei in verschillende richtingen kon verlaten en binnenkomen. Het viel hem op dat hij nergens de wagen zag, waarvan hij, bij zijn komst, de wielsporen had gevolgd.

Weldra zaten ze in de heuvels, de canyons volgend die als een netwerk het gebied doorkruisten, onderbroken door kleine en grotere, meest laag gelegen valleien, ingesloten door hoge rotsmuren.

Bronco reed zwijgend enkele meters voor de Nachthavik uit en deze vroeg zich af of de outlaw een

bepaald doel op het oog had of alleen maar de opdracht uitvoerde die Big Joe hem gegeven had.

Ze bereikten, na enkele uren, een kleine vallei met een dichte begroeiing vlak tegen de rotswand. Er lag een aantal grote stenen en er was een kleine poel, waarvan het water tussen het dichte struikgewas te voorschijn kwam.

Bronco reed erheen, trok de teugel aan en steeg af.

„Laten we hier wat eten,” bromde hij.

„Oké!”

Ze legden een klein vuur aan en zetten koffie.

Terwijl ze zaten te eten, merkte de Nachthavik op: „De heuvels beslaan heel wat gebied, Bronco. En met al die kronkels en bochten leg je hele afstanden af, zonder dat je veel verder komt!”

„Yeah!”

De Nachthavik keek hem van terzijde aan.

„Je bent niet erg spraakzaam, vriend,” glimlachte hij.

„Ik ben er niet voor in de stemming!” bromde Bronco. „En ik ben jouw vriend niet, Smith, laat dat je duidelijk zijn! Je bent ’n vreemdeling die ik een keer ontmoet heb en je hebt mij alleen maar in een

beroerde situatie gebracht die me niet bevalt! Ik...”

„Nu praat je tenminste weer,” mompelde de Nachthavik met een ironisch lachje.

Bronco keek hem nijdig aan, maar toen plooidde zijn magere gezicht zich tot een glimlach en hij grinnikte zachtjes.

„Je bent ’n vreemde vogel, Smith,” zei hij, „en ik kan van jou geen hoogte krijgen. Ik vraag me nog steeds af waarom je hier terechtgekomen bent en met welke bedoeling...”

„De sheriff zat achter mij aan,” mompelde de Nachthavik.

„Yeah, dat schijnt zo,” gaf Bronco toe. „Maar ik heb m’n twijfels, see, en als je het met Big Joe aan de stok krijgt, ben ik er ook geweest! Hij zou mij de schuld geven en de rekening mee laten betalen!”

„Je ziet ’t allemaal wat te somber, Bronco!”

„Dat weet ik nog zo net niet!”

Bronco pakte een steen op die voor zijn voeten lag en wierp hem naar een rotsblok op enige afstand.

De steen raakte het rotsblok met een luide tik, er volgde een snorrend geratel en een ogenblik later verscheen de glimmende, eivormige kop van een

ratelslang boven de steen uit, de kille ogen op hen gericht.

Bronco trok zijn pistool uit de holster en vuurde tweemaal. Hij miste beide keren! Op hetzelfde ogenblik klonk ook de zware knal van de Colt in de hand van de Nachthavik en het reptiel viel met verpletterde kop terug achter de steen.

„Je probeert me wat wijs te maken, Bronco,” bromde de Nachthavik verwijtend. „Je kunt het beter!” Hij was er zeker van dat de outlaw opzettelijk gemist had om te zien hoe hij zou reageren.

Bronco glimlachte flauwtjes.

„Je bent snel genoeg, Smith,” zei hij, „maar toch zou je tegen Big Joe geen schijn van kans hebben!”

De Nachthavik haalde de schouders op en vroeg: „Hoe ben jij eigenlijk hier in deze uithoek terechtgekomen?”

Het gezicht van Bronco betrok en hij staarde fronsend voor zich uit, naar de plek waar de paarden liepen te grazen.

„Ben jij in het kantoor van de sheriff geweest?” vroeg hij.

„Hoe kom je daarbij?” riep de Nachthavik uit.

„Als je daar geweest was, zou je mijn foto hebben zien hangen!”

„Je wordt gezocht?”

Bronco knikte somber.

„Wat heb je uitgespookt? Niet dat het mij wat aangaat!”

„De beschuldiging is dat ik iemand in de rug geschoten zou hebben! En dat is ’n leugen!”

„Je hebt ’t niet gedaan?”

„Je kunt ’t geloven of niet, maar zo is ’t!”
verzekerde Bronco fel.

„Waarom kreeg jij dan de schuld?”

„’n Paar kerels beweerden dat ze mij gezien hadden met het slachtoffer... omstreeks de tijd dat het gebeurde! Dat was gewoon niet waar! Ik kon het alleen niet bewijzen...”

„En toen ben je ertussenuit getrokken! Dat wordt als regel aangemerkt als ’n bewijs van schuld!”

„Dat weet ik! Maar ik zou bij de jury nooit op vrijspraak hebben kunnen rekenen! En ik voelde er niets voor om te hangen of de rest van m’n leven in ’n smerige cel door te brengen. Dus toen ik de kans kreeg, ben ik gevlucht en tenslotte hier

terechtgekomen!”

De Nachthavik knikte, rolde een sigaret en bood de tabakszak aan aan zijn metgezel.

„En nu ben je hier ’n gevangene!” zei hij droog.
„Waarom zeg je dat?” vroeg Bronco bits.

„Het is ’n feit, niet? Je kunt nergens heen! Het is geen prettige situatie, lijkt me, voor iemand die onschuldig is!”

Bronco staarde enkele ogenblikken zwijgend voor zich uit met nietsziende ogen.

„Het kon erger, Smith,” zei hij toen, „maar soms haat ik deze heuvels als de pest!”

Hij liet de half opgerookte sigaret vallen en vermorzelde ze onder zijn laars.

Toen kwam hij overeind en zei met een glimlachje:
„Het heeft geen zin om in huilen uit te barsten! Laten we verder gaan.

Er zijn nog ’n paar plaatsen die ik je wou laten zien!”

Ze reden een van de kloven binnen en na korte tijd zaten ze opnieuw in een labyrint van canyons en ravijnen die, stijgend en dalend, het heuvelland doorsneden, afgewisseld met kleine komvormige

valleien en uitgestrekte grasvlakten, ingesloten door ruwe rotswanden en dreigend oprijzende rotspieken.

Nadat ze enkele uren, vrijwel zwijgend, in het zadel hadden doorgebracht, bereikten ze aan het einde van een vrij brede canyon een stuk weideland, dat zacht glooiend opliep. De grenslijn, een halve mijl voor hen uit, stak scherp af tegen de blauwe lucht.

Bronco reed het hoge gras in, gevolgd door de Nachthavik en nadat ze ongeveer driekwart van de afstand hadden afgelegd, wendde de outlaw zich om in het zadel.

„Last van hoogtevrees, Smith?” vroeg hij.

„Niet meer dan de meesten!” antwoordde de Nachthavik met een verwonderde blik.

„Laten we hier maar afstijgen,” stelde Bronco voor, terwijl hij zich uit het zadel liet glijden.

Ze liepen langzaam verder over de stijgende bodem. Het grasland hield op en de laatste tientallen meters gingen over grauwe rotssteen.

Toen stonden ze aan de rand. De Nachthavik hield een ogenblik de adem in en keek fronsend, met samengeknepen ogen, omlaag.

Hij had weinig last van hoogtevrees maar nu voelde

hij een lichte trilling door zich heengaan.

De afgrond aan zijn voeten was zeker zestig meter diep. De rotswand liep vrijwel loodrecht omlaag. En de bodem van de kloof daar beneden, was bezaaid met de karkassen van ontelbare runderen. De door zon en wind gebleekte beenderen lagen kriskras door elkaar.

De schedels met de lange hoorns schenen naar hem op te kijken, terwijl de Nachthavik gefascineerd naar het runderkerkhof beneden hem staarde. Het moest een kudde van verscheidene honderden beesten zijn geweest die vanaf deze grasvlakte naar de afgrond was gerend, blindelings, in paniek, en toen de verpletterende val had gemaakt...!

De Nachthavik huiverde, deed enkele stappen terug en wendde zich naar Bronco.

„Was jij hier al, toen dit gebeurde?” vroeg hij.

Bronco knikte.

„’n Paar weken,” zei hij. „We hadden die kudde hierheen gedreven om ze enkele dagen te laten overblijven en tot rust te laten komen. Vijfhonderd stuks vee.” Hij knikte langzaam voor zich heen terwijl ze zich weer op weg begaven naar de paarden.

„Je weet niet wat je ziet, Smith, als zo iets gebeurt.”

„Was het overdag?”

„Yeah!”

„’n Stampede op klaarlichte dag?” vroeg de Nachthavik verbaasd.

„Yeah!”

„Hoe kwam het?”

Bronco zweeg even en antwoordde toen op terughoudende toon: „Eén van de lui maakte een vergissing!”

De Nachthavik wist dat hij niet om verdere uitleg hoefde te vragen.

„’n Dure vergissing,” zei hij droog.

„Yeah!” knikte Bronco. „Hoewel ze achteraf toch nog haar geld heeft opgebracht,” voegde hij er met een scheef lachje aan toe.

„Hoezo?”

De outlaw schudde het hoofd.

„Dat zal ik je nog wel ’ns vertellen, Smith. Ik wil je eerst nog een ander plekje in deze heuvels laten zien.”

De zon was al ver op de terugtocht en de hemel kreeg een roze kleur toen de beide mannen de

monding van een brede canyon bereikten, die het hoger gelegen rotsplateau doorsneed. De wanden aan weerszijden liepen bijna loodrecht omhoog, maar langs de rechterwand was een smalle richel die, schuin oplopend, naar de rotsvlakte voerde.

Ze reden de canyon in en nadat ze bijna een halve mijl hadden afgelegd, kwamen ze aan een scherpe bocht. Nauwelijks daar voorbij, hield Bronco zijn rijdier in en wendde zich naar de Nachthavik.

„Dat daar wou ik je nog laten zien, Smith,” zei hij en hij wees schuin omhoog.

Daarboven, op een hoogte van wel honderd meter, lagen de gedeelten van een stenen brug die, alsof ze door mensenhanden was gemaakt, boogvormig over de kloof spande en vroeger een natuurlijke verbinding had gevormd tussen de delen van de vlakte, aan weerszijden van de canyon. Maar de verbinding was niet meer intact. In het midden zat een hiaat. Daar gaapte een open ruimte van vijf, zes meter. Dat middengedeelte was naar beneden gestort en de brokstukken lagen op de bodem van de kloof.

De Nachthavik staarde ernaar met samengeknepen ogen. De gedeelten van de brug die vanaf de beide

rotswanden naar elkaar toe leken te groeien, tekenden zich donker af tegen de roze lucht. Hij vroeg zich af waarom Bronco hem hierheen gebracht had.

„Wat je daar ziet, Smith, hebben wij Keegan's Jump (de sprong van Keegan) genoemd,” verklaarde Bronco na een korte stilte.

„Wie was Keegan?”

„Jim Keegan... hij was een van ons. Een waaghals die voor hel noch duivel bang was. Een kerel ook die het gevaar zocht en die op iedere uitdaging inging. Op een kwade dag ging hij met een van de mannen een weddenschap aan dat hij de sprong daar over de kloof zou kunnen maken. Hij had alle vertrouwen in zijn cayuse... een fijn paard en hij dacht dat hij geen gevaar liep...”

„Hij haalde het niet?”

„Nee, zijn sprong was net iets te kort!” Bronco keek peinzend omhoog. „Ik geloof, Smith, dat je de sprong zou moeten maken met je ogen dicht en je paard de vrije teugel zou moeten geven!”

„I think you're right!” mompelde de Nachthavik. Hij kon zich voorstellen hoe het gebeurd was en het vervulde hem met afschuw. Onwillekeurig vroeg hij

zich af ° f Blackie de sprong zou kunnen maken.

Hij dacht van wel, maar hij hoopte het nooit te hoeven bewijzen!

„Was jij erbij?” vroeg hij.

Bronco knikte.

„We waren er allemaal.” Zijn gezicht vertrok en hij streek met zijn tong langs zijn lippen. „Ik heb er nachten niet van kunnen slapen!”

„Dat kan ik me voorstellen.” De Nachthavik zweeg enkele ogenblikken en vroeg toen: „Vertel me 'ns, Bronco, hoe ver zijn we nu van het kamp af?”

Bronco keek hem aan en glimlachte.

„Da's het grappige van deze heuvels, Smith. In vogelvlucht ligt het kamp hier niet meer dan een mijl of acht vandaan. Maar we zullen een halve dag nodig hebben om daar te komen. En dan moet je de weg kennen. Als ik je hier alleen zou achterlaten, Smith, zou je dagen kunnen ronddolen zonder het kamp te vinden. Deze canyon is een soort grenslijn. De oostelijke heuvels zijn veel meer open. Als je die brug daarboven zou kunnen oversteken, zou je met een goed paard zonder inspanning in enkele uren de vlakke en Antelope kunnen bereiken!”

„Als je die brug zou kunnen oversteken...” mompelde de Nachthavik terwijl hij een ogenblik fronsend naar het bouwwerk staarde. „Ik kan niet zeggen dat het idee me aanstaat!”

„Ik zou het je ook niet adviseren,” grinnikte Bronco. Hij liet zijn paard keren en stelde voor: „Laten we teruggaan en voor het donker wordt een geschikte plek zoeken waar we de nacht kunnen doorbrengen. Ik geloof dat we voor vandaag lang genoeg op pad zijn geweest...”

Ze brachten de nacht door in een kleine vallei waar volop gras groeide en water was en nadat ze de volgende morgen bij een klein vuur gegeten hadden, stegen ze weer in het zadel.

„Het gedeelte van de heuvels waar we nu doorheen gaan, loopt uit in de vlakte,” legde Bronco uit toen ze een uur gereden hadden.

„Er liggen daar enkele ranches en een ervan is de Cirkel 8, Buck Roscoe’s ranch.”

„Dan heb ik heel wat beesten voor hem gebrandmerkt!” grinnikte de Nachthavik.

„Yeah. Hij neemt het vee over dat hier in de heuvels komt... eh... aanlopen!”

„Lopen er veesporen door de heuvels?”

„Twee. Een niet zover van hier en een veel zuidelijker. Dat komt uit in de buurt van Pine Wood. Ben jij wel eens in Pine Wood geweest?”

Bronco keek de Nachthavik van terzijde aan en er lag een flauw glimlachje op zijn magere, gebruinde gezicht.

„Daar ben ik geweest!” knikte de Nachthavik. Hij was er zeker van dat Big Joe het verhaal van zijn bezoek aan de mannen had verteld.

„Was je er welkom?”

„Oh, well... ze hebben me er heel goed te eten gegeven!”

Bronco lachte luidkeels.

„Big Joe heeft 't verhaal verteld!” bekende hij. „Hij vroeg mij of je vroeger ook al eens dergelijke grapjes had uitgehaald!”

„Wat heb je 'm gezegd?”

„Dat je het niet kon laten. Well, hij hoopte dat jouw komst hier geen grapje was, want dan zou het je wel eens op kunnen breken!”

„Hij vertrouwt me niet erg, hè?”

„Hij weet nog niet wat hij aan je heeft, Smith. Ik

evenmin!”

„Je komt er wel achter!” mompelde de Nachthavik.

Ze reden een smalle kloof in die zich geleidelijk aan verbreedde en plotseling ontdekte de Nachthavik de wielsporen van de wagen. De kloof maakte een bocht en een eind verder zag hij rechts tegen de rotswand de wagen staan, vlak naast een vrij grote, vervallen schuur. Naast de brede, scheefhangende deuren stonden twee kisten op elkaar gestapeld. Ze waren voorzien van ijzeren haken en de voorzijde was van een stevig hardhouten traliewerk voorzien.

De Nachthavik bekeek ze nieuwsgierig, terwijl hij Blackie in de richting stuurde. Hij meende een vage geur te bespeuren die hij niet kon thuisbrengen en toen zag hij plotseling de oren van het paard rechtop gaan staan. Het dier snoof, begon te steigeren en wierp de Nachthavik bijna uit het zadel. Met moeite kreeg hij het paard weer in bedwang.

Bronco, die enkele meters voor hem uit reed, keerde zich om in het zadel.

„Trouble with your horse, Smith?” vroeg hij onverschillig.

„Valt wel mee,” bromde de Nachthavik. „Moet

ergens van geschrokken zijn. Dat gebeurt wel meer.”

Hij volgde Bronco verder door de kloof die uitliep in een kleine laag gelegen vallei. De Nachthavik herkende ze onmiddellijk.

Het was de vallei waar hij, bij zijn eerste speurtocht, was beland, nadat hij het spoor van de gestolen kudde was kwijtgeraakt.

„Laten we een ogenblik rust houden,” stelde Bronco voor en hij stuurde zijn paard naar de plaats bij het kleine waterstroompje waar de Nachthavik enkele dagen tevoren had gezeten.

Terwijl ze een sigaret rookten, vroeg Bronco: „Heb je er enig idee van, Smith, waar de vlakte ligt?”

„Sure, die richting!” wees hij. „’n Uur rijden hier vandaan!”

„Jij hebt ’n goed gevoel voor richting!” prees Bronco. „En afstand,” voegde hij eraan toe.

De Nachthavik zag de halfspottende blik waarmee de outlaw hem aankeek en plotseling ging hem een licht op. Het was Bronco geweest die daar boven op de rots op wacht had gestaan, toen hij zich hier bevond.

Hij schudde glimlachend het hoofd.

„Zo erg is het niet,” zei hij, „maar ik ben hier al eerder geweest ’n paar dagen geleden!”

„Oh, yeah?! deed Bronco verbaasd.

„Yeah. Ik zag het veespoor in de vlakte en volgde het de heuvels in. Ik dacht dat ik op die manier wel in contact zou kunnen komen met jullie! Well, ik raakte het kwijt en kwam hier terecht! En van hier ben ik door de canyon daarginds weer in de vlakte aangeland!”

Bronco knikte.

„Je hebt geluk gehad!” zei hij. „Als je de verkeerde kant was opgegaan...”

„Dan had het er niet zo best uitgezien. Daar ben ik nu wel achter!

Hoe ver is het kamp hier vandaan?”

„Langs de kortste weg ongeveer twee uren rijden.

Langs de weg die wij zullen gaan ongeveer de dubbele tijd.”

„Je wilt niet dat ik de kortste weg leer kennen,” mompelde de Nachthavik.

Bronco trok een grimas.

„Ik ben je gids. Vertrouw je maar aan mij toe!”

„Over vertrouwen gesproken...” bromde de

Nachthavik.

HOOFDSTUK VII

Opgejaagd

De schemering begon te vallen toen ze het kamp binnenreden. Ze zadelden hun paarden af, knapten zichzelf wat op en gingen naar het eetvertrek, waar Big Joe en een aantal van zijn mannen al verzameld waren.

„Heb je onze vriend de weg gewezen, Bronco?” informeerde Carper met een spottend lachje.

„Yeah, hij weet er nu alles van!” verzekerde Bronco met een ernstig gezicht.

„Wat denk je er zelf van, Smith?”

De Nachthavik lachte.

„Je hebt gehoord wat Bronco zei, Joe. Hij heeft me heel goed rondgeleid. Ik geloof dat ik het gebied van de Big Horns nu wel op m’n duimpje ken. Misschien niet overal de kortste weg...”

Big Joe lachte.

„Hij heeft 'n paar geheimpjes voor zichzelf gehouden, hè?”

„Precies zoals jij het hem opgedragen hebt, vermoed ik!”

Joe Carper keek hem onderzoekend aan.

„Je bent 'n pientere jongen, Smith,” glimlachte hij. „Tenminste, dat geloof ik.” De glimlach verdween van zijn gezicht. „Misschien wel wat te handig... de tijd zal het leren!”

Nadat ze gegeten hadden, gingen ze weer naar buiten. De warmte van de dag hing in de vallei. Er werd een vuur aangelegd om de mosquito's weg te houden en een aantal mannen gingen er bij zitten, rokend en pratend. Enkele mannen liepen nog wat doelloos in de duisternis rond en de Nachthavik was een van hen.

Over sommige dingen die hij in de twee dagen had gezien en bemerkt wilde hij zijn gedachten nog eens rustig laten gaan. Daar was in de eerste plaats die op hol geslagen kudde, die in de kloof was neergestort. Vijfhonderd koeien betekenden een hoop geld dat daar verloren was gegaan. De stampede van deze kudde en van de kudden die in de vlakte op doortocht waren,

hadden vermoedelijk dezelfde oorzaak. Alleen in de vlakte was het opzet en hier een vergissing! Maar volgens Bronco had het achteraf toch zijn geld opgeleverd! En dan was er nog de canyon, waar ze vandaag geweest waren, met de bouwvallige schuur, de wagen en de twee kisten. Het was de geur, die daar hing, die Blackie plotseling van de kook had gebracht! Hij had hem zelf ook bespeurd... een ranzige lucht, maar die niet alleen!

Vermengd met nog een andere lucht... die was niet nieuw voor hem maar hij kon hem op dit ogenblik toch niet thuisbrengen. Blackie was er plotseling door in paniek geraakt en datzelfde zou misschien met koeien het geval zijn!

In de verte klonken hoefslagen op en even later zag de Nachthavik de ruiter bij het vuur verschijnen. Hij steeg af en Big Joe, die bij het vuur zat, kwam overeind. Samen gingen ze naar een van de gebouwen en de Nachthavik keek behoedzaam om zich heen of iemand hem in het oog hield en toen slenterde hij, ongezien in de duisternis, eveneens naar het gebouw. Alles wat hij te weten kon komen, kon van belang zijn.

Verborgen tussen de struiken langs de zijkant van het gebouw wachtte hij af. Hij zag het licht van de olielamp langzaam opglloeien en even later verscheen Big Joe aan het open venster om het af te dekken met een paardendeken om de insecten buiten te houden.

De Nachthavik bewoog zich behoedzaam naar het open venster. De plek waar hij zich bevond lag buiten de gezichtskring van de mannen bij het vuur. Overigens was het zo donker dat hij weinig kans liep te worden opgemerkt.

Hij hoorde de scherpe stem van Big Joe: „Wat wil Roscoe precies?”

„Hij wil dat de Lazy S zo vlug mogelijk ’n paar honderd beesten kwijtraakt,” kwam de stem van de bezoeker. „Slade schijnt van plan te zijn ’n round up te houden om eens te zien hoe hij ervoor staat!

Als het resultaat niet te best is, bestaat de kans dat hij op een aanbod van Buck ingaat. Tot nu toe heeft hij de boot steeds afgehouden en Buck begint ongeduldig te worden!”

„Hij wil zo snel mogelijk baas in de vallei worden, hè,” gromde Carper op verachtelijke toon. „En daarna ook hier in de heuvels!

Well, voor het zover is kan hij erop rekenen dat er 'n paar kogels zijn kant uitkomen!”

„Ik geloof niet dat zijn gedachten die richting uitgaan, Joe,” verzekerde de bezoeker.

„Dat zal hem geraden zijn,” bromde Carper. „Beter voor zijn gezondheid. En je kunt hem vertellen dat voor die beesten van de Lazy S een andere prijs geldt! Ze zullen tien dollar per stuk meer op moeten brengen!”

„Dat zal ik hem zeggen, maar het zal hem niet bevallen!”

„Dan kan hij wat mij betreft naar de hel lopen!” viel Carper uit.

„Wanneer denk je dat je achter dat vee van de Lazy S aan kunt?”

„Komt het op 'n dag aan?”

„Buck denkt van wel. Hij wil er haast achter zetten!”

Er viel een korte stilte waarin Carper blijkbaar de zaak overwoog.

„We hebben wat tijd nodig voor de voorbereiding. Laten we zeggen overmorgen!”

„Buck wil er bij zijn!”

„Dat denkt hij!” bromde Carper. „We hebben geen pottenkijkers nodig! Hij mag hier naartoe komen, als hij wil! Zeg hem maar dat ik hem op zal halen!”

„Oké,” zuchtte de bezoeker gelaten.

„Ben jij nog in Antelope geweest?” vroeg Big Joe.

„Nee, maar ik heb wel gehoord dat ze daar een dag of wat geleden achter ’n vent aangezeten hebben! Hij is hier de heuvels ingevlucht! Jij zou ervan af moeten weten, Joe!”

„Hij is hier!” verklaarde Carper kortaf. „Ik weet alleen niet wat ik aan hem heb!”

„Grappig dat je dat zegt. De kerel die het mij vertelde, dacht ook dat er ’n luchtje aan zat!”

„Hoezo?”

„Dat weet ik niet. Ik ben er verder niet op ingegaan!” „Mmm...” bromde Big Joe en de Nachthavik hoorde hem door het vertrek lopen. „Well, ’n paar van de jongens zijn in de stad. Als ze terugkomen, weten zij misschien wat meer! Wanneer denk jij terug te gaan, Al?” „Morgen in alle vroegte. Ik wou nog ’n stukje eten en daarna ’n paar uur pitten!”

„Kom maar mee.”

De Nachthavik trok zich onhoorbaar terug in de richting van de struiken en liep langzaam verder naar de kleine corral waar zijn paard stond. Hij floot zachtjes tussen zijn tanden en even later zag hij de donkere gestalte van Blackie naar hem toekomen. Hij streek het dier liefkozend over de fluweelzachte neus, terwijl hij nadacht over het gesprek dat hij beluisterd had. Over een paar nachten zou de Lazy S weer het nodige vee kwijtraken. Daar zou hij een stokje voor moeten steken, als hij de kans kreeg. Maar het was de vraag of hij die kans zou krijgen. Als hij het goed zag, begon de hemel voor hem aardig bewolkt te raken. Joe Carpers achterdocht had weer wat nieuw voedsel gekregen en dat zou nog erger kunnen worden. Hij zou het vlug genoeg merken en Carper zou tijdig zijn maatregelen nemen...

Achter hem klonk de stem van Bronco: „Hello, Smith, ik vermoedde wel dat ik je hier zou vinden.” „Dacht je dat ik verdwaald was?”

„Nee.” Bronco grinnikte zachtjes. „Jij lijkt me geen man om te verdwalen! Maar Joe vroeg me om naar je uit te kijken!”

„Hij miste mijn gezelschap!” bromde de Nachthavik

sarcastisch.

„Well, ik ben een luchtje gaan scheppen! Na een dag in het zadel wil ik graag m'n benen eens strekken!”

„Sure!” mompelde Bronco terwijl hij de Nachthavik van terzijde aankeek.

„Heb je nog iets op je lever?”

„Ik geloof dat je je moet voorbereiden op moeilijkheden, Smith,” antwoordde Bronco zacht.

„Met Joe?”

„Yeah.”

„Hoe weet je dat? Heeft hij iets...”

„Nee, maar ik zie het aan de manier waarop hij zich gedraagt...”

„Laten we maar eens afwachten,” bromde de Nachthavik. „Ik neem aan dat Joe er geen bezwaar tegen heeft, wanneer ik m'n krib maar eens ga op zoeken. Morgen is er weer 'n dag.”

De Nachthavik wendde zich naar de outlaw en legde een hand op zijn schouder.

„Bedankt voor de waarschuwing, Bronco,” zei hij. „Ik wist dat ik hier 'n vriend zou vinden!”

Bronco gaf geen antwoord maar wendde zich om en

verdween in het duister terwijl de Nachthavik met langzame schreden op weg ging naar het slaapvertrek...

De Nachthavik sliep onrustig en werd midden in de nacht wakker.

Om hem heen, in de diepe duisternis, hoorde hij de geluiden van de mannen die daar sliepen... snurken, zwaar ademhalen en gekraak wanneer iemand zich op zijn legerstede omdraaide... In de verte klonk een zacht gehuil. Wolven...

Het herhaalde zich, duidelijk hoorbaar boven de andere geluiden en plotseling was hij klaarwakker!

Wolven...

De vage geur die hij geroken had bij de vervallen schuur in de canyon en die Blackie in paniek had gebracht, was de geur die wolven verspreiden! Toen drong de betekenis tot hem door!

Joe Carter en zijn bende gebruikten een paar wolven om de kudde in de vallei op hol te jagen. De betekenis van de beide kisten die hij bij de schuur gezien had, werd hem nu ook duidelijk. Het waren kooien waarin de wolven werden opgeborgen, zo gemaakt dat ze op een paard konden worden geladen.

Vermoedelijk waren de dieren jong gevangen en opgegroeid met een van de paarden, zodat het aan de geur gewend was geraakt en de wolven in zijn nabijheid duldde, zonder op zijn achterste benen te gaan staan.

Dat was de oplossing van een van de raadsels die hem hadden beziggehouden... Het kon niet anders!

Met een voldaan gevoel sliep hij weer in...

Toen hij de volgende morgen het eetvertrek binnenkwam, bemerkte hij onmiddellijk dat er moeilijkheden op til waren. Het gezicht van Big Joe stond strak en vijandig en ook de blikken van de anderen waren kil en afwijzend. Het was duidelijk dat hij geen deel meer van hen uitmaakte.

De Nachthavik deed of hij niets merkte van de vijandige stemming en met een vaag glimlachje om de lippen schoof hij aan en tastte toe.

„Dit is je laatste maaltijd hier, Smith!” De stem van Carper klonk luid en scherp.

De Nachthavik legde het stuk brood neer dat hij in de hand had en keek verbaasd.

„Wat zeg je nou, Joe?” zei hij.

„Je kunt direct maar beter je paard zadelen en vertrekken,” vervolgde Carper. „Zolang je nog de kans hebt.”

„Waarom?”

„Je bent hier ongevraagd gekomen en daar hou ik niet van! Bovendien heb ik gehoord dat er ’n luchtje zit aan de manier waarop je uit Antelope vertrokken bent!”

„’n Luchtje!” deed de Nachthavik verontwaardigd. „De kogels die ze me nastuurden, waren echt genoeg!”

„Maar ze raakten je niet en dat is te veel geluk voor één keer!”

„’t Moet ’n luizige schutter zijn geweest,” mompelde de Nachthavik.

„Naar wat ik gehoord heb, was het iemand die anders behoorlijk met zijn pistool wist om te gaan!”

„En dat is al het bewijs dat je hebt?” vroeg de Nachthavik korzelig.

„Er is meer, maar het is geen bewijs! Als ik bewijzen had, zou je hier niet levend wegkomen! Zoals het er nu bijstaat, willen we je ’n kans geven!” Hij lachte kort en onheilsPELLend. „Je krijgt twee uren

de tijd om de Big Horns te verlaten! Daarna komen we achter je aan en als we je dan nog te pakken krijgen, word je neergeschoten!”

„That’s a hell of a chance!” bromde de Nachthavik.

„Meer dan we gewoonlijk geven!” antwoordde Carper kortaf. „Ik en mijn mannen nemen geen risico, see! Dat is de reden dat we nog steeds in deze heuvels regeren!”

De Nachthavik kwam langzaam overeind.

„Well, als jullie er zo over denken...”

„Zo denken wij erover! Je hebt twee uren om je uit de voeten te maken! Daarna kun je ’n kogel verwachten!” „Ik zal er rekening mee houden.”

Een grijnslachje spreidde zich op het gezicht van Big Joe.

„Bronco, die zo’n goeie vriend van je schijnt te zijn, heeft je twee dagen lang door de heuvels rondgevoerd en gisteren vertelde jij me dat je ze op je duimpje kende! Well Smith, nu krijg je de kans om het te bewijzen!” De Nachthavik liet zijn ogen over de duistere vijandige gezichten gaan en haalde de schouders op. Toen verliet hij rustig en met afgemeten stappen het vertrek en wandelde naar de

corral. Onder een klein afdak hing zijn zadel; hij nam het en floot Blackie.

Terwijl hij bezig was het paard te zadelen, hoorde hij plotseling snelle hoefslagen en toen hij opkeek, zag hij een viertal ruiters in galop door de vallei rijden. Hij keek hen enkele ogenblikken na.

Hij wist wat hun taak was. Ze gingen de uitgangen naar de vlakten bezetten. Big Joe nam geen risico en hij had besloten dat de Nachthavik de vallei niet levend zou verlaten.

Toen hij in het zadel zat en op het punt stond weg te rijden, zag hij Big Joe, gevolgd door enkelen van zijn mannen, naar hem toekomen.

„Een ogenblik, Smith!” De hand van Carper rustte op de kolf van zijn pistool en de Nachthavik hield zijn paard in.

Carper kwam naar hem toe en met een snelle beweging rukte hij de Winchester uit het foedraal.

„Die zal ik hier houden als aandenken,” zei hij met een grijnslachje.

„Jij neemt inderdaad geen enkel risico, Joe,” mompelde de Nachthavik.

„Nooit doen als je 't kunt vermijden! En ik moet om

mijn mannen denken! Als ze naar jou op jacht gaan, willen ze 't er graag levend afbrengen! Denk er om, je hebt een voorsprong van twee uren!"

De Nachthavik liet Blackie de sporen voelen en het zwarte paard sprong weg. In een snelle draf reed hij door de vallei en verdween in de canyon die hij twee dagen tevoren met Bronco doorkruist had.

Twee uren! Hij zou daar het beste van moeten maken!

Het was niet helemaal bluf geweest toen hij tegen Carper had gezegd dat hij de Big Horns nu op zijn duimpje kende. Hij had tijdens zijn rit met Bronco zijn ogen goed de kost gegeven en geprobeerd een patroon te ontdekken in dit netwerk van Canyons, kloven en valleien waaruit de Big Horns bestond. Een duidelijk patroon had hij niet gevonden maar hij had wel een vrij scherp beeld gekregen van de richtingen waarin de heuvels konden worden doorkruist. Dat nam niet weg dat zijn positie weinig aantrekkelijk was. Hij moest ervoor zorgen dat ze zijn sporen niet konden volgen, maar vroeg of laat zouden ze hem toch vinden en zonder geweer zou hij nauwelijks in staat zijn zich te verdedigen. En Big Joe had een man of tien tot zijn

beschikking. Een overmacht waartegen hij weinig zou kunnen uitrichten.

Het zoeken van een schuilplaats had ook geen zin. Hij had geen proviand en zou dus toch na korte tijd tevoorschijn moeten komen.

Big Joe zou weten dat hij het gebied van de heuvels niet verlaten had en ze zouden naar hem blijven uitzien. En uiteindelijk zouden ze hem te pakken krijgen!

Hij bereikte een kleine vallei en speurde de omgeving af. Ze lag laag, ingesloten door hoge wanden. Aan één zijde was de helling minder steil en hij dacht dat Blackie ze wel zou kunnen beklimmen. Vanaf een hoog punt zou hij zich waarschijnlijk beter kunnen oriënteren.

Het zwarte paard had de grootste moeite om naar boven te komen, maar het slaagde er toch in. De Nachthavik liet zijn blik langzaam rondgaan over het barre, zonovergoten landschap en greep toen in de zadeltas naar zijn kijker.

Daar vond hij het stuk papier!

Het was een groot stuk grijs papier, snel en vluchtig in elkaar gefronst. Hij haalde het

verbaasd te voorschijn en vouwde het open...

Er stonden een aantal lijnen op getrokken en enkele kruisjes aangegeven... een ruwe schetstekening waarvan hij de betekenis bij de eerste oogopslag kende. En met de kennis die hij in de afgelopen dagen van de Big Horns had opgedaan, wist hij dat deze schets van het gebied voor hem van onschatbare waarde was. Ze zou zijn leven kunnen redden!

Bronco!

Bronco was hem te hulp gekomen en had bewezen zijn vriend te zijn ondanks de beroerde situatie waarin de Nachthavik hem zonder twijfel had gebracht. Hij was er van overtuigd dat de wraak en de woede van Big Joe ook op het hoofd van Bronco zouden neerkomen.

Hij reed haastig de helling af en in de vallei steeg hij uit het zadel om de kaart nauwkeurig te bestuderen.

Alle plaatsen die hij met Bronco had bezocht waren erop aangegeven met kleine, nauwelijks leesbare aanduidingen. De kruisjes gaven de punten aan waar Carper zijn wachtposten had uitgezet. Een van die plaatsen was de kleine vallei, vlakbij de kloof waar de

oude schuur stond. Vanaf die plaats liepen twee lijnen... een lange, kronkelige lijn die de weg aangaf die zij samen gereden hadden en een lijn die aanzienlijk korter was... de geheime weg die Bronco niet had willen volgen.

Het kostte hem weinig moeite om ongeveer de plaats te bepalen waar hij zich nu bevond en hij ontdekte dat ze niet ver lag van de plek waar de geheime weg begon.

De vervallen schuur wekte het meest zijn belangstelling. Daar zou hij kunnen nagaan of hij inderdaad die nacht de juiste oplossing had gevonden van het raadsel van de onverwachte stampedes van de kudde en zou hij mogelijk ook de oplossing kunnen vinden van het raadsel van de verdwenen sporen.

Hij besloot daarheen te rijden, borg de kaart weg en slingerde zich in het zadel. Er was al enige tijd verlopen, maar hij zou snel kunnen rijden over een weg waar zijn achtervolgers hem zeker niet zouden zoeken. Hij vermoedde dat die achtervolgers het kalm en voorzichtig aan zouden doen. Ze zouden er rekening mee houden dat hij ergens in een hinderlaag

zou liggen, wetende dat ontsnapping nauwelijks mogelijk was en erop uit zijn huid zo duur mogelijk te verkopen.

In een smalle, korte canyon ontdekte hij een spleet in de rotswand, maar enkele meters breed. Hij zou die zonder meer over het hoofd hebben gezien maar met de kennis die hij nu bezat, was hij er zeker van dat die de toegang vormde van de geheime weg die naar de kloof voerde.

Hij reed de smalle toegang binnen en zette Blackie in draf. Nadat hij een mijl had afgelegd, bemerkte hij dat de kloof geleidelijk aan breder werd en op de grauwe rotsbodem zag hij duidelijke veesporen. Na een uur bereikte hij een kleine vallei, waarvan het gras grotendeels was afgegraasd. Nu had hij zekerheid. Dit was inderdaad de geheime weg waarvan Joe Carper en zijn bende gebruik maakten om het gestolen vee af te voeren en in deze kleine grasvlakte gaven ze de opgejaagde dieren gelegenheid om enigszins tot rust te komen.

Hij stak het grasland snel over en even later zat hij weer tussen twee hoge rotsmuren ingesloten. Dit gedeelte van de kloof was maar enkele meters breed

en liep bochtig, met scherpe wendingen, door het rotsplateau. De Nachthavik vervolgde behoedzaam zijn weg in de koelte en het schemerige licht. Toen de kloof opnieuw scherp afboog, zag hij plotseling voor zich uit een gedeelte van de vervallen schuur. Ze scheen de toegang te blokkeren. Hij reed nog enkele tientallen meters door en steeg af. Hij haalde de teugel over het hoofd van Blackie heen en klopte het dier op de hals.

„Jij blijft hier, old boy,” zei hij zacht. „Je zou toch maar weer in paniek raken!”

Het paard keek hem een ogenblik aan met ogen waarin een verwijt lag opgesloten. Toen liet hij het hoofd hangen. De hengst zou rustig de terugkeer van zijn baas afwachten.

De Nachthavik liep voorzichtig verder, zijn hand aan zijn pistool.

Hij bereikte het einde van de kloof en bleef binnen de beschutting van de rotswand staan, om de situatie op te nemen. Tussen de toegang en de achterzijde van de schuur was een ruimte van verscheidene meters. Het wrakke bouwsel was zo geplaatsd, dat vanaf de voorzijde deze toegang nauwelijks zou worden

opgemerkt. Hijzelf had hem ook niet gezien toen hij met Bronco de schuur passeerde.

Langzaam bewoog hij zich om het gebouw heen, scherp om zich heen kijkend en toen hij er zeker van was, dat er geen onmiddellijk gevaar te duchten viel, trok hij een van de scheefhangende deuren open en glipte naar binnen. Hij liet de deur half open staan om voldoende licht te hebben. Hij zag enkele ratten wegglippen en in een hoek ontdekte hij beweging.

Er stond een grote kooi, aan de voorzijde van stevige tralies voorzien en daarin zaten twee wolven. Twee magere, scharminkelige dieren die niet veel ruimte hadden en zich langs elkaar heen bewogen, hun bekken open, vlak tegen het traliwerk, hun ogen op de bezoeker gericht. Vermoedelijk kregen ze maar zo nu en dan eten en waren voortdurend hongerig. De Nachthavik bekeek hen een ogenblik. Ze verspreidden een doordringende geur, maar de walgelijke lucht die de hele schuur scheen te vullen kwam niet van hen alleen. Die kwam van de grote stapels huiden die de schuur verder bijna geheel vulden.

De Nachthavik staaarde er enkele ogenblikken met afkeer naar. Toen overwon hij zijn weerzin en liep

naar een van de stapels. Hij trok een van de koeienhuiden naar zich toe en keerde die om op de grond.

Aan de binnenzijde zaten nog kleine klonters ranzig vet, maar wat de Nachthavik het meest interesseerde waren de zandkorrels die tegen de huid zaten gekleefd.

Hij staarde er fronsend naar en plotseling kende hij het geheim van de verdwenen sporen! En begreep hij ook de opmerking van Bronco dat de in de kloof verdwenen kudde tenslotte toch haar geld had opgebracht!

Toen de runderen in de kloof te pletter waren gevallen, had Big Joe vermoedelijk het idee gekregen om de koeien van de huid te ontdoen. Het moest een heel karwei geweest zijn en het was dan ook met niet veel zorg gedaan. De huiden waren op de wagen naar deze plaats gebracht en ze werden gebruikt om het laatste gedeelte van de weg af te dekken, waarlangs het gestolen vee naar de geheime toegang werd gevoerd. De gestolen beesten liepen het laatste deel van de weg over huiden. Vandaar dat ze geen sporen achterlieten en de sporen die er waren ook plotseling

verdwenen, alsof ze in rook waren opgegaan! En nadat de kudde de geheime toegang was gepasseerd, werden de huiden weer met de wagen opgehaald en in de schuur opgestapeld.

Op die wijze waren de veedieven erin geslaagd de weg, waarlangs het gestolen vee de heuvels werd ingedreven, geheim te houden en achtervolgers van het spoor te brengen.

Het was een geniale vondst, dacht de Nachthavik. Hij smeed de huid terug op de stapel en met een tevreden gevoel, nu de raadsels waren opgelost, liep hij naar buiten, ademde met volle teugen de frisse lucht in en verdween in de kloof, waar de zwarte hengst op hem stond te wachten.

HOOFDSTUK VIII

Ontsnapt uit de heuvels

Terug bij Blackie rolde de Nachthavik een sigaret, en leunend tegen de rotswand dacht hij na over de situatie. Hij had nu nog maar één probleem, te trachten heelhuids uit de Big Horns weg te komen.

Hij dacht een ogenblik aan de mogelijkheid om de wachtpost, die de uitgang langs de vallei in het oog hield, onschadelijk te maken.

Maar dat leek een te moeilijke opgave. De kerel zou zich vermoedelijk boven op de rotswand bevinden, vanwaar hij iedere beweging in de vallei kon gadeslaan en hij zou met zijn geweer het gehele terrein kunnen bestrijken.

Bovendien was het voor zijn verdere plannen van het grootste belang om onopgemerkt uit de heuvels te verdwijnen. Big Joe en zijn outlaws hadden de bedoeling om morgennacht een deel van de kudde van

John Slade te roven. Hij zou proberen daar een stokje voor te steken en bij die gelegenheid zowel Carper als Buck Roscoe onschadelijk te maken. Als Big Joe vermoedde dat de Nachthavik nog in de heuvels rondzwierf, zou hij hem als ongevaarlijk beschouwen en het zou geen wijziging in zijn plan brengen. Maar als de bandietenleider zou weten dat de Nachthavik was ontsnapt en er vanuit ging dat hij met de sheriff onder één hoedje speelde, zou dat wel eens uitstel kunnen betekenen van de operatie tegen de Lazy S. Hij wist weliswaar niet dat zijn gesprek was afgeluisterd, maar Carper was een man die geen risico's nam en misschien zou hij de ontwikkeling willen afwachten voor hij weer tot actie overging.

Nee, hij moest erin zien te slagen in alle stilte de heuvels te verlaten en in Antelope te komen om met Tom Grover, die nu wel op de hoogte zou zijn gebracht, te beraden op welke manier ze de zaak zouden aanpakken.

Hij haalde Bronco's kaart uit de zadeltas te voorschijn en in het schemerige licht bestudeerde hij ze opnieuw. De voornaamste plaatsen waarlangs men de heuvels kon verlaten, waren door de wachtposten

van Carper bezet. Er zouden er misschien meer zijn, maar ze waren niet op de kaart aangegeven en het zou betekenen dat hij door de heuvels zou moeten zwerven als hij daarnaar op zoek zou gaan. Het zou veel tijd kosten en dan was er nog het grote gevaar van een ontmoeting met de mannen die op hem jaagden.

Fronsend en met een grimmige trek om zijn mond staarde hij naar de lijnen op het groezelige papier. Er was één plaats waarlangs hij ongemerkt zou kunnen ontsnappen... Keegans Jump! De route daarheen stond klaar en duidelijk op de kaart aangegeven. Hij zou daar ook geen gevaar lopen van een ontmoeting met zijn achtervolgers.

Die zouden aannemen dat niemand zo dwaas zou zijn om de sprong over het ravijn te wagen.

Als de sprong gelukte, was alle leed geleden. Dan zou hij in enkele uren in Antelope kunnen zijn en ze zouden alle tijd hebben om de voorbereidingen te treffen die nodig waren om Carper en Roscoe in de val te laten lopen.

Waarom zou de sprong niet gelukken? Toen hij enkele dagen geleden in het licht van de late

namiddag had staan staren naar de donkere resten van de brug, hoog boven hem, had het een onneembaar obstakel geleken en Jim Keegan een dolzinnige dwaas die zijn overmoed met een gruwelijke dood had moeten bekopen. Maar volgens Bronco had Keegan de sprong bijna gehaald. En Keegan had blijkbaar een goed paard, maar het was zeker niet te vergelijken met zijn eigen zwarte hengst!

Hij zag hoe Blackie zijn hoofd naar hem toekeerde, alsof het dier zich afvroeg waarom het zo lang duurde eer ze samen weer op pad gingen.

„Wat denk je ervan, old boy, zouden we het toch maar proberen?” vroeg de Nachthavik. „We lopen hetzelfde risico, you know!”

De hengst snoof zachtjes en deed enkele stappen naar zijn meester toe.

De Nachthavik klopte het dier zachtjes op de hals.

„Het zal van jou afhangen. Ik zal jou de vrije teugel laten... en misschien hou ik m'n ogen wel dicht!”

Hij nam de veldfles van de zadelknop, dronk enkele teugen omdat zijn mond aanvoelde als leer en goot de rest van het water in zijn hoed. Blackie slurpte het

gretig op.

„Dan gaan we maar!”

Hij slingerde zich in het zadel en reed langzaam naar de uitgang van de kloof. Er was geen gevaar te bespeuren en behoedzaam vervolgde hij zijn weg. Hij had een vrij duidelijk beeld van de route die hij moest volgen en die hij eerder met Bronco had gereden. Als zich geen onvoorziene omstandigheden zouden voordoen, zou hij Keegans Jump in enkele uren kunnen bereiken.

De eerste tijd reed hij voorzichtig, al zijn zintuigen gespannen, zoveel mogelijk de plaatsen zoekend waar zijn paard geen sporen zou achterlaten. In dit gedeelte van de heuvels bestond de kans op een ontmoeting met zijn achtervolgers. Zodra hij, verderop, naar het zuiden zou afbuigen, zou het gevaar grotendeels geweken zijn. Daar zouden de jagers hem niet meer zoeken.

Na ruim een uur, terwijl hij door een korte canyon reed die een scherpe hoek naar rechts maakte, hoorde hij plotseling hoefslagen. Het moest de echo zijn die tot hem doordrong en hij vroeg zich af of de naderende ruiters hem ook gehoord hadden.

Het pistool zat in zijn hand terwijl hij rondkeek naar een plek waar hij zich zou kunnen verschuilen. Aan een zijde stond een kleine groep lage struiken die nauwelijks beschutting boden maar het was de enige mogelijkheid.

Hij liet zich uit het zadel glijden en met Blackie aan de teugel liep hij er haastig heen.

„Liggen, old boy,” beval hij en het zwarte paard zakte door de voorbenen en rolde om. De Nachthavik ging op korte afstand van het dier liggen, zijn hoed naar voren getrokken, zijn pistool in de hand. Hij vroeg zich af of de struiken hen voldoende aan het oog onttrokken. Niet als de mannen die daar naderden, hun ogen de kost gaven! Maar hij had in elk geval het voordeel dat ze binnen het bereik van zijn pistool zouden zijn. Hun geweren zouden van geen enkel nut zijn.

Gespannen wachtte hij af. Toen zag hij hen komen. Twee ruiters, die stapvoets de canyon binnenreden, gemakkelijk zittend in het zadel, hun geweren voor zich.

Hij zag hun blikken speurend rondgaan en toen kwamen ze langzaam verder. De Nachthavik volgde

hen met zijn ogen, zijn Colt gereed om te vuren. Als de ruiters hen niet zagen, zouden de paarden kunnen reageren op de aanwezigheid van de zwarte hengst.

Maar evenals bij de ruiters scheen ook bij de paarden de waakzaamheid verslapt te zijn en de Nachthavik zag, met een zucht van verlichting, hoe ze langzaam voorbijreden, zonder hen op te merken.

Hij wachtte geduldig tot ze ver uit het gezicht en gehoor verdwenen waren en steeg toen weer in het zadel.

De ontmoeting was achteraf gezien een gelukkige geweest. Het betekende dat hij nu aanzienlijk sneller kon rijden omdat er weinig kans was dat hij in dit gedeelte van de heuvels nog met de jagers van Big Joe te maken zou krijgen.

Niet ver van zijn doel, in een kleine grasvlakte, waar water was, steeg hij af, drenkte Blackie en liet het paard enige tijd grazen.

Hij had zelf niets te eten maar, zittend tegen een boom, rookte hij rustig een sigaret.

De namiddag was al ver gevorderd maar het zou nog een paar uur duren eer het donker werd. Tegen die tijd moest hij in de buurt van Antelope zijn. Hij

wilde zich pas in Antelope vertonen als de duisternis gevallen was. Hij wilde voorkomen dat hij zou worden opgemerkt door lieden uit de heuvels, waardoor zijn ontsnapping te vroeg aan Joe Carper bekend zou worden.

Wel, dan was het nu zowat tijd om verder te gaan!

Met rustige stappen liep hij naar zijn paard, deed de hengst het bit in en steeg in het zadel.

Een kwartier later bereikte hij de mond van de canyon en fronsend, met samengeknepen ogen, speurde hij de smalle richel af die langs de rechter rotswand naar boven voerde. Daarlangs zou hij het plateau moeten bereiken en de sprong over de kloof moeten maken. Hij hoopte maar dat de richel geen obstakels zou bevatten die de tocht naar boven onmogelijk zouden maken.

De aanzet lag achter een groep kleine struiken en hij stuurde er Blackie heen. De richel was breed genoeg en voorzover hij kon zien lagen er geen hindernissen op zijn weg. De helling zou voor zijn paard geen enkele moeilijkheid opleveren.

Hij gaf het dier de vrije teugel. De zwarte hengst stak het hoofd naar voren en met stevige stappen

begon hij de lange klim naar het hoog gelegen rotsplateau.

De Nachthavik luisterde naar het zachte, ritmische ploffen van de hoeven op de rotsbodem. Hij probeerde zo ontspannen mogelijk de bewegingen van het paard te volgen. Nu en dan sprongen kleine stenen weg onder de hoeven en met een half oog zag hij ze in de kloof, waarvan de bodem steeds verder onder hem wegzakte, verdwijnen. Op enkele plaatsen was de richel weinig meer dan een meter breed maar Blackie was een paard dat aan alle omstandigheden gewend was en hij vervolgde zijn weg met vaste tred.

Hij bereikte de plaats waar de canyon afboog en toen kreeg hij, links van hem, zicht op de ruïne van de brug. Ze lag bijna op gelijke hoogte met de plaats waar hij zich bevond en hij kneep zijn ogen samen toen hij de open ruimte zag tussen de twee delen van de brug. Vanaf de bodem van de kloof had hij die ruimte geschat op vijf, hooguit zes meter... nu meende hij dat ze zeker zeven, acht meter moest zijn. Zijn blik gleed een ogenblik omlaag van de brug naar de ver daaronder liggende bodem van de canyon en hij voelde zich verstijven, terwijl zijn handen rond

de teugels samenkrampden.

Hij sloot zijn ogen en haalde diep adem en langzaam ontspande zijn lichaam zich.

„So far, so good!” mompelde hij toen Blackie de rotsvlakte bereikte en eigener beweging stilhield.

Hij wiste het zweet van zijn gezicht. Zijn mond was kurkdroog en hij nam gulzig een paar teugen uit zijn veldfles. Met vingers die lichtelijk beefden, begon hij een sigaret te rollen en liet toen zijn blik over de grauwe vlakte gaan. Aan één zijde werd de achtergrond gevormd door scherpe roodbruine rotspieken en vuilwitte, granieten heuveltoppen die, ver weg, tegen het vaalblauw van de lucht afstaken. Het rotsplateau was vlak en ruw verweerd, hier en daar begroeid met lage, dorre struiken en kleine stekelige graspollen.

Het zette zich aan de overzijde van de kloof voort tot waar de horizon reikte, maar de Nachthavik vermoedde dat hij al vrij snel naar beneden zou kunnen afdalen in de richting van Antelope. Maar eerst zou hij de dodensprong over de kloof moeten maken!

Hij liet het eindje sigaret vallen en haalde de teugel

aan. De ruïne van de brug lag ruim een kwart mijl van de plaats waar hij stond en langzaam reed hij erheen.

Toen de verbinding vroeger nog intact was geweest, had ze de kloof over een afstand van wel tachtig meter overspannen. Ze moest als een vreemde speling van de natuur zijn ontstaan, toen in onheuglijke tijden de canyon was gevormd. Vanuit de diepte van de canyon had ze boogvormig geleken, maar de Nachthavik ontdekte dat de bovenzijde van de beide delen vrij vlak was en het stelde hem enigmatische gerust. Maar de tijd had wel zijn best gedaan om het granieten gevaarte aan te tasten. In een tijdvak van eeuwen hadden de schroeïende hitte van de zomers en de winters met regen, sneeuw en ijzige koude deze brug over de canyon geteisterd en aangetast en door het graniet liepen scheuren en spleten, waarvan de diepte niet te peilen was. Dat moest ook de oorzaak zijn dat het middengedeelte, waar de verbinding een breedte had van nauwelijks vijf meter, was doorgesleten en weggevallen en op den duur zou de brug verder afbrokkelen tot er nauwelijks nog iets van over was.

De Nachthavik steeg af en met Blackie aan de

teugel liep hij langzaam het vrijhangende gedeelte op, terwijl hij de oppervlakte nauwlettend bekeek. Zijn paard zou hier geen enkele misstap mogen maken.

Op enkele meters van de plaats waar het middenstuk verdwenen was, bleef hij staan. Daar lag de brede opening als een onheilspellend opengesperde muil! Het gedeelte van de brug dat van de overzijde naar hem toestak, zag er dreigend en afstotend uit met zijn ruwe getande uiteinde, scherp gekant en met gevaarlijke uitsteeksels.

Maar tegelijk leek het broos en onbetrouwbaar en hij vroeg zich onwillekeurig af of het het gewicht van Blackie bij het neerkomen zou kunnen dragen.

Hij keek een ogenblik omlaag. De bodem van de kloof leek eindeloos ver weg...!

„Wat denk je ervan, old boy?” vroeg hij hardop en hij bemerkte tot zijn verbazing dat zijn stem een schorre klank had.

Blackie rukte zachtjes aan de teugel en kauwde op het bit.

„Jij gelooft dat je het wel aankunt?” Hij probeerde te glimlachen, maar het werd een grimas. „We zullen

wel moeten, wat het resultaat ook mag zijn! Er is geen weg terug!”

Blackie klauwde met een hoef over de rotsbodem en schudde het hoofd alsof hij ongeduldig werd.

De Nachthavik streek het dier zachtjes langs de hals.

„Je hebt volkomen gelijk! Keegans paard haalde het bijna als ik Bronco mag geloven. Dan moet het voor jou een koud kunstje zijn!”

Langzaam liep hij met Blackie naar de vlakte terug en steeg in het zadel. Hij liet het paard aandraven, reed een eindje de vlakte in en wendde de teugel.

„De eerste keer moet het goed zijn... je krijgt geen tweede kans!” mompelde hij en toen zette hij Blackie in galop.

Laag over zijn rijdier gebogen, raasde hij over de vlakte de brug tegemoet. Hij hoorde het dreunende gedender van de snelle hoefslagen op de rotsbodem dat plotseling van klank veranderde toen het paard de brug opstormde.

Hij vierde de teugel en boog verder naar voren, zijn starre ogen gericht op de plaats waar de vaste bodem ophield... hij wist dat de dood met hem meereed!

Toen lag de gapende opening enkele meters voor hem en hij zette zich schrap!

„Now!” Hij fluisterde het woord zonder het te weten.

Maar het zwarte paard had het gevaar gezien en met inzet van al de spieren van zijn machtige lichaam maakte het de sprong!

Een fractie van een seconde ving de Nachthavik een glimp op van de afgrond onder hen... toen kwam Blackie aan de overzijde neer, scheen een ogenblik door te glijden op de met kleine stenen en gruis bedekte bodem maar rende daarna verder terwijl bijna onder zijn hoeven, een brok graniet van enkele meters op een diepe breuklijn zich van de rest losmaakte en met toenemende snelheid naar beneden stortte waar het op de bodem van de kloof met een oorverdovende klap in duizend stukken uiteenspatte!

De Nachthavik ving de vage echo op terwijl hij voorzichtig de teugel aantrok en vooroverbuigend zijn beide armen om de hals van zijn rijdier sloeg.

„You made it... you son of a gun!” mompelde hij met een mateloos gevoel van opluchting. „Je krijgt het beste maal dat er in Antelope te krijgen is! Als

we daar tenminste terecht kunnen!”

De duisternis was al gevallen toen de Nachthavik Antelope binnenreed. Er was nog wat bedrijvigheid van ruiters en voetgangers, maar hij trok niemands aandacht. Zijn doel was het kantoor van de sheriff en hij wist waar hij dat moest zoeken. Er brandde licht achter de vensters en hij steeg af, zette Blackie vast aan het rek en stapte naar binnen. Er was niemand aanwezig. Het was rond etenstijd en misschien was Tom Grover zijn ronde nog aan het doen.

Hij zag langs een van de wanden de kleine plakaten hangen van lieden die gezocht werden en nieuwsgierig bekeek hij ze. Er was niemand bij die ook maar in de verste verte op Bronco leek. Ook de naam kwam niet voor, maar hij vermoedde dat het niet zijn eigenlijke naam was.

Er was verder niets dat zijn interesse had, maar hij besloot toch maar de komst van Grover af te wachten. Hij wilde zich liever niet in een van de eethuizen vertonen.

Hij ging achter de schrijftafel zitten in de gemakkelijke stoel van de sheriff en sloot zijn ogen.

Hij was hongerig en voelde zich, na de lange dag in het zadel en de spanning die nu van hem afgefallen was, dodelijk vermoeid.

Na korte tijd schoof hij de stoel achteruit, ging weer zitten, legde zijn voeten op de schrijftafel, trok de hoed over zijn gezicht en sloot opnieuw zijn ogen...

Hij werd wakker door een aantal nijldige rukken aan zijn arm en een bitse stem die vroeg: „Hé, wat ben jij hier eigenlijk aan het uitspoken?”

Hij geeuwde nadrukkelijk, hees zijn voeten van de tafel en kwam overeind terwijl hij zijn hoed naar achter duwde. Hij grinnikte toen hij het boze gezicht van sheriff Grover zag.

„Hello, Tom,” zei hij, „I’m sorry. Ik kwam je ’n bezoek brengen, maar je was er niet en toen ben ik maar in jouw stoel gaan zitten en blijkbaar in slaap gevallen...”

Grover keek hem boos fronsend aan, maar toen zag hij plotseling wie hij voor zich had en zijn gezicht klaarde op.

„Wel allemachtig, jij bent die kerel die we de heuvels ingejaagd hebben!” riep hij uit. Hij greep de

hand van de Nachthavik en pompte uitbundig. „Blij dat je heelhuids bent teruggekomen, Smith... ik heb gehoord dat je zo heet. John Slade heeft me alles over je verteld. Lee Martin heeft je hier naar toe gestuurd, als ik 't goed begrepen heb! Ben je geslaagd in je...”

„Alles op z'n tijd, Tom!” De Nachthavik maakte een kalmerend gebaar. „Je krijgt alles te horen, maar eerst wil ik eten! Ik heb sinds vanmorgen niet meer gegeten en toen smaakte het me niet te best!”

„Sure. We kunnen naar de Longhorn gaan. Daar kunnen we John Slade ook nog treffen, als het 'n beetje wil. Ik heb hem even geleden gezien en dat is de plaats waar hij gewoonlijk eet!”

De Nachthavik schudde het hoofd.

„No!” Jij moet ervoor zorgen dat ik hier te eten krijg. Ik ben niet van plan me ergens te vertonen! Ik zal je nog wel uitleggen waarom! Haal Slade hier naartoe. Dan hoef ik m'n verhaal maar één keer te doen en hij is er rechtstreeks bij betrokken!”

„Waar wil je dan vannacht slapen?”

„Ook hier! In een van jouw cellen!”

„Nee, daar komt niks van in,” protesteerde Grover.
„Daar kun je niet behoorlijk slapen!”

„Al leg je me op 'n spijkerplank, dan zal ik vannacht nog slapen!” verzekerde de Nachthavik lachend.

Tom Grover maakte een hulpeloos gebaar.

„Dan zal ik maar eten voor je halen,” zei hij, „en John waarschuwen... hij is met enkele jongens...”

„Sleep ze allemaal maar hierheen! En zorg ervoor dat het niet uitlekt dat ik hier ben, Tom. Dat mag voorlopig niemand weten!

En nog iets! Buiten staat m'n paard. Het moet worden ondergebracht en de beste verzorging hebben die er te krijgen is!”

„Ik zal m'n deputy, Chuck Morales, waarschuwen. Hij kan jouw cayuse vannacht in zijn stal zetten. Het is 'n kerel die van paarden houdt en ik weet uit eigen ervaring dat jij 'n goed paard hebt!” Hij trok een grimas en de Nachthavik grinnikte.

„Je zult geen beter kunnen vinden,” zei hij. „Oké, Tom, ik wacht hier tot je terugkomt!”

Sheriff Grover vertrok, maar was na korte tijd weer terug.

„Ik heb Slade gewaarschuwd,” zei hij. „Hij zat te eten. Als hij klaar is, komt hij hiernaar toe. Chuck zal

direct je cayuse ophalen en hij heeft beloofd dat hij hem zal verzorgen alsof het z'n jongste zoon was! En ik heb de missis maar aan 't werk gezet om 'n maal voor je klaar te maken, Smith. Beter dan dat ik het ergens anders haal. Dat zou maar nieuwsgierigheid opwekken!" „Da's een goed idee, Tom!" De Nachthavik haalde zijn tabakszak te voorschijn en begon een sigaret te rollen. Terwijl hij daarmee bezig was, informeerde hij: „Heb jij ooit gehoord van 'n kerel die Bronco heet?"

Sheriff Grover fronste zijn wenkbrauwen en zei, na enig nadenken: „Nooit van gehoord. Zou ik hem moeten kennen?"

„Hij zou daar op een van die pamfletten moeten staan," antwoordde de Nachthavik met een hoofdbeweging. „Althans, dat vertelde hij me. Ik heb al gekeken, maar ik heb hem er niet bij kunnen ontdekken."

„Heb je hem daarginds ontmoet?"

„Yeah!"

„Waarvoor wordt hij gezocht?"

„Hij zou iemand in zijn rug geschoten hebben. Hij zegt dat hij het niet gedaan heeft en ik moet eerlijk

zeggen dat ik hem geloof!”

Grover staarde nadenkend voor zich uit.

„Ik denk niet dat Bronco zijn eigen naam is!”
voegde de Nachthavik er nog aan toe.

„Connors... Jim Connors! Die zou het wel eens kunnen zijn!”

Grover kwam haastig overeind en liep naar een kast in een hoek van het vertrek.

Hij kwam terug met een kleine bundel papieren.

„Dit zijn de jongens die uit de collectie zijn genomen,” grinnikte hij.

„Waarom?” vroeg de Nachthavik, terwijl hij de biljetten één voor één bekeek.

„De meesten omdat ze intussen tegen de lamp gelopen zijn!”

„Ahhh!” De Nachthavik knikte tevreden toen van een van de biljetten het vertrouwde gezicht van Bronco hem aankeek. Het was geen beste prent, maar het was ongetwijfeld Bronco. „Je hebt ’t bij het rechte eind, Tom. De naam is Jim Connors... gezocht voor moord! Waarom heb je hem afgevoerd?”

„Dat heb ik op de achterkant geschreven! Het is alweer ’n hele tijd geleden.”

De Nachthavik keek aan de achterkant van het biljet.

„Not guilty!” las hij.

„Onschuldig! Nou weet ik 't weer!” riep Grover uit.
„'n Vriend van Connors heeft de moord gepleegd. Hij heeft bekend, nadat ze hem meer dood dan levend uit 'n ravijn hadden gehaald!”

„Da's goed nieuws,” mompelde de Nachthavik.

„Was Connors daarginds 'n vriend van je?”

„Dat was hij! 'n Echte vriend! Ik mag wel zeggen dat hij m'n leven gered heeft!”

„Hoe komt hij erachter dat hij vrijuit kan gaan?”

„Daar zal ik voor zorgen! Ik hoop alleen dat het niet te laat is!”

Hij wendde het hoofd opzij toen de deur openging en de vrouw van de sheriff binnenkwam met een dienblad. De geur van gebraden vlees ging voor haar uit.

„Het spijt me, ma'am, dat ik je zoveel moeite bezorg,” glimlachte de Nachthavik nadat hij kennis had gemaakt.

„Geen moeite, mist'r Smith! Ik heb 't graag gedaan. En ik ben blij dat ik je nog van 'n maaltijd

kan voorzien. Toen ik 't van Tom hoorde..." ze keek de Nachthavik doordringend aan en schudde langzaam het hoofd, „ik had niet gedacht dat je er levend uit zou komen. Maar ik ben blij dat 't wel gebeurd is!"

„Thank you, ma'am." De Nachthavik snoof. „Het ruikt goed. Ik zal het maar niet koud laten worden!" „Ik hoop dat het smaakt!" Ze lachte zachtjes. „En als 't naar méér smaakt... je bent altijd welkom!" Ze keek de Nachthavik met glinsterende pretoogjes aan. „Je hebt Tom wel aardig in het ootje genomen!"

„Lena!" zei Grover verwijtend.

De Nachthavik maakte een bezwerend gebaar.

„Niet met opzet, ma'am!" verzekerde hij.

„'t Geeft niks!" lachte ze. „Well, dan ga ik maar weer. Jij brengt de spullen wel mee terug, Tom."

Terwijl de Nachthavik zat te eten, kwamen John Slade en drie van zijn cowhands het kantoor binnen.

„Hé, Smith, wat ben ik blij dat ik je weer zien!" riep Slade uit. „Het risico was zo ontzettend groot, dat ik er 'n hard hoofd in had dat je nog levend boven water zou komen! Eet maar rustig af, we hebben alle tijd!"

„Well, dat was 'n goed maal!" zuchtte de

Nachthavik voldaan toen hij even later mes en vork neerlegde. „Je mag ’t je vrouw vertellen, Tom. Ze kan er wat van!” Hij keek de gezichten langs en grinnikte tegen de beide cowhands die hem bij zijn vlucht naar de heuvels geholpen hadden.

„Je hebt ’t overtuigend gespeeld, jongens,” zei hij. „Tom stapte er met twee voeten in. We hebben ’m wel ’n poets gebakken maar, om met ’n vriend te spreken, het heeft zijn geld wel opgeleverd!”

„Wat is er zo al voorgevallen, Smith?” vroeg Slade nieuwsgierig.

„Ben je erachter gekomen hoe die kerels de kudden op hol jagen en hoe ze erin slagen de sporen uit te wissen!” De Nachthavik knikte.

„Yeah! Het is ’n heel verhaal, maar ik zal het zo kort mogelijk houden.”

Hij gaf in hoofdzaak weer wat zich in de afgelopen dagen tijdens zijn verblijf in de heuvels had afgespeeld en hoe hij erin geslaagd was de oplossing van de raadsels te vinden. Toen hij vertelde van zijn ontsnapping langs Keegans Jump, keek Ken Drake, een van de cowhands, hem ongelovig aan.

„Ben jij over die kloof gesprongen, Smith?” riep hij

uit.

„Yeah. Het was de enige manier om daar weg te komen,” antwoordde de Nachthavik.

„Je hebt toch geen paard met vleugels, wel?”

„Nee, maar wel zowat het beste paard dat er aan deze kant van de Pecos te vinden is!”

De cowboy blies langzaam z'n adem uit.

„Ik heb die plek één keer gezien!” zei hij. „'n Gat van hier tot ginder en daaronder zo'n honderd meter niks! Al zou je me honderdduizend dollar geven, dan zou ik die sprong nog niet maken... ook niet op het beste paard!”

„Voor honderdduizend dollar zou ik hem ook geen tweede keer maken,” grinnikte de Nachthavik.

„Well, laten we ter zake komen!” De stem van Slade klonk kortaf.

„Dus Big Joe Carper is de leider van die bende outlaws daar in de heuvels en hij speelt onder één hoedje met Buck Roscoe! De vervloekte schurk. Ik heb altijd wel gedacht dat hij niet zuiver was en nu blijkt hij de heler te zijn van al dat gestolen vee! Ze hebben het weer voorzien op 'n deel van mijn kudde niet? Ze zullen van een kouwe kermis thuiskomen!”

„Wat denk je er aan te doen, John?” vroeg de Nachthavik nuchter.

„Wat ik er aan denk te doen?” viel Slade uit. „We zullen vechten!

Ze zullen met mijn vee niet meer aan de haal gaan! En ik weet zeker dat de jongens me niet in de steek zullen laten!”

„Wat schiet je ermee op?” vroeg de Nachthavik. „Als het op een gevecht uitdraait, zullen er aan weerskanten slachtoffers vallen. Misschien kun je de diefstal voorkomen, maar je raakt waarschijnlijk ’n paar goeie mensen kwijt... Carper trekt zich terug in de heuvels om een betere gelegenheid af te wachten en je hebt geen enkel bewijs tegen Roscoe! ’t Is niet de manier waarop we het aan moeten pakken, John!”

„Heb jij ’n beter plan?” vroeg de rancher vinnig.

„Als we die kerels niet in handen krijgen, zijn we nog geen streep verder,” bromde Grover. „Dan gaat ’t op de gewone voet voort!”

„That’s right!” beaamde de Nachthavik. „Als we Carper en Roscoe onschadelijk kunnen maken, zijn de moeilijkheden opgelost. Zonder hen stellen de anderen niets voor!”

„Hoe wil je dat aanleggen?” John Slade was nog niet overtuigd.

„We laten morgennacht rustig jouw koeien weghalen, John!”

„Wat!”

„Yeah. Zonder tegenstand te bieden! ’t Geeft niets... je krijgt ze toch weer terug. Terwijl die kerels zich met jouw vee bezighouden, bezetten wij het kamp!”

„Hoe wil je daar komen?”

„Je vergeet dat ik de weg ken,” antwoordde de Nachthavik verwijtend. „Ik ben daar niet voor niks geweest, John.”

De rancher kreeg een kleur.

„Sorry, Steve,” mompelde hij, „maar m’n gedachten schijnen ’n beetje op de loop te zijn! En natuurlijk Carper weet niet dat jij de heuvels uit bent!”

„Dat is het! Hij zal geen enkele achterdocht hebben. Zijn kamp zal vrijwel verlaten zijn! En daar wachten we hem op! Hem en Roscoe.

We slaan twee vliegen in één klap! Er zijn alleen wat mensen voor nodig!”

„Die kan ik leveren!” Hij keek zijn drie cowhands

aan. „Ik neem aan dat ik op jullie kan rekenen?”

„Zo vast als 'n huis, boss!” verzekerde Ted Williams, de oudste van het drietal. „Op ons allemaal! Alle jongens zijn erop gebrand om die vervloekte veedieven eindelijk eens in hun nekvel te grijpen!

Het wordt tijd dat er een eind komt aan het gappen van vee!”

„Hoeveel man denk je nodig te hebben, Smith?” informeerde Grover.

„'n Man of tien moet genoeg zijn! We zullen de strategische punten in het kamp bezetten! Het moet een val zijn en een volkomen verrassing voor die kerels. Dan hoeft er ook niet te veel lood aan te pas te komen. Als we Carper en Roscoe maar in handen krijgen!

De anderen zijn nauwelijks belangrijk!”

„Waar komen we samen?”

„Niet hier in Antelope! Laten we afspreken aan de mond van de canyon... rond een uur of negen, als het goed donker is! Zorg dat je niet gezien wordt als er iemand de kloof in of uit mocht rijden.”

„Je gelooft niet dat er wachtposten zullen zijn?”

„Nee. Niet als het donker is. Carper weet dat iemand

die er niet thuis hoort, het niet zal wagen in het donker de heuvels in te gaan.

Als je de weg niet kent, zou je 't kamp niet kunnen vinden, maar hopeloos verdwalen!"

„Hoever is het rijden?"

„Ruim twee uren! We zullen het kalm aan doen. We hebben tijd genoeg om in het kamp in alle rust onze maatregelen te treffen."

„En als er nog kerels in het kamp zijn achtergebleven?"

„Dat zijn dan de eerste ratten die we vangen!"
bromde John Slade.

„Yeah! Die zullen we te grazen moeten nemen!" beaamde de Nachthavik. „Er mag in geen geval iemand ontsnappen die de anderen zou kunnen waarschuwen!" Hij keek de rancher doordringend aan.

„Denk erom, John, dat er niets van de plannen uitlekt! Het kan zijn dat jullie doen en laten morgen in het oog gehouden wordt! Het kan zelfs zijn dat je Roscoe op bezoek krijgt..."

„Dat denk ik niet," zei Slade grimmig. „Ik heb hem de laatste keer flink zijn vet gegeven!"

„Hoe dan ook, niemand mag argwaan krijgen!"

Carper is 'n kerel die geen risiko neemt, hou daar rekening mee!”

„Ze zullen niets merken!”

„Goed. Dan geloof ik niet dat er iets mis zal gaan!”

„Zo zal ik dan toch nog in de Big Horns terechtkomen,” mompelde Tom Grover. „Ik heb er meermalen van gedroomd dat ik Big Joe te pakken zou krijgen! Het ziet er naar uit dat die dromen toch nog waarheid zullen worden!”

HOOFDSTUK IX

De rust keert terug in de heuvels

Door de brede canyon, die de toegang vormde tot de heuvels, reed een kleine ruitertroep. Tien vastberaden mannen die een einde gingen maken aan de heerschappij van Big Joe Carper en zijn outlaws!

De mannen reden stapvoets en enigszins verspreid. In de duisternis, onder een hemel zonder sterren, konden ze elkaar nauwelijks waarnemen.

De Nachthavik had de leiding. Hij reed op korte afstand voor de anderen uit als een schaduw, behoedzaam hoewel hij niet verwachtte dat er ergens gevaar dreigde. Maar ook hij wilde nu geen risico nemen. Het was al weer verscheidene dagen geleden dat hij langs deze weg de heuvels was ingereden en er was sindsdien heel wat gebeurd.

Nu waren ze op weg om de zaak tot een goed einde te brengen en dan zou zijn missie met succes

bekroond zijn. Zijn oude vriend, Lee Martin, zou zonder twijfel tevreden zijn.

Hij luisterde naar het zachte ploffen van de hoeven van Blackie en de paarden die achter hen aankwamen, op de harde rotsbodem. Het was het enige geluid dat er te horen was.

Hoewel hij van de omgeving maar weinig kon zien in het diepe duister, wist hij toch vrij nauwkeurig op welke hoogte hij zich bevond en het kostte hem geen moeite de juiste richting te bepalen. Ze stond in zijn geheugen gegrift.

Zijn gedachten gingen naar Bronco, de man die hij het eerst hier in de heuvels ontmoet had en die hem zo goed geholpen had om zijn taak te volbrengen. De ontmoeting had achteraf ook voor Bronco profijt opgeleverd. De dagen dat hij als outlaw door de heuvels had moeten zwerven, waren voorbij. Hij zou nu als vrij man kunnen vertrekken. Hij vroeg zich af of Carper nog maatregelen tegen Bronco zou hebben genomen. Hij vermoedde dat het wel los zou lopen. Carper had hem laten gaan in de overtuiging dat zijn wraaklust toch bevredigd zou worden en dat hij de Big Horns niet levend uit zou komen. Er was voor hem

geen enkele reden om op Bronco verhaal te zoeken.

Sheriff Grover dook naast hem op als een donkere schim.

„Hoe ver moeten we nog, Smith?” vroeg hij zacht.

„We zijn in de buurt. Aan het einde van deze canyon is links een opening. Dan ligt het kamp recht vooruit, op enkele honderden meters. We moeten zorgen dat we die opening in het donker niet missen. De kloof loopt verderop dood.”

„Rijden we samen het kamp binnen.”

„Beter van niet. Als er iemand is en hij zou onraad ruiken, zou hij er in het donker tussenuit kunnen knijpen. Beter dat ik alleen, te voet, de situatie ga verkennen. Ik weet de weg!”

„Ik zou met je mee kunnen gaan. Voor het geval...”

„Dat is misschien wel 'n goed idee,” gaf de Nachthavik toe. „Kijk mee uit, Tom, we moeten er bijna zijn als ik het wel heb!”

Ze vonden de opening en wachtten tot de anderen zich bij hen voegden.

„De vallei en het kamp liggen een paar honderd meter verder, John,” legde de Nachthavik uit. „Tom en ik zullen daar te voet op verkenning gaan. Jullie

wachten aan het einde van de kloof tot we weten waar we aan toe zijn!”

„Oké,” bromde de rancher instemmend. „En als je onverwacht in moeilijkheden komt?”

„Dan merk je ’t wel en dan kom je in actie!” Langzaam reden ze door de smalle kloof over de zacht glooiende helling naar beneden tot ze de uitgang bereikten.

De vallei was in duister gehuld maar in een van de blokhutten was een venster verlicht. Dicht bij de gebouwen brandde een klein vuur waaraan twee kerels zaten.

„Die zullen we voor onze rekening nemen, Smith,” bromde Grover.

„Yeah! Ik vermoed dat zij de enigen hier zijn. Hou het vuur maar in het oog, John. Vandaar zullen we je een sein geven!”

„Maak het niet te lang,” bromde Slade. „Geef die kerels maar ’n klap op hun hersens, dan weten ze meteen waar ze aan toe zijn!”

Grover en de Nachthavik stegen af en te voet verdwenen ze in de duisternis.

Onhoorbaar liepen ze in de richting van het vuur,

waar de twee kerels zaten te praten, zich niet bewust van enig gevaar.

Toen ze vrij dicht genaderd waren, zei de Nachthavik: „Wacht jij hier, Tom, dan ga ik verder. Laat die kerels nog even denken dat ik hier alleen ben!”

Hij trok zijn pistool en liep langzaam naar het vuur. Toen hij binnen de lichtkring kwam, kregen ze hem in het oog. Een van de mannen sprong met een vloek overeind en tastte naar zijn pistool.

„Als je aan dat schietijzer komt, vang je ’n kogel, Pete,” waarschuwde de Nachthavik.

„It’s Smith!” riep de andere kerel verbaasd uit. „Joe had gelijk!

Hij heeft geen kans gezien om de heuvels uit te komen!” Het gezicht van Pete vertrok in een grijns.

„You’re right, ’t is Smith!” beaamde hij. Met hartelijke stem die echter een valse ondertoon had, nodigde hij uit: „Kom erbij zitten, Smith!

Joe zal blij zijn dat je weer terug bent. Hij had er onmiddellijk spijt van dat hij je de laan had uitgestuurd!” „Dat dacht ik al,” mompelde de Nachthavik. „Waar is Joe nu?”

„Ik verwacht hem ieder ogenblik terug met de anderen,” verzekerde Pete met een stalen gezicht.

„Is dat zo?” De Nachthavik deed glimlachend een stap naar voren.

„Je kunt maar beter je pistoolgordel laten vallen, Pete,” zei hij luchtig. „Dat geldt ook voor jou, Brett!” „Hé, luister nou 'ns, wat...” protesteerde Pete. „Drop 'm!” snauwde de Nachthavik en het pistool kwam dreigend omhoog. „Zo... da's beter. Leg ze daar maar neer, Brett, en doe het voorzichtig, als je gezond wilt blijven.”

Hij wachtte tot zijn bevel was uitgevoerd en zei op verachtelijke toon: „Je bent 'n leugenaar, Pete! Carper en de anderen zullen nog uren nodig hebben om het vee van de Lazy S naar de heuvels te drijven!”

Pete likte zijn lippen en keek hem aan met duistere blik.

„Jij schijnt heel wat te weten, Smith,” bromde hij. „Maar als ik jou was, zou ik 'm smeren, nu je nog de kans hebt! Als Joe terugkomt en je nog aantreft...” „Wat dan?”

„...dan vreet hij je op met huid en haar!”

De Nachthavik lachte schamper.

„Big Joe is aan zijn laatste karwei bezig, Pete! Zijn dagen in de heuvels zijn geteld. Dat geldt voor jullie allemaal!”

„Je bent stapelgek!” bromde Pete.

„Waar is Bronco?” vroeg de Nachthavik kortaf.

Hij zag de blik van Brett onwillekeurig in de richting van de gebouwen gaan.

„Als je zoveel weet,” bromde Pete, „dan weet je ook waar jouw vriend Bronco is!”

„Dat weet ik... nu,” mompelde de Nachthavik.

Hij deed een stap naar het vuur en stak de hand op, een teken voor John Slade en zijn ruiters. Tegelijkertijd riep hij: „Tom!”

Even later verscheen sheriff Grover in de lichtkring van het vuur.

„Hou er 'n oogje op, Tom, en als de anderen er zijn, laat ze die twee daar goed inpakken en ergens opbergen, waar ze geen kwaad kunnen!”

Zonder een antwoord af te wachten, liep hij naar een van de gebouwen, terwijl hij de hoefslagen in de vallei hoorde opklinken.

Het licht kwam uit de slaapruijnte en voorzichtig opende hij de deur.

Bronco lag met gesloten ogen op een van de slaappleatsen uitgestrekt en toen de Nachthavik dichterbij kwam, zag hij dat Bronco er niet te best aan toe was. Zijn gezicht was beursgeslagen en een van zijn ogen zag bijna zwart.

Hij bewoog zich even en zijn gezicht vertrok van pijn.

„Kan ik wat te drinken krijgen, Pete?” vroeg hij met een fluisterstem.

„Hello, Bronco,” zei de Nachthavik zacht, terwijl hij bij het veldbed neerknielde.

Bronco opende een oog en hij probeerde te glimlachen. Het werd niet meer dan een pijnlijke grimas.

„Smith...,” fluisterde hij, moeilijk pratend. „Je hebt 't niet gehaald?”

„Toch wel... dank zij jou!”

„Je hebt de kaart gevonden...”

„Yeah. Ze heeft me alle hulp gegeven die ik nodig had!”

„Hoe ben je weggekomen?” vroeg Bronco haperend.

„Keegans Jump!”

„Keegans Jump...” De gezwollen lippen van Bronco

herhaalden de woorden geluidloos. „Hoe heb je 't gedurfd?”

„'t Was de enige manier om weg te komen!” antwoordde de Nachthavik.

Bronco streek met zijn tong over zijn gezwollen lippen en de Nachthavik kwam overeind.

„Ik zal eerst wat water voor je halen,” zei hij. Voorzichtig hielp de Nachthavik even later Bronco overeind en liet hem drinken, waarna hij met zijn halsdoek en de rest van het water het gekwetste gezicht zo goed mogelijk verzorgde.

„Heeft Joe dit gedaan?” vroeg hij.

„Yeah. Hij was kwaad en toen hebben ze me met 'n heel stel onder handen genomen!”

„I'm sorry, son,” mompelde de Nachthavik. Het was zijn schuld en terwijl hij op het gehavende lichaam van Bronco neerkeek, voelde hij zelfverwijt. Het gaf hem een wrange smaak in de mond.

„Doet er niet toe... niets gebroken geloof ik... over 'n paar dagen gaat 't wel weer beter! Maar nu doet 't pijn als de hel!”

„We zullen de dokter in Antelope wel eens naar je laten kijken!”

„Je bent in Antelope geweest?” Bronco’s ene oog keek hem onderzoekend aan.

„Yeah.”

„Heb je de sheriff gesproken?”

De Nachthavik knikte.

„Waarom ben je... teruggekomen?”

„Om Big Joe in handen te krijgen. De sheriff is hier ook, met nog een paar anderen!”

Hij zag het gezicht van Bronco samentrekken in een pijnlijke grimas.

„De sheriff... je hebt hem verteld...?”

De Nachthavik schudde glimlachend het hoofd.

„Jim Connors wordt niet meer gezocht,” zei hij.

„Ze hebben de werkelijke moordenaar gevonden. Je bent vrij... vrij om te gaan waar je wilt!”

„Vrij...” Bronco herhaalde het woord fluisterend.

„Vrij...”

Zijn hand zocht de hand van de Nachthavik.

„Thanks...” Zijn stem was bijna onhoorbaar. „Je bent ’n ware vriend, Smith...”

Bronco zweeg en bleef onbeweeglijk liggen. Even later bemerkte de Nachthavik aan de rustige ademhaling, dat Bronco in slaap gevallen was.

Buiten gekomen ontdekte hij dat de bewolking was weggetrokken.

Boven de vallei welfde zich een sterrenhemel en het was licht genoeg om de omgeving waar te nemen.

Sheriff Grover kwam naar hem toe.

„Heb je hem gevonden?” vroeg hij.

„Yeah. Hij is er op het ogenblik niet te best aan toe. Carper heeft hem door 'n paar man laten aftuigen!” „De vervloekte schurk!” bromde Grover.

„We moeten hem te pakken krijgen, Smith!”

„Ik zal hem te pakken krijgen!” verbeterde de Nachthavik grimmig.

„Waar zijn de anderen gebleven?”

„Die liggen stevig vastgebonden daar in de schuur. Slade's cowhands zijn er niet zachtzinnig mee omgesprongen!”

„Waar zijn ze allemaal?” vroeg de Nachthavik rondkijkend.

„Slade is met hen de vallei ingereden! Vermoedelijk om te kijken waar ze zich het best kunnen opstellen.

Daar komt John aan!”

De rancher kwam naar hen toegerezen en steeg af. „Alle posten zijn bezet, Steve,” verklaarde hij

tevreden. „Als er iemand hier binnen komt rijden, komt hij er niet meer uit. Dan zit hij als een rat in de val!” „Mooi!”

In de stilte die volgde hoorden ze, op enige afstand, het klaaglijk loeien van een rund.

„Er loopt daarginds 'n hele kudde beesten,” merkte Grover op.

„Wist jij dat, Smith?”

„Dat zou ik denken!” De Nachthavik grinnikte zachtjes. „Ik heb er heel wat van gebrandmerkt!” „Overgemerkt!” bromde Slade. „En ik hoef nu niet meer te vragen welk merk je erin gebrand hebt!” „Cirkel 8,” knikte de Nachthavik. „En het is vakwerk. Over een tijdje zul je er niets meer van kunnen zien!” „Roscoe zal er geen plezier meer aan beleven,” zei Slade. „Net zo min als aan mijn vee.”

„Denk je dat ze het gestolen vee van John ook hiernaartoe zullen drijven?” vroeg Grover.

De Nachthavik haalde de schouders op.

„Ik weet het niet. Ik betwijfel het.”

„Ik ook,” mompelde John Slade en de Nachthavik keek hem een ogenblik onderzoekend aan. Maar op het gezicht van de rancher was in het schemerige

licht niets te lezen.

„Ik hoop dat ze niet te lang meer wegblijven,” zei Grover. „Hoe zullen wij het spel spelen, Smith?”

„Dat zal van de omstandigheden afhangen.” Hij keek naar het vuur.

Het lag nog wat na te gloeien en hij knikte tevreden.

„We blijven in elk geval buiten, waar we bewegingsvrijheid hebben. We zullen ons bij de gebouwen verdekt opstellen. Ik weet niet met hoeveel man we te maken zullen krijgen. Als het er teveel zijn, zullen jouw mannen moeten bijspringen, John.”

„Dat weten ze. Als die kerels binnen zijn, komen ze dichterbij om het net te sluiten!”

„Goed. Nu er geen vuur meer brandt, zullen ze wel naar binnen gaan,” veronderstelde de Nachthavik. „Daar zullen we hen dan verrassen! En, Tom, laat Big Joe aan mij over. Ik heb met hem eerst nog een appeltje te schillen!”

„Naar wat ik gehoord heb, is hij razend snel met een pistool,” bromde de sheriff.

„We zullen zien!”...

Er waren bijna twee uren verstreken toen het verre geluid van hoefslagen tot hen doordrong. Ze zaten in de diepe schaduw langs de zijkant van het woongebouw en er was geen gevaar dat men hen daar zou ontdekken.

„Het zijn er maar een paar,” stelde Slade op tevreden toon vast.

„Niet meer dan twee of drie,” beaamde de Nachthavik.

De ruiters reden snel en na enkele minuten doemden ze uit de duisternis op. Twee ruiters. Een van de twee was Big Joe. Zijn stem schalde boos door de stilte toen ze afstegen. „Pete! Waar hang je uit! Waarom heb je ’t vuur niet aan gehouden!”

Hij vloekte luidkeels toen hij geen antwoord kreeg.

„Come on, Buck, laten we naar binnen gaan! We kunnen wel ’n borrel gebruiken na die mislukking!”

De Nachthavik hoorde John Slade naast hem zachtjes grinniken.

„Da’s Buck Roscoe,” fluisterde de rancher zacht. „Steve, we hebben de twee grootste ratten in de val!” „Yeah. En er schijnt iets misgegaan te zijn. Ik

vermoed dat ze jouw koeien niet in handen hebben, John. Misschien kunnen we er iets meer van te weten komen. Come on...”

Geruisloos bewogen ze zich naar de voorzijde. In het vertrek was een olielamp ontstoken en het licht straalde door het open venster naar buiten.

In de schaduw bleven ze staan, dicht tegen de wand gedrukt.

Ze hoorden de stem van Big Joe, scherp en nijdig: „Iemand moet gepraat hebben! Het kan niemand anders zijn geweest dan jouw voorman...”

„Kelsy? Je bent gek! Hij is de laatste man om tegen wie dan ook iets uit te laten!” viel Roscoe hem boos in de rede.

„Hij was de enige die op de hoogte was!”

„Hij en ik en nog 'n stel anderen! Maar niemand van ons heeft zijn mond opengedaan!”

„Maar de Lazy S wist ervan! Ze lieten ons die koeien rustig weghalen, maar ze kenden de route en ze lagen in hinderlaag! Precies op de goeie plaats! Bij het eerste salvo waren er vijf gewonden...”

„...en de rest smeerde hem en liet de zaak in de steek! Zodat die kerels rustig weer met het vee

ervandoor konden gaan! Je schijnt je greep te verliezen, Joe!” Carper vloekte hardgrondig.

„Waarom heb je je eigen cowpunchers het werk niet laten doen?”

„Omdat ik jou betaal om het voor mij te doen!” snauwde Roscoe.

Er viel een korte stilte.

„Neem er nog een!” De stem van Joe Carper klonk rustig. „Het heeft geen zin dat wij samen vechten, Buck. We hebben elkaar nodig!”

„Yeah. Well, Joe, ik wil de Lazy S, see! Slade joeg me bijna weg toen ik er de laatste keer op bezoek was! Ik wil dat hij verdwijnt en het zal gebeuren, met of zonder jouw hulp!”

„Het zal gebeuren!” verzekerde Carper. „Je denkt toch niet dat ik dit erbij laat zitten? We zullen alleen even geduld moeten hebben!

En niemand zal zijn mond voorbij moeten praten!”

„Die kerel waarvan je me verteld hebt... Smith, hij kan gepraat hebben!”

„Hij wist nergens van!”

„Hoe weet je dat?” hield Roscoe aan. „Hij kan iets opgevangen hebben! Misschien heeft zijn vriend

Bronco hem op de hoogte gebracht!”

„En wat dan nog? Ik heb hem op de vlucht gejaagd...” „’n Stommiteit!” viel Roscoe hem in de rede. „Je had meteen met hem af moeten rekenen!”

„...en hij zwerft hier ergens in de Big Horns rond!” schreeuwde Carper. „Hij heeft met niemand contact gehad!”

„Daar ben je niet zeker van!” snauwde Roscoe. Opnieuw was het enkele ogenblikken stil.

„Oké, misschien had ik hem niet moeten laten gaan,” gaf Carper toe. „Had ik met hem af moeten rekenen toen ik de kans had!”

„Die kans is er nog, Joe!...”

Carper wendde met een ruk zijn hoofd naar de deur en zijn mond viel open. Buck Roscoe maakte een onverwachte beweging, waardoor de fles die op tafel stond, omviel, van de tafel rolde en met een klap op de vloer terechtkwam.

De Nachthavik stond in de deuropening met twee pistolen. Er lag een flauw glimlachje rond zijn lippen maar zijn ogen waren koud als ijs. Het pistool dat op Roscoe gericht was maakte een korte beweging.

„Jij gaat naar buiten, Roscoe,” zei hij lijk. „Daar

staan 'n paar vrienden van je te wachten. Joe en ik hebben samen nog wat te bedisselen!”

Roscoe's blik gleed van het gezicht van de Nachthavik naar de zware Colt. Hij was een kleine, gedrongen man met een dik, vlezig gezicht waarop een norse trek lag.

Een ogenblik aarzelde hij, maar toen haalde hij de schouders op en liep naar de deur.

De Nachthavik ging opzij staan om hem door te laten, zonder zijn ogen van Carper af te houden. Buck Roscoe stapte langs hem heen naar buiten... er klonk een woedende uitroep, gevolgd door een doffe klap en een half gesmoorde kreet...!

De Nachthavik deed met zijn voet de deur dicht. „Roscoe is in goeie handen, Joe,” zei hij met een half lachje en liet de pistolen in de holsters glijden. „En nu gaan wij onze boontjes doppen!”

Big Joe Carper had zijn houding weer teruggevonden. Vanachter de tafel keek hij de Nachthavik aan met een donkere, broeiende blik.

„Dus jij was het, Smith,” zei hij effen. „Je hebt toch kans gezien om uit de heuvels te verdwijnen. Hoe?” „Keegans Jump!”

Carpers ogen knepen samen.

„Je hebt de sprong daar gemaakt?”

„Ik moest wel, omdat ik hoe dan ook en koste wat kost een eind wilde maken aan jouw heerschappij hier in de heuvels. En omdat ik m'n vriend Bronco niet in de steek wilde laten. Je hebt hem niet te best behandeld, Carper, en er was geen reden voor!”

„'n Pak slaag!” Carper haalde minachtend de schouders op. „Hij is er goed afgekomen. Hij had jou nooit naar hier mogen laten komen!”

„Hij kon het niet helpen! Well, ik ben hier om ook zijn rekening te vereffenen!”

In de vallei klonken plotseling hoefslagen en een ogenblik later een salvo van schoten...

Carpers ogen lichtten op en de Nachthavik lachte kort.

„Nog 'n paar van jouw coyotes die in de val lopen, Joe,” zei hij lijk. „Van hen heb je geen hulp te verwachten. Zij zullen je alleen maar vergezellen op weg naar de galg...”

Hij deed een stap naar voren en keek de bandiet uitdagend aan.

„Waar wacht je op?” teemde hij. „Jij bent toch Big

Joe... die heel snel is met z'n pistool...!"

Maar Carper bewoog zich niet. In zijn ogen lag haat en woede, maar ook berekening. Hij was een man die geen risico's nam en hij wachtte zijn kans af.

De Nachthavik haalde minachtend de schouders op. „Je schijnt toch 'n lafaard te zijn, Joe,” mompelde hij en wendde zich half om.

Toen zag Carper zijn kans schoon en hij kwam in actie!

De schoten van de zwarte Colts dreunden door het vertrek... Carpers gezicht vertrok van pijn en zijn pistool gleed uit zijn hand op de vloer. Met twee lange passen stond de Nachthavik bij hem en zijn vuist daverde neer op de kaak van Big Joe.

„Da's voor Bronco!” mompelde hij.

Sheriff Grover stormde binnen.

Hij keek nieuwsgierig naar Carper, die half tegen de wand lag. (blz. 154)

„Je hebt 'm neergelegd, Smith... ik zag het gebeuren!” riep hij opgewonden. Hij keek nieuwsgierig naar Carper die half tegen de wand lag.

„Hij mankeert niks, Tom. 'n Schram... ik miste bijna!” Hij wees naar de kleine bloedvlek die zich op

de bovenarm van de bandiet begon te vormen.

„Je nam een groot risico, Smith! Hij kreeg jou bijna te pakken!”

„Bijna,” knikte de Nachthavik. „Hij was niet zo goed! Well, jij mag hem hebben, Tom!...

In de deuropening liep hij bijna tegen John Slade op. De rancher keek langs hem heen naar de plaats waar Carper lag en zei: „Je hebt 'm te grazen genomen, Steve. Is hij dood?”

„Nauwelijks gewond!”

„Mooi! Dat soort kun je maar beter voor de hangman bewaren.”

Hij wees naar een klein vuur dat inmiddels was aangelegd en waaromheen zijn mannen zich verzameld hadden. „Laten we daar gaan zitten, Steve, en 'n kop koffie drinken.”

„Dat klinkt goed!” glimlachte de Nachthavik. „En laat 'n paar van jouw mannen zich over Carper ontfermen!”

Toen ze even later aan het vuur zaten met een mok koffie, merkte Slade tevreden op: „Er zijn er nog drie in de val gelopen, Steve.

't Overschot, vermoed ik! We hebben een mooie

opruiming gehouden... Carper, Roscoe en nog wat klein grut. Ik denk dat de heuvels schoongeveegd zijn!”

„Jij bent al eerder met de opruiming begonnen, hè?” De rancher keek hem van terzijde aan.

„Hoe bedoel je?” vroeg hij onschuldig.

„Jij bent op je eigen houtje al in actie gekomen! Toen ze jouw koeien te pakken hadden!”

„Oh, dat... well, you know, Steve, daar kon ik eigenlijk weinig aan doen! Toen ik de jongens vertelde wat er ging gebeuren, waren er nogal wat bezwaren. Je weet hoe die cowpunchers tegenwoordig zijn!

Ze zetten liever geen twee stappen als ze het met één kunnen doen.

Ze voelden er niks voor om de beesten eerst naar de heuvels te laten drijven en ze dan later weer over die hele afstand terug te moeten halen. En zo schijnen de jongens die achter moesten blijven met een paar vrienden van de Star X, die wel voor 'n geintje voelden, dit zaakje op touw gezet te hebben!”

John Slade zweeg en nam een slok koffie. Hij trok een grimas.

„Ik ben het wel met je eens, Steve, dat ze buiten

hun boekje zijn gegaan, maar wat kun je ertegen doen!”

Hij maakte een hulpeloos gebaar en de Nachthavik lachte.

„Net wat je zegt, John,” gaf hij toe. „Sommige dingen kun je gewoon niet voorkomen!”...

„Denk je dat je 't op een cayuse zult kunnen uithouden, Jim?”

Bronco had een stevig maal gehad en intussen had de Nachthavik hem verteld wat er zich had afgespeeld. „We willen bij zonsopgang vertrekken en we willen je hier niet achterlaten, cowboy!”

„Als iemand me erop helpt, zal het wel gaan, Steve!” „Wat ben je van plan te gaan doen, nu je weer vrij bent?”

Bronco haalde de schouders op.

„Zal 't nog wel eens bekijken. Ik zal wel 'n baantje kunnen vinden!” Hij grinnikte zachtjes voor zich heen. „'n Kerel die goed met 'n brandijzer kan omgaan, kunnen ze op iedere ranch gebruiken!”

„John Slade zal je graag helpen.”

„Nee. Ik blijf niet in deze omgeving!” zei Bronco beslist.

„Ben je van plan om terug te gaan...?”

„Nee, daar wil ik ook niet meer zijn!”

„Ik ken wel ’n ranch waar ze je zouden kunnen gebruiken!”

„Waar?”

„In Bitter Creek District... de Double S...”

Bronco kneep zijn wenkbrauwen samen.

„De Double S...? Nooit van...” Hij zweeg en keek de Nachthavik aan. „Je bedoelt... jouw ranch?”

De Nachthavik knikte.

„Ik heb ’n heel goeie outfit, maar er is altijd plaats voor ’n goeie man meer!”

„Dat aanbod wil ik graag aannemen, Steve. Thanks...”

Tegen zonsopgang, toen ze aanstalten maakten om de vallei te verlaten, kwam een van de cowhands van de Lazy S met het idee voor de dag. Hij had wat rondgesnuffeld en in de schuur een vat olie ontdekt.

„Ik en de jongens zouden er wel ’n goeie bestemming voor weten, boss,” zei hij met een veelbetekenende blik naar de gebouwen.

„Well, wat mij betreft mag ’t,” bromde John Slade, „Wat vind jij ervan, Steve?”

De Nachthavik haalde de schouders op.

Waarom eigenlijk niet! Het was misschien een goed idee om de laatste resten van het koninkrijk van Big Joe Carper van de aardbodem te laten verdwijnen.

„’t Zal best ’n goed fikkie zijn!” gaf hij toe.

„Come on, boys, laten we aan de slag gaan,” zei de cowhand enthousiast.

Toen een half uur later de colonne de vallei verliet, waren de gebouwen één vuurzee... dikke grauwe rookwolken stegen omhoog tegen de roze gekleurde ochtendhemel. Het leken rooksignalen maar geen Indiaan zou ze hebben kunnen lezen. Voor de Nachthavik en zijn metgezellen spraken ze echter duidelijke taal.

Ze betekenden dat de rust in de Big Horns was weergekeerd...

**KLUITMAN
WILD-WEST
SERIE**

VEEDIEVEN IN DE BIG HORNS

Niet voor niets vraagt de oude marshall Lee Martin van Bitter Creek District in Texas de Nachthavik om hulp. Kort achter elkaar verdwijnen in het rotsachtige heuvelland van de Big Horns, een doolhof van canyons en ravijnen, honderden stuks vee.

Eén ding is wel zeker, het vee verdwijnt zonder één enkel spoor achter te laten.

Niemand durft het onherbergzame gebied te verkennen uit angst om vanuit een hinderlaag te worden neergeschoten, hetgeen al gebeurd is.

De Nachthavik weet dus wat hem te wachten staat als hij besluit toch op onderzoek uit te gaan...

DE NACHTHAVIK

BILLY BRAND

Max Miller:

BUFFALO BILL. GOUDROOF IN FORT HELLER

Jacob J. Okker:

EEN HOLLANDSE JONGEN NAAR GROENLAND

